"cogito ergo sum"

Mart 2018 Sayı 13

HAYALET

Resimli Mecmua

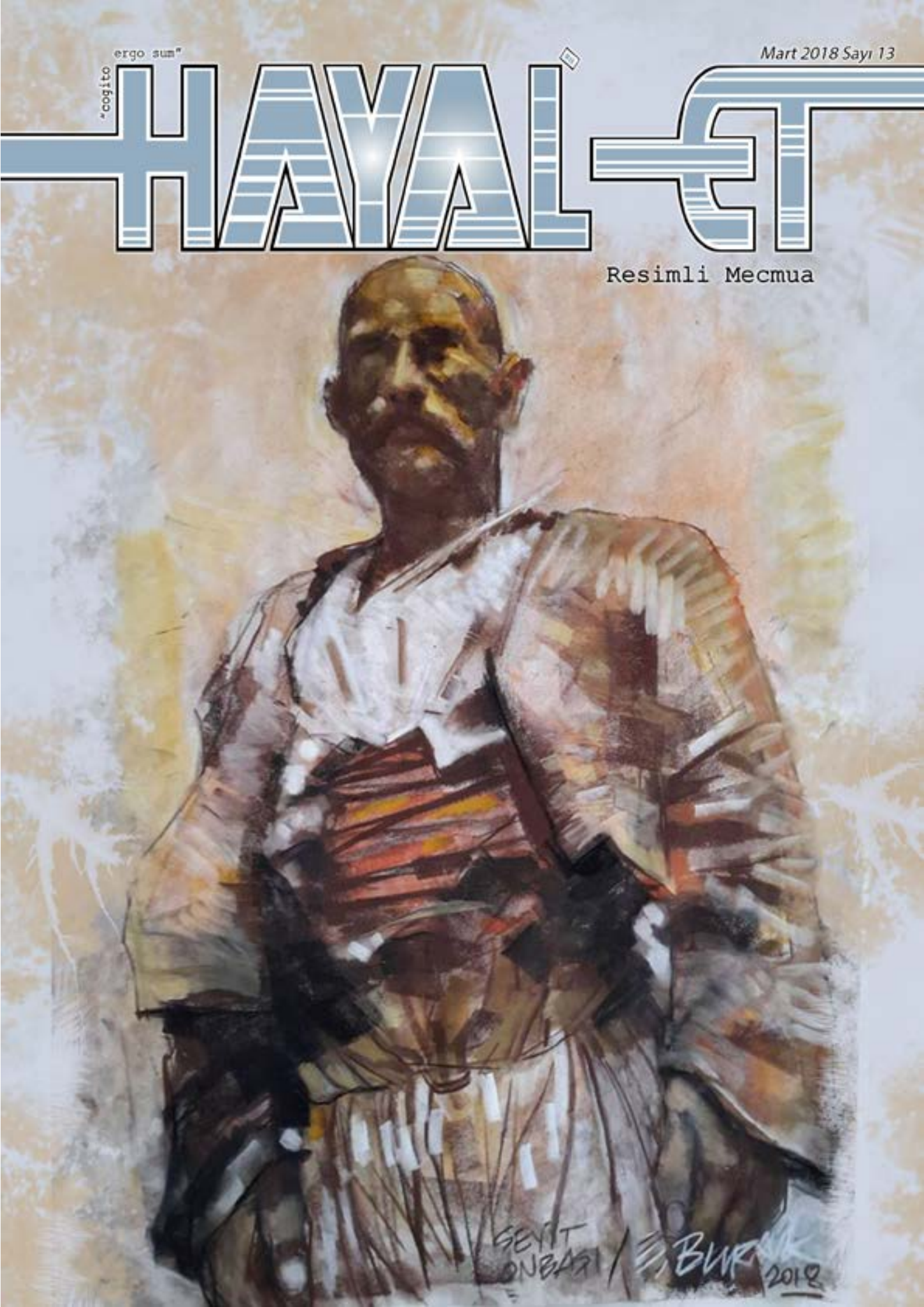

Hayalet
Mart 2018

Sayı: 13

Yayın yönetmeni
Editör
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Hayalet Mart 2018
Sayı 13'nin oluşmasında
değerli katkıları ile
destek veren arkadaşlarımız

Suat Yalaz-
Atilla Bilgen-İlker Genç-Çağrıl Taştan
Emrullah Çıta-Eren Ersoy-Elvan Adıgüzel
Gökçe Mehmet Ay-Gülhan D Sevinç
Mehmet Berk Yaltırık
Melahat Yılmaz-Mesut Ekener
Reha Ülkü-Süheyl Toktan-Tayfun Öneş
Oğuz Özteker-Okan Kasnak
Selçuk Gökhan Kalkanoğlu-
Sezin Mavioglu-Tuncay Daglı
Ümit Kireççi-Yusuf Gürkan

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Merhaba...

Hayal ettiklerimizi yazıp çizmeye ve **'Hayal'et'** adlı dergi aracılığı sizlere sunmaya başlayalı tam bir sene olmuş.

Yani dergimiz 1 yaşını doldurmuş oluyor bu sayımızla birlikte. Hep beraber nice seneler birlikte olmak dileğiyle …

Âyinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz. Şahsın görünür rütbe-i aklı eserinde'der, Ziya Paşa Terkib-i Bent adlı eserindeki bir beyitinde.

(Açıklaması: Kişinin aynası yaptığı işlerdir, laflarına bakılmaz; çünkü kişinin aklının seviyesi ancak yaptığı işlerle ortaya çıkar.)

Eh gerisi Laf'ı güzaf *(boş laf)*dır zaten…

Yeni bir sayıda tekrar görüşmek üzere...

İyi okumalar.

Hayal'et Resimli Mecmua

SERGİ

KADIKÖY BELEDİYESİ
KARİKATÜR
EVİ

80'li Yıllardan Çizgiler

Ersin Burak Arşivi'nden

06-29 Nisan 2018

Karikatür Evi Sergi Salonu | **Açılış: 06 Nisan 2018 Cuma 17.00**

0216 418 10 49, Hasanpaşa Mah. Kurbağalıdere Cad. No: 69 Kadıköy

DAVETLİSİNİZ

KADIKÖY BELEDİYESİ

kadikoy.bel.tr | 444 55 22 | /kadikoybelediye

Duyuru...

Ersin Burak ustamızın

Küratör'lüğünde,

Kadıköy Belediyesi

KARİKATÜR Evi'nde

06 Nisan 2018

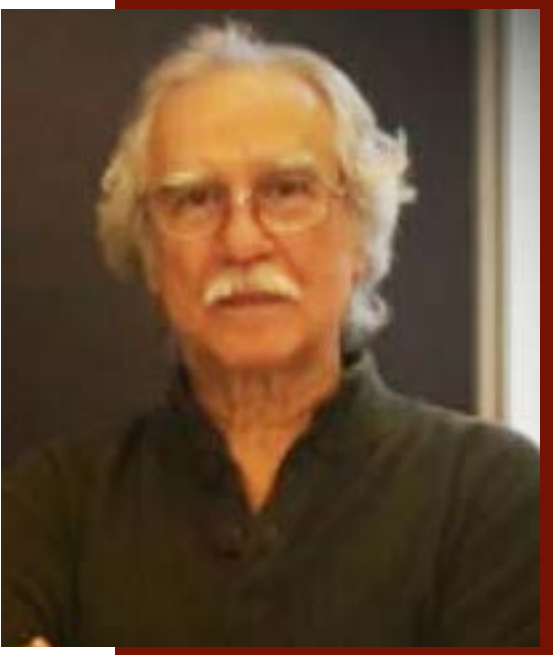

ARKADAŞLAR MERHABA

Ersin Burak ustamızın Küratör'lüğünde,
Kadıköy Belediyesi **KARİKATÜR Evi**'nde 06 Nisan 2018 / Cuma / **Saat;**17.00 da açılacak olan

"80'li Yıllardan Çizgiler" Ersin Burak Arşivi'nden
Başlıklı sergiye davetlisiniz.

Not: Sergide yer alacak çizimlerin büyük bir kısmı Hürriyet Çocuk Dergisi'nde yayınlanan çizimleri içermektedir. Bu nedenle Hürriyet Çocuk Dergisi tutkunları için ayrı bir önem taşıyacağını belirteyim.
Hala çocuk kalabilen, nostalji yaşamak isteyen, çocukluk günlerinin efsane dergisi Hürriyet Çocuk Dergisi tutkunları, bu sergi kaçmaz.

Detaylar

6 - 29 Nisan 2018

Açılış Gün ve Saati: 6 Nisan / 17.00

Ersin Burak Arşivi'nden
Teknolojik araçlar kullanılarak eskiden hayal edemeyeceğimiz görsellerin yer aldığı günümüzden yıllar önce; Bab-ı Ali'de kalem, fırça ya da uç kullanarak beyaz kağıt üzerinde eserler gerçekleştirilirdi.

Karikatür Evi'nin salonlarında görebileceğiniz çalışmalar, 80'li yılların çizerlerine ait eserlerdir: Faruk Geç, Sezgin Burak, Ayhan Başoğlu, Cemal Dündar, Özcan Eralp, Eralp Noyan, Yalçın Didman, İsmet Kırdar, İlkin Deniz, Ersin Burak…
Günümüz teknolojisine uyum sağlayarak çalışan çizerler de, bu sanat kervanında yer alacak: Mehmet Kaan Sevinç, Yetkiner Ulukılıç, Mehmet Dal…

Ücretsiz

Sergi Salonu

Mehmet Kaan Sevinç
Namı diğer Gölge Çalan

Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği ile Sarıyer Belediyesi'nin ortaklaşa düzenlediği Çanakkale Destanı resim sergisinde Ressam Ersin Burak'ın ilk kez sergilediği Atatürk portresi ile Çanakkale Savaşı resimlerinin yer aldığı "Çanakkale Geçilmez" yağlı boya resim sergisi, Sarıyer Yaşar Kemal Kültür Merkezi'nde açıldı.

ÇANAKKALE DESTANI

Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği ile Sarıyer Belediyesi'nin ortaklaşa düzenlediği Çanakkale Destanı resim sergisinde Ressam Ersin Burak'ın ilk kez sergilediği Atatürk portresi ile Çanakkale Savaşı resimlerinin yer aldığı ***"Çanakkale Geçilmez"*** yağlı boya resim sergisi, **Sarıyer Yaşar Kemal Kültür Merkezi**'nde açıldı.

Çizgi roman sevenlerin, halada illa da çizgi roman diyenlerin, çizgi romansız yapamayanların internet ortamındaki buluşma noktasıdır Çizgi Diyarı, çizgi roman kolikler için adeta bir cennettir.

KARARGAH

Çizgi roman sevenlerin, halada illa da çizgi roman diyenlerin, çizgi romansız yapamayanların internet ortamındaki buluşma noktasıdır Çizgi Diyarı, çizgi roman kolikler için adeta bir cennettir.

Çizgi Diyarı forum sitesi her ne kadar sanal alemde buluşma noktası ise diyarın bir de fiziksel bir buluşma noktası var, müdavimlerin '' Karargâh '' olarak adlandırdığı mekan.

O güne kadar(07-03-2018-Çarşamba) sadece fotoğraflardan gördüğüm, uzun bir süredir gitmeyi ,görmeyi çok istediğim ve gidenlere gıpta ettiğim Karargâha en nihayetinde bende vasıl oldum…

Benim için gerçekten unutulmaz bir gündü, böylesine keyifli bir gün geçirmeme aracı olan, beni hiç üşenmeden ta evimin kapısından alıp Karargâhın kapısına kadar götürüp sonrasında yine evimin kapısına kadar getiren Altan ve Melih 41(Mehmet Dal) dostlara,bizi Karargâhın kapısında büyük bir muhabbetle karşılayan Zeki (Algan) ağabeye,keyfimize keyif sohbetimize sohbet katan Doktor Cemil bey ve ustam Necati (Derya) ağabeyime sonsuz teşekkürler…

Gönlü böylesine çizgi roman sevdası ile dolu dostların buluştuğu ''Çizgi Diyarı''nın naçizane bir üyesi olmaktan onur duyuyorum…

İyi ki varsınız dostlar…

Not:1 İki gün önce benim doğum günümdü ve benim için unutulmaz bir doğum günü armağanı oldu…

En kısa zamanda tekrar görüşmek dileği ile tüm Çizgi Diyarı dostlarına selamlar,sevgiler,saygılar.

Mehmet Kaan Sevinç
Namıdiğer - Gölge Çalan

THANOS'U

NASIL BİLİRSİNİZ?

Ödül: Birinci seçilene 7 Ciltlik Marvel Now "Infinity" seti verilecek.

İlk 10'a giren yazılar sponsor site ve dergilerde yayınlanacaktır.

- Sizce THANOS nasıl bir karakterdir?
- Size göre THANOS Marvel evreninde ne gibi bir işlev görmektedir?
- AVENGERS: INFINITY WAR filminde THANOS değişiklik geçirir mi?
- Sinema filminde nasıl bir THANOS bekliyorsunuz?

Kurallar:
Her araştırmacı tek yazıyla katılabilir.
Metinler en fazla 2 A4 sayfası uzunluğunda olmalıdır.

Son Başvuru Tarihi: 15 Nisan 2018
Adres: croplatform@gmail.com

Jüri Kurulu: Burak İpek (Kayıp Rıhtım) Mehmet K. Sevinç (Hayal-Et e- Dergi) Emrah Sağlam (ÇROP) Seran Tosun (Kahramangiller)

tasarım: volkan akmeşe

GERÇEKLİ ŞEYLER

ÇROP

HAYAL ET

KayıpRıhtım

KAHRAMANGİLLER

"SEZGİN BURAK'ın ÖLÜMSÜZ ESERİ"

Tarkan©

YAZAN VE ÇİZEN
SEZGİN BURAK

Soluk Soluğa Okuyacağınız Yeni Macera Başladı

Dergimiz Yeniden Yayında...
"ATIL KURT!"
Demeye Hazır Olun...

Yeni Bir Heyecan Fırtınası Sizleri Bekliyor...

Tarkan'a Siz de Abone Olun !

www.TARKAN.com.tr

YEŞİL
GÖZLÜ BÜYÜCÜ

7
?
HOP, HOP VE HOOP.!
GÜM!
İMDAAAAT!
HART! HART! ŞAKKADANA ŞUKKADANA
Bİ DAA SENARYOYU OKUMADAN ROMANDA OYNAYANI ŞAAPSINLAR.
EVET BEYLER SIRA KİMDEYSE GELSİN.
?

GÖKTUĞ Yeşil Gözlü Büyücü

9.
KAÇMAYIN LAN İNEK OĞLU İNEKLER!.
İMDAAAT!
GÜMP
CIYAAAK!
TABANSIZLAR AMMADA KAÇIYORLAR HAH HAH HAH HAH...
PEŞLERİNDEN RÜZGÂR BİLE YETİŞEMEZ BU GİDİŞLE.
EEE BIRAKALIM ŞİMDİ OLANLARIDA ANLAT BAKALIM KOCA CAFER. BURALARA HANGİ RÜZGÂR ATTI SENİ ?

10
SORMA GÖKTUĞ BU SEFER ÇOK ÖNEMLİ BİR GÖREV YÜKLÜYÜM
NEYMİŞ O ?
BAK SANA GÖSTEREYİM. SULTAN'IN GİZLİ VE ÇOK ÖNEMLİ BİR MEKTUBUNU TAŞIYORUM ONUN İÇİNDE KOYNUM DA SAKLIYORUM.
FAKAT FAKAT!
OLAMAZ İMKÂNSIZ
YOK GÖKTUĞ MEKTUP YOK ! MAHVOLDUM KAVGA EDERKEN DÜŞÜRDÜM GALİBA BULALIM ONU
DIGIDIK MIGIDIK!..
?
GALİBA BİRAZ GEÇ KALDIK
KOŞ CAFER AĞA, MEKTUBU ÇALAN KAÇIYOR !..

GÖKTUĞ Yeşil Gözlü Büyücü

CAFER AĞA DİKKAT!
12
GÜMBÜR!
?
TOPUKLA ATINI, MEKTUBU ÇALANLA, TUZAĞI HAZIRLAYAN AYNI KİŞİ OLMALI KAÇIRMAYALIM.
BİRAZ GECİKTİK GALİBA...
YER YARILIP İÇİNE GİRSEN BULUCAM SENİ BİR YERE KAÇAMAZSIN
MERAK ETME CAFER AĞA İZLER APAÇIK ORTADA BU GİDİŞLE AKŞAMA KALMADAN GİDECEĞİ YERİ BULURUZ.

13 KAHRAMANLARIMIZA BİRKAÇ SAATLİK MESAFEDE ESRARENGİZ BİR ŞATO DA.
HAH HAH HAH HAH!.. ÇOK BÜYÜK BİR İŞ BAŞARDIN SADIK DOSTUM..
BANA GETİRDİĞİN O MEKTUP BİR İMPARATORLUĞUN KADERİNİ TAYİN EDECEK...
SENİNLE İFTAR VE HATTA İFTAHAR EDİYORUM. ÖDÜLLENDİRMEM LÂZIM GEL YANIMA.

DEVAMI VAR.

Suat Yalaz

Dev yayınevinde birebir yaşadığım olayı anlatacağım size ***Eeeyy Dargaud Yayınevi!*** *Biz ders almayız, ders veririz! Şimdi bana: "Sen de mi… Ne hakla" demeye kalkarsanız… Ben de size, -Rahmetli Altan Erbulak'ın deyişiyle- "35'e bakla" der çıkarım işin içinden…*

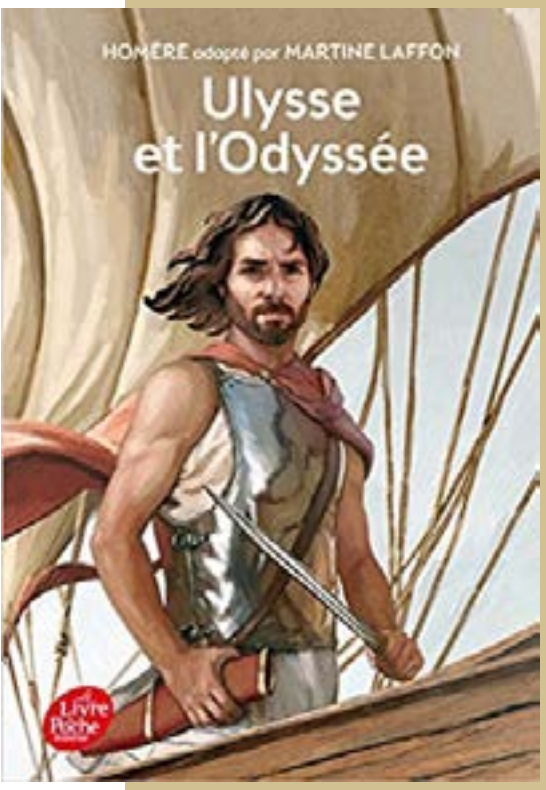

DEV YAYINEVİNDE BİREBİR YAŞADIĞIM OLAYI ANLATACAĞIM SİZE

Suat Yalaz yazdı

Dev yayınevinde birebir yaşadığım olayı anlatacağım size
Eeeyy Dargaud Yayınevi!
Biz ders almayız, ders veririz!
Şimdi bana: **"Sen de mi… Ne hakla"** demeye kalkarsanız…
Ben de size, -Rahmetli Altan Erbulak'ın deyişiyle- **"35'e bakla"** der çıkarım işin içinden…
Yok, yok… Zannettiğiniz gibi modaya uyarak Avrupa'ya posta koymak, horozlanmak falan değil amacım… Paris'te, Avrupa'nın dünya çapında ünlü, daha çok, **"Çizgi-romanın Kâbe'si"** sayılan dev yayınevinde resmen, birebir yaşadığım bir olayı anlatacağım size…
İnanıp inanmamak size kalmış… Uğur Dündar'ın ünlü piyesi gibi, **"Yalandan kim ölmüş"** ama, anlatacağım yalan olsa bile güzel…

Kendi yolunu çiz
Heyecan verici, dayanıklı ve çevik Arona ile hayatınızı kolaylaştırın.
Kendi yolunu çiz
Kadın giyimde fırsat!
Sezonun en trend parçaları 9 TL'den başlayan fiyatlarla Trendyol'da!
Kadın giyimde fırsat!
Kadın giyimde kampanya!
Sezonun en iyileri 24 saatte kargo fırsatıyla Trendyol'da!
Kadın giyimde kampanya!
Daire Kartal
Seramik ustası Kale'den, Araç Hediyeli Kale Rezidans!
Daire Kartal

Ayrıca, o kadar yalan uydurabilsem, bugün herhalde bambaşka bir yerlerde olurdum…
Sayısı 100'ü aşan, **"Karaoğlan"** ve **"Yandım Ali"**nin maceraları bile, aslında bir gerçek olaya yaslanırlar.
AVRUPALININ ÇITASI 2 METRE DE İSE, SEN 2.30'U AŞMAK ZORUNDASIN…

Yıl 1971… Paris'te ikinci yılım… Geçen yıl, Karaoğlan'ın maceralarını, gençler için yayın yapan **"orta boy"** bir yayınevine satmıştım, **"KEBİR / L'İnvencible"** (Yenilmez KEBİR) adıyla

yayınlanıyor, 4 kıtaya, Francophone ülkelere dağıtımı yapılıyordu…

Tamam da… Ben en üst düzey ligde, **"baba"**larla bilek güreşi yapmak istiyordum. Henüz, **"Kabe"** Dargaud'un (Dargo okunur) kapısından içeri girmemiş… **"Lucky Luke"** (Red Kıit) çizgi filminde çalışmak için, **"Büyük Şef"** Gossigny'e başvurmamış… Western yıldızı, **"Bluberry"**i filme almak için yazarı – bir başka **"Büyük şef"**- Jean Michel Charlier ile ön anlaşmayı imzalamıştım. (Ek'te)

Rahmetli Gökşin Sipahioğlu'nun, Dünyanın en güzel, en büyük bulvarı denilen Şanzelize'nin en iyi yerindeki 2 odalı, küçük Sipa Presse Foto ajansı bürosu, -henüz dünyanın en büyük 3 Foto ajansından biri olmamıştı- Türk gazetecilerin ilk uğrak yeri gibiydi. Gökşin'le, yayıncılık dönemimden tanışırdık. Benim, (Türk Penthaus'u) Salıncak dergime resim önerirdi…

Bana, **"Dargau'ya git"** dedi. İlgililerle, aksansız Fransızcasıyla konuştu, randevu aldı, adresi elime tutuşturdu. Metroyla iki durak ötede, ama serde acemilik var ya… Taksiciye adresi verdim, gittim…

Rue (sokak) Pascal'da, camları füme, bir dev kule yapı…

Beni bekletmeden, döner kapıdan içeri aldılar. Bir genç öne düştü, birkaç kat çıkarken **"Hayret, nasıl da kolaymış"** dedim içimden. **"Hemen kabul ettiler. Demek ihtiyaçları var".**

Geniş bir kat… Yerden tavana cam duvar. İlerde masalar, çalışan gençler. Beni, cam bölmeyle ayrılmış **"şef"**in masasına götürdüler.

İki kişiydiler; el sıkıştık, üstünde büyük boy çizilmiş resimler dolu, geniş bir masaya karşılıklı oturduk.

Tanışma sırasında ilk dikkatimi çeken şey, ikisinin de adının

Fransız adı olmamasıydı… İkisi de ya Polonyalıydı ya da Çeko-Slovak…

Verdiğim küçük boy Kebir'leri incelemeye başladılar.

Onlar benim kitap sayfalarımı çevirirken, ben de, geniş masa üstündeki renkli, büyük boy çizgi-roman sayfalarına bakıyorum uzaktan…

Hayatta hiç ustam olmadığından, ilk kez görüyorum böyle yarım afiş büyüklüğünde resimli-roman sayfalarını… Ve içimden, **"Vay bee… Amma ineklemişler"** diyorum. Hayatta yapamayacağım bir şey…

Çok geçmedi, Çeko-Polone-Macar kırması adamlardan biri bana döndü.

Öğrencisine ders veren hoca edasıyla, -benim yaş 40, onlar da 50'lik- ben yabancıyım, onlar Fransız olmuş, kefeni yırtmışlar ya… Başladı konuşmaya:

"Mösyö Yalaz, deseniniz sağlam, yüzler, ifadeler güzel… Ama… Çalışmalarınız biraz fazla baştan savma… Tipleri çizip arka planlara, fonlara hiç özen göstermemişsiniz.

Bizimle çalışabilmeniz için şöyle çalışmanız gerek…"

Masaüstündeki büyük boy **"inekleme"** resimlerden birini çekti, bana göstererek:

"Bize, böyle çalışmalar gerek… Bakın, detaylar nasıl işlenmiş, **"fonlar nasıl ince ince değerlendirilmiş."**

Adama, lise Fransızcamla, **"Ne kada ekmek, o kada halva"** anlamında laflar edip, o benim yaptıklarımın bir günlük gazetede her gün yayınlanan sayfalar olduğunu, karşılığında Fransız frangı değil, Türk Lirası aldığımı, öyle fona, detaya ayıracak vaktimin olmadığını söyledim.

Elindeki resimli-roman sayfasını göstererek, noktayı koydu:

"Bizimle çalışmak istiyorsan, böyle bir örnekle gel, en iyi ödemeyi yaparız."

Adamın bana örnek diye gösterdiği resim, Homeros'un, **"Ulis'in maceraları"** adlı ünlü

destanından bir sayfa. Filme de alınmıştı ve Ulis rolünü Kirk Douglas oynamıştı. Çizerin adı da Enric Sio… O da Fransız kökenli değil, soyadına bakacak olursak… Anası Hollandalı, babası Güney Koreli falan olabilir...

(Kimin ne kökenli olduğu hiç umurumda değildir benim. Karşımdakinin **"insan"** olup olmadığına bakarım. Şu yukarıda saydıklarım, havayı yansıtmak için… Paris, Babil Kulesi gibi, tüm dünya insanlarının buluşup kaynaştığı bir yer…)

"OSMANLI TOKADI"NIN TAM ZAMANI...

Enric Sio'nun çizdiği destan kahramanı **Ulysse**, resmen **Kirk Douglas** idi.

Dargaud yöneticilerinin, bana örnek gösterdikleri çizer arkadaşımız, onun filminin fotoğraflarını toplamış, çenesindeki gamzeye kadar kopya ederek, ünlü aktörü bizimkilere Ulis diye kakalamıştı…

Önce adamlara, **"Tamam Mösyö, bana bir konu verin, ben size iki sayfa resimleyip getireyim"** demeyi düşündüm. İşi, rahat alırdım.

Şöyle, bir-iki saniye düşündüm… **Oğlum Suat dedim, karar ver… Ya, evet efendim deyip işi alır, Dargau'nun ressamlarından biri olursun ya da bu heriflere iyi bir ders verir, işi de kaybedersin…**

Gurbet elde insanın milliyetçiliği doruklara çıkıyor… Hele bir de, **Ermeni Terör Örgütü ASALA'**nın ardı ardına alçakça cinayetler işlediği günlerdeyseniz…

Oğlum Suat, dedim, **tam yeri ve zamanı… Fırsat bu fırsat, patlat bir Osmanlı tokadı şu Frenglere!**

Konu monu istemekten vazgeçtim… Aldım elime Enric Sio garibinin tablolarını… Bu kez ben başladım parmağımı sallaya sallaya konuşmaya, **"Bu arkadaş var ya"** dedim, **"İyi bir işçi, ama çok kötü bir çizgi-romancı… Bir antiskop ressamı"** dedim.

İlk **"elektro-şok"**u yemişlerdi. Bakakaldılar…

"Antiskop"un ne olduğunu biliyorlardı. Ne demek istediğimi hemen anlamışlardı.

(Antiskop, fotoğraf stüdyolarında, küçük resimleri büyültmek için kullanılan bir âlet. Kötü ressamlar da, küçük bir resmi istedikleri büyüklükte resim masası üstüne düşürmek için kullanırlar.)

Dargaud yayınevinin, belgesel çizgi-romanlar yayınlama bürosunun üst düzey redaktör an **"şef"**leri **"kroke"** haldeydiler…

Devam ettim:

"Enric Sio biraderimiz, Kirk Douglas'ın filminden topladığı fotolarla Ulysse çizmiş… Batıklardan çıkarılan antik vazolarda, Ulis'in otantik resimleri var. Onlardan yararlanması gerekmez miydi?"

Ufak bir şok daha yemişlerdi. Konuşmuyor, sadece bakıyorlardı.

Üsteledim:

"Şimdi siz bana, Napolyon üzerine bir senaryo verseniz, ben gider "Jozefin" filmindeki Marlon Brando'yu çizer miyim? İmparatorun ressamı David'in tablolarındaki Napolyon'u çizerim."

Ufak bir kıpırdanma oldu, birbirlerine dönüp bakıştılar.

Beni susturabilene aşk olsun…

Masaüstünden bir fırtına sahnesi olan sayfayı aldım… Ülis'in gemisi Odisse fırtınaya yakalanıyor, gemi kayalara çarpıp parçalanıyor… Bol sıfırlı maaş alan usta ressamımız Enric Sio, fırtına sahnesini çizmek yerine, kutuyu simsiyah boyamış, yukarıya bir satırlık, **"Ansızın müthiş bir fırtına koptu"** yazısını koymuş…

Ve de birkaç balon içinde: **"İMDAAAT! BATIYORUZ"** feryatları…

Yaaa, aslında çok yufka yürekliyimdir… Lise yıllarımda boks çalışmıştım iki yıl… Kız yüzünden, kavgalarda yüzüme yumruk yememek için…

Errol Flynn'in, **"Gentlement Jim" f**ilmi idi boks anlayışım, rehberim...

Rakibim, yumruğumu yiyip sersemleyince üstüne gitmez, kendine gelmesini beklerdim. Salonda nakavt bekleyen bizim liseliler de illet olurlardı benim bu sportmence (!) davranışıma…

O gün, o 2 **"Redakteur en chef"**e karşı niye o kadar acımasızdım, halen çözmüş değilim…

Enric dostumuz, kopya edecek fırtına resmi bulamadığı için, siyah

kare içine feryat balonları koymuş, çıkmış işin içinden…

Adamlardan iş alabilme şansımın sıfırlandığını hissedince, **"İnceldiği yerden kopsun"** deyip, elime başka bir sayfa alarak devam ettim:

"Ressamınızın sinema bilgisi de yok… Ülis, kadrın solunu gösterek, 'Şuraya bakın! Evler var' diye bağırıyor, tayfalar kadrın sağına doğru bakıyorlar. Sinemada buna 'ters plana düşmek' denir."

Garibim çocuklar, nereden bilsinler karşılarındaki iş istemeye gelen **"Müslüman"** Türk'ün, 10 senaryo yazıp 8'ini filme çekmiş bir yapımcı yönetmen olduğunu?

GİNA KALMADI, BRİGİTTE VERELİM…

Masada kalan resimler içinde, Ülis'in düşmanı; kudretli, güzel prensesin resmi vardı. Yanındaki evcil kaplanı tasmasından tutuyordu. Egzotik takılar, oldukça erotik giysiler içinde, ünlü İtalyan yıldızı Gina Lolobrigida, doğrusu cuk oturmuştu hain prenses rolüne… Bizim antiskop ressamı oğlan, helâl olsun, iyi kopyalamıştı güzel yıldızı…

Prenses kadrın solundan, karşısındaki Ulis'e sesleniyordu. O sayfanın altında kalmış olan resimde, tanıdık bir başka güzeli tanır gibi oldum… Sayfayı çektim aldım, ne göreyim! Aynı takılarla, aynı kostüm içinde, kaplanın tasmasını tutan Prenses Brigitte Bardot! Bu kez kadrın sağından birilerine emirler veriyor.

İki sayfayı yan yana tutarak, Dargaud'un iki şefine gösterdim, **"Enric dostumuz, Gina'nın sağa doğru bakan resmini bulamamış, O yöne bakan Brigitte Bardot resmi geçmiş eline, onu kopyalamış"** dedim ve sustum… İnce, uzun olanı, benim Kebir'leri bana uzatırken, benimle tanışmaktan çok memnun olduklarını, telefon numaramı ve adresimi aldıklarını, ilk fırsatta beni arayacaklarını söyledi.

Daha kısa boylu ve daha az yakışıklı olanı, beni asansöre kadar yolcu etti…

Tahmin ettiğiniz gibi… **Dargaud'**dan ne bir telefon geldi, ne de bir mektup!

Ama eminim ki, **"gelişmekte olan"** bir ülkeden gelen bir resimli-roman yazar ve çizerinin Dargaud'un 2 şefine verdiği **"BD"**, **"La bandes-dessinées"** dersi, yayınevi editörleri arasında uzun zaman konuşulmuştur.

Napoleon Bonaparte

Ümit Kireççi

ANTOINE WIERTZ FANTASTİK BİR RESSAM

İstanbul sokaklarını arşınlarken aklımdan bir resim kitabı almak hiç geçmiyordu. Sahaflara da her zaman olduğu gibi çizgi roman sormaya girdim. Ancak bugün belki de hayatımın en büyük şokunu yaşadım ve Antoine Wiertz çizgileriyle tanıştım.

İstanbul sokaklarını arşınlarken aklımdan bir resim kitabı almak hiç geçmiyordu. Sahaflara da her zaman olduğu gibi çizgi roman sormaya girdim.

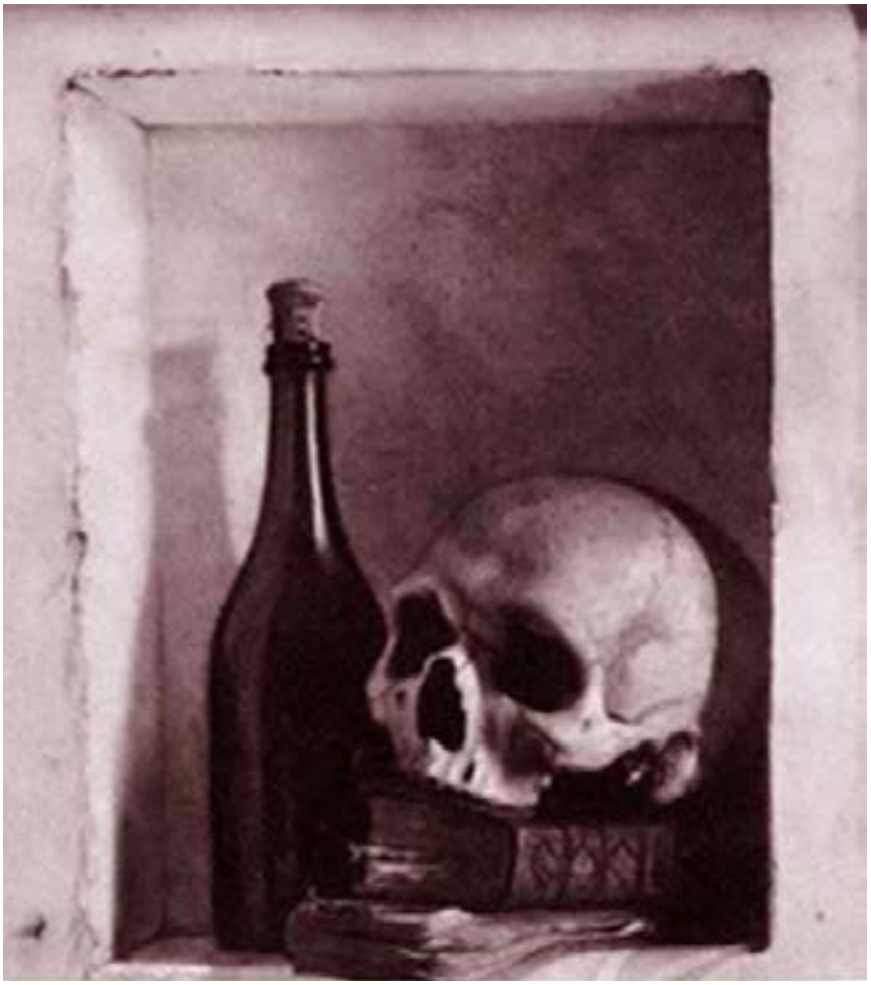

Tête de mort

Giuliano Briganti'nin *"Phantastische Malerei İm 19. Jahrhundert" (19. yüzyılda Fantastik Tablolar)* adlı kitabını gördüğümde gözüme ilk çarpan kapakta yer alan tanıdık resimdi. Resim ünlü şair ve ressam William Blake'e aitti. Yalan yok, öylesine açtım kapağı, öylesine baktım kitabın içine. Yazılar, yazılar, tablolar, tablolar ve tokat gibi yüzüme çarpan bir resim. Sonra bir ikincisi ve üçüncüsü… Kitabı daha fazla incelemeden hemen aldım. Böylece de Belçikalı ressam Antoine Wiertz'in karanlık dünyasına dalabildim.

Tokat

İlk tokat işte bu tablodan geldi. Tablonun adı *"Faim, folie et crime" (Açlık, Delilik, Soygun)*

Hakkında hiç araştırma yapmadan uzun uzun baktım resme. Oturdum öylece baktım… Kadının yüzündeki çaresizliği, çaresizlikten gelen deliliği, kan kırmızısı gözleri, bebeğini emzirmek isterken gelmeyen sütünün onda yaşattığı travmayı, vicdan azabını, belki de bir adım sonrası edeceği intiharı, evin sefil halini, elindeki bıçağı, bıçaktaki kanı, kucaktaki bebeği, bebeği örten bezdeki kan lekesini, şöminede yakmak üzere kullanılan mobilya parçalarını, tencereyi ve içindeki bebek bacağını…

Anladığım kadarıyla resimdeki kadın açlık çekerken bebeğini emzirmeye kalkışmış, sütü gelmeyince açlığını gidermeye karar vermiş ve o çaresizlik dolu delilik anında bebeğinin bacağını keserek pişirmek üzere tencereye koymuş; ki bu şekilde karnı doyarsa aç bedeni bebeğine süt üretebilecekmiş, ama gelin görün ki şöminenin altını yakamadan yaptığının ne kadar çılgınca olduğunu fark ederek aklını hepten yitirmiş ve bebeğine süt sağlamak için bebeğini yemeye kalkışma ironisinin absürtlüğüne çaresizce gülmeye başlamış, öylece, saçını başını yolmak üzere elini kaldırırken kahkahalar atmanın eşiğinde kalakalmış.

İşte bu **"anlık"** çılgınlık hali sırtımdan bir ürpermenin geçmesine neden olurken kulağımda bir başka sanatçını ismi yankılanmaya başladı: Edgar Allan Poe

"L'Inhumation précipitée" (Canlı Gömülen) tablosuna baktığımda ise "tamam" dedim. "İşte burada Poe'nun görselleşmiş çarpık hayal gücünü görüyorum!".

Antoine Wiertz Kimdir?

1806–1865 yılları arasında yaşamış olan Belçikalı ressam Antoine Wiertz 59 yaşında hayata gözlerini yummuş.

1789-1803 yılları arasında askerlik yapmış olan babası varını yoğunu harcayarak oğlu Antoine'in iyi eğitim alması için didinmiş. Daha küçük yaşta resimle tanışan sanatçı 14 yaşına geldiğinde kendisini seven ve destekleyen bir hami bulmuş. M. De Maibe adlı bu kişi onu yıllar boyunca sponse etmiştir. Böylece resim ve müzik eğitimi alabilmiştir. Ancak babası *"oğlunun büyük adam"* olduğunu göremez. 1822/1823 yıllarında önce babası sonra hamisi vefat edince sanatçı yalnız kalır.

1832 yılında Roma'ya geçen Antoine Wiertz burada başta Raffael olmak üzere birçok büyük ustanın eseriyle tanışır, en tanınmış eserlerini üretir. Yıllar sonraysa Brüksel'e döner. Burada ustalık eserlerini üretirken heykel de yapar. Ancak müşkül durumdadır. Şehrin valisi ona 1850 yılında bir ev hediye eder. Vefatının ardından çalıştığı atölye Wiertz müzesine dönüştürülür.

Kadri Bilinmeyen Bir Ressam Olarak Antoine Wiertz

Kayıtlara göre Belçika'nın bu muhteşem Romantik ressamı çok az tanınıyormuş. Üstelik biyografisinin aktarıldığı İngilizce metinler bile azmış. Ancak ilginçtir ki az kaynakta kendisinden bahsedilirken eserleri banal, melodramatik, hastalıklı, mistik ama iddialı olarak tanımlanmış. Bir ihtimal bu kadar görmezden gelinmesinin sebebi çağının çok ilerisinde olmasıdır diye düşündüm. Çünkü neresinden bakarsanız bakın çizimleri günümüzdeki birçok illüstratörün çizimlerinin öncülü gibidir.

La jeune Sorcière *(Küçük Cadı)*, 1857

Büyülü Erotizm

Gilles de Rais yani Mavi Sakal adıyla bilinen 80-200 çocuğu işkenceyle öldürdüğü düşünülen sadistin hikayesine gönderme yapan Antoine Wiertz bunun için *"La jeune Sorcière (Küçük Cadı)"* adlı tabloyu çizer. Bu tabloda masumiyeti aşırı bir cinsellikle iç içe aktarırken grotesk ve doğaüstü bir tehlikeyi de harmanlamıştır. Bununla birlikte izleyiciyi suçlayan bir röntgenciliğe dikkat çekmek için sol üst köşeye gölgeler içinden bakan yüzler çizmiştir. Wiertz'in bu çekici ve baştan çıkarıcı genç

kızı fallik bir süpürge sapının üzerindedir. Bu, cadıların üzerine kafa yapan ve cinsel yönden kadınları azdıran bir bitki özü sürerek *"mastürbasyon"* yaptıkları, bu sırada da uçtuklarını sandıkları ritüele bir göndermeyken baştan çıkarıcı ve kışkırtıcı bir görsel sunmaktadır. Sanatçının ustalığı resimden bir gerginliği başarıyla yansıtmaktadır. Böylece de ortaya çarpıcı ve büyülü bir erotizm çıkmaktadır.

Ölüm, Romatizm ve Edgar Alan Poe

Son düşünceler ve görüntüler, giyotinle kesilen kafa, cehennem sahnesi, ölümün kafası, intihar adlı eserleri bulunan, ölümü resmeden ve bunu büyük bir romantizmle aktaran bir ressam, Wiertz. Jeffery Howe onun kendi döneminde basılan birçok korku romanını okuduğunu ve onlardan ilham aldığını iddia etmektedir.

Özellikle *"L'Inhumation précipitée"* yani *"Canlı Gömülen"* tablosunu doğrudan çağdaşı Edgar Allan Poe'dan esinlenerek yarattığını düşünmektedir. Bilindiği üzere, Poe ölmeden gömülen insanları konu alan The Premature Burial, Madeleine in The Fall Of The House Of Usher ve Fortunato in The Cask Of Amontillado adlı kısa öyküleri yazmıştır. Ayrıca yazar tablonun yaratılmasından beş sene sonra vefat etmiştir.

Bununla birlikte Jeffery Howe *"Faim, folie et crime"* yani *"Açlık, Delilik, Soygun"* adlı tabloyla *"Le guillotiné"* yani *"Giyotinde Kesilen Kafa"*yla bir dizi olarak çizdiği *"Pensées et Visions d'une tête coupée"* yani *"Kesik Kafanın (son) Düşünceleri ve Gördükleri"* tablolarının yine Edgar Allan Poe'nun yarattığı fantasmagoryasından izler taşırken Comte de Lautréamont'un yazdıklarından da etkilenmiş olabileceği düşüncesini paylaşmaktadır.

"Pensées et Visions d'une tête coupée"

Son Söz

İşte bugün *(28 Mart 2018, Çarşamba)* hayatıma renk katan karanlık bir kalemle tanıştım. Antoine Wiertz hiç beklemediğim bir anda girdi hayatıma. Şimdi biliyorum ki artık hiç çıkmayacak.

Bu arada belirteyim, neden bilmem ben sanatçının çizimlerine bakarken modern illüstratör ve çizgi roman çizerlerinin bazılarının ondan etkilenmiş olabileceği izlenimine kapıldım. Özellikle de Richard Corben ismi yandı zihnimde. Sonradan baktığımda Corben'in Dark Horse Comics için Poe öykülerini çizdiğini gördüm. Sonra ne bileyim özellikle kadın çizimlerindeki gözler, bakışlar, ifadeler falan bana hep Antoine Wiertz çizimleri gibi göründü. Ve, evet, tamam, abartıyorum, biliyorum…

"L'Inhumation précipitée" yani "Canlı Gömülen"

Not – Çok keyifli bir Flaneur Comics yazısı bitirmek üzereydim ki bu girdi araya. O yazıyı da bir sonraki sayıya aktarırım artık kısmetse.

Kaynakça

Briganti, Giuliano *"Phantastische Malerei İm 19. Jahrhundert"*

http://www.bc.edu/bc_org/avp/cas/fnart/art/wiertz.html

http://www.arthistoryarchive.com/arthistory/gothic/arthistory_antoinewiertz.html

TENGİZ

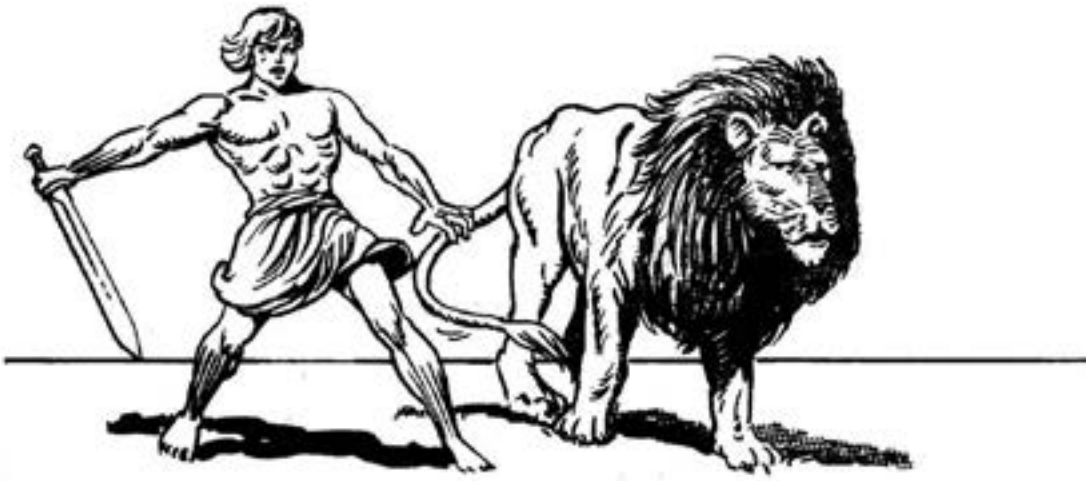

10 Mart 1978/10 No'lu Tercüman Çocuk Dergisi, Gürbüz Azak'ın **Mete Han** konulu kapağı ile yayınlandığında, Şahap Ayhan'ın uzun yıllar sürecek Tengiz klasiği de başlamış oldu. Yaratıcısı ve çizeri Şahap AYHAN, Tercüman Çocuk Dergisi'nin sayfalarını süsleyecek bu çizgi roman kahramanını müstakil bir kahraman olarak düşünmemiş olacak ki, 23 Haziran 1978 Tarihli 25. sayıya kadar **Mete Han** adıyla yazıp çizmiştir. İhtimal odur ki, yapmak istediği, Türk tarihinde önemli bir yere sahip olan bu destanı işlemek ve derginin çocuk okuyucularına resimli roman formatında sunmaktı. **Mete Han** çizgi romanı konusunu, Türk destanı Mete Han'dan (Notun) almış ve ilerleyen sayılarda Şahap AYHAN, yine adı geçen destandaki Mete Han'ın çocuklarından Deniz'in öyküsünü **Tengiz Han** adıyla adapte ederek çizmeye devam etmiştir. Hikayenin götürdüğü yerde **Tengiz Han**, destan hikayesi olmaktan çıkmış ve Tengiz olarak yoluna devam etmiştir. Yaşadığı olağan ve olağandışı maceralarda zaman zaman Türk Tarihindeki mecrasına dönmüş olmasına karşın, hikayelerinin çoğunluğunu alabildiğine özgür yaşamıştır.

Elvan
ADIGÜZEL

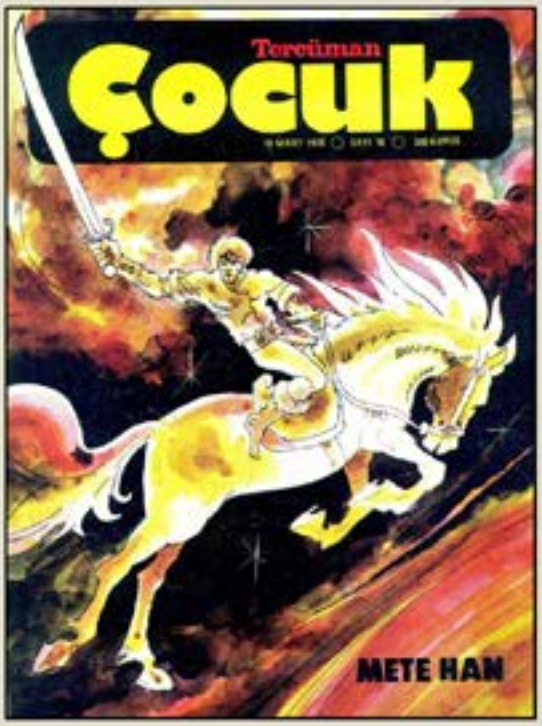

Tengiz'in ilk yayınlandığı Tercüman Çocuk sayısında kapağa imza atan isim Gürbüz AZAK'tır. Hem kendi adıyla ve hem de Aliş takma adıyla iç sayfalarda değişik konulara küçük, sevimli resimler ve vinyetler çizen AZAK, bunlara ilaveten bir de çizgi roman hazırlamaktadır dergiye. Gürbüz AZAK 80'li yıllarda Türkiye Çocuk Dergisi'nde çalışmaya başlayacak, özgün çizim ve konuları ile çizgi roman tarihimizde yerini alacak olan Deli Balta'yı yaratacaktır. Deli Balta, Türkiye Çocuk sayfalarından taşacak, dergiyle birlikte 16 sayfalık ilave olarak verilecek, 34. sayıdan itibaren müstakil bir dergi olarak satışa çıkacak ama bağımsız dergi formatı uzun ömürlü olamayacaktır. Deli Balta ayrıca, Türkiye Gazetesi'nde alt yazılı tefrika formatında da yayınlanmıştır.

1978 tarih ve 10 No'lu Tercüman Çocuk Dergisi'nde başlayan hikaye, bir destanı anlatmak üzere ele alınmış olmasına karşın, aynı yıl yayınlanan 32. sayıda Tengiz'in bir çocuk olarak göründüğü sayfalardan itibaren şekil değiştirmiş, belirli bir kahramanı olan çizgi romana dönüşmüştür. Aslında **Tengiz Han** başlığı daha önce 25. sayıda konulmuş olup, hikayenin ilerleyeceği noktanın çerçevesi o zamandan belirmeye başlamıştır. **Tengiz Kızıl Deve Karşı** macerasında çizgi romanın adı "Tengiz" olmuştur.

Adı geçen destanda Mete Han'ın üç oğlu olur. Ki bunların isimleri Gök, Dağ ve Deniz'dir. İşte buradaki "Deniz", bizim çizgi kahramanımız "Tengiz" olacaktır. Alındığı kaynak **Oğuz Kağan Destanı'**dır ama Tengiz maceralarında, destanda yer alan diğer üç oğuldan (Gün, Ay, Yıldız) bahsedilmez.

İlk maceradaki destansı anlatımın peşinden gelen **Buzlar Ülkesinde** isimli ikinci macera, yine Tengiz Han üst başlığıyla başlar. Çıktığı macera dolu yolculukta, tanımadığı babası ile de karşılaşan Tengiz, onunla vuruşur ama bu bir çizgi romanda gerçekleşiyor olsa dahi, Türk ananelerine karşı konulmaz ve babasına yenilir Tengiz.

Tengiz'in hikayesi şöyle başlar; Türk ulusuna zarar vermek isteyen dış güçler Tengiz ve kardeşlerini kaçırmak isterler. Tengiz henüz çocuk yaşta olmasına rağmen onlara karşı koyar, başarılı olur ve ilk kahramanlığını gerçekleştirir. Lakin kardeşlerinin kaçırılmasına engel olamaz. Delikanlılık yolunda hızla ilerleyerek ata binmeyi, kılıç kullanmayı, ok atmayı çabucak öğrenir, kısa sürede ustalaşır. Çok genç olmasına rağmen, maceradan maceraya atılabilecek yaman bir savaşçıdır artık.

Tengiz, ok atmayı, ata binmeyi, kılıç kullanmayı çok iyi bilmesine rağmen, diğer tarihi kılıçlı kahramanların aksine çoğunlukla yaya dolaşan, çıplak elle dövüşen bir karakterdir. En sıkışık anlarında bile espri yapabilmesi, okuyucuda, kahramanın başına bir felaket gelmeyeceği, gelse bile bu müşkül durumdan kolaylıkla kurtulabileceği algısına yol açar. Tengiz maceraları genel itibariyle aksiyona ve harekete dayalı olmasına rağmen, bahsettiğimiz algıdan dolayı heyecan dozu iniş ve çıkışlar göstermez, tekdüze seyreder. Tengiz'in alabildiğine saf ve temiz kalpli olması da tekdüzeliği besleyen ayrı bir kaynaktır. Buna mukabil Tengiz, daima akıllı ve uyanıktır. Gayriciddi olmadığı gibi, kasıntı bir kahraman da değildir.

Hikayelerinin çoğunda abartılı, masalsı ögeler yer alır. Bu ögelerin toplamında yok yoktur. Romalılar, Hintliler, büyücüler, drakulalar, Çinliler, Mısır Firavunları, aslanlar, timsahlar bir toplu gösterim sunarlar. Ormanlar Kralı, Kavgalar Ülkesi Kralı gibi aslında var olmayan krallar peydahlanır. Konular masalsı olunca, Tengiz'in yapabildikleri de bu masalsılığa paralel olarak neredeyse sınırsızdır. Yüzdüğü timsah derisinin içine girerek diğer timsahların arasında tanınmadan dolaşabilmiştir. **Firavunlar Ülkesi** macerasında çıplak elleriyle panteri dövebilen Tengiz, **Yabaniler Arasında** isimli macerada da gorillerle dövüşmekten çekinmez. İnsanüstü özelliklerinin yanı sıra, **Esrarengiz Şeyler** macerasında zaman yolculuğu yapabilmeyi de başarmış, M.Ö. 3. Asırdan, M.S. 1983 Yılına gelerek teknoloji konusundaki eksiklerini de tamamlamıştır. Bu macerada uçan daire ile Gebze üzerlerinde uçmuş, kendi çağına döndüğünde ise yanında götürdüğü ateşli silahı düşmanlarına karşı ustalıkla kullanmıştır.

Tengiz'in yapabildikleri ve yaşayabildiklerinin sınırı yok gibidir. Örneğin, derisini yüzdüğü timsahın içine girip, diğer timsahlarla yüzerek karşı kıyıya geçer. Bunu yapmadan önce vücudunu timsah yağıyla ovmuş olması, olayı bilimsel(!) olarak açıklar mahiyettedir.

Son serüvenlerinden **Bilge Tonyukuk**'ta, Oğuz Türkleri'nin de yer aldığı destansı anlatıma tekrar dönülmüştür. Büyüyüp yetişkin olması, yaşadığı toplam maceraların yarısından daha fazlasını geride bırakmış olduğu **Firavunlar Ülkesi**'nde gerçekleşir.

1982 sonuna doğru dergideki varlığı 3 sayfaya düşen Tengiz, 1983 sonlarında tekrar 4 sayfaya çıkmıştır. 5 Temmuz 1985/27. sayıda siyah beyaz yayınlanmaya başlamış, 1987 yılını tekrar renkli geçirmiştir. 5 Haziran 1986'da Tercüman Çocuk Dergisi, yayınına ara verdiğini duyurmuş ve 1986/23 (Gazete ilavesi 13, Genel Sayı 477) numaralı ve sonuncu sayısında Tengiz'in sürmekte olan **Uyanış** macerası, son 8 sayfası da yayınlanarak tamamlanmış, yarım bırakılmamıştır.

Tercüman Çocuk Dergisi haricinde başka bir yerde yayınlanmamış olan Tengiz'in, albüm veya müstakil dergileri de basılmamıştır. Toplam 8 yıl süren yayını boyunca Tercüman Çocuk'tan izleyebildiğimiz maceraları sırasıyla şunlardır;

Mete Han (Tengiz Han)
Buzlar Ülkesinde
Uğursuz Ada
Boz Aygır
Kutsal Kılıç
Tengiz Kızıl Deve Karşı
Kavgalar Ülkesi
İlk Drakula
Ölüm Yarışları
Kartal Adamlar
Krallık Savaşı
Ormanların Korkusu
Firavunlar Ülkesi
Firavunlar Ülkesi 2 (Vahşi Oymak)
Yabaniler Arasında
Ölüme Karşı
Arslan Pençesinde
Esrarengiz Şeyler (Korkunç Şeyler)
Esrarengiz Şeyler 2 (Şeytan Tuzakları)
Bilge Tonyukuk
Uyanış

Tengiz'in siyah beyaz basılan çok küçük bir kısmını saymazsak, neredeyse tamamı renkli yayınlanmıştır. Dönemin çizgi roman renklendirmesindeki ve baskı tekniğindeki yetersizliklerden ötürü Tengiz, hak ettiği derecede iyi renklerde sunulamamıştır denilebilir. Sadece sınırlı sayıda ana rengin kullanıldığı, birbirinden farklı ögelerin tek bir renkle sıvanıverdiği ve baskıdan kaynaklanan kaymaların yaşandığı yetersiz/bahtsız bir renklendirmedir Tengiz'in yaşadığı.

Oldukça uzun sayılacak bir yayın sürecine sahip olan Tengiz, Tercüman Çocuk Dergisi'nin yüzlerce sayısında yer almış olmasına karşın, kapaklarında yalnızca 10 kez arz-ı endam edebilmiştir. Her sayıda 4 sayfa yayınlanmak suretiyle oluşan 21 macera ve 1600 sayfadan oluşan bir külliyat düşünüldüğünde, Tengiz'e haksızlık edildiğine dair bir kanı oluşabilir. Bünyesinde ve dolayısıyla kapaklarında, Star Wars, Tunga (Tounga), Asteriks (Asterix), Korkusuz Badi (Buddy Longway), Luc Orient (Uzay Ajanı Luk), Komançi (Comanche), Yüzbaşı Volkan, Superman, Torgal (Thorgal), Zıpır (Cubitus) gibi hatırı sayılır çizgi roman kahramanlarına yer vermiş olması, Tercüman Çocuk Dergisi'ni bu bağlamda affedilebilir kılan bir gerekçedir.

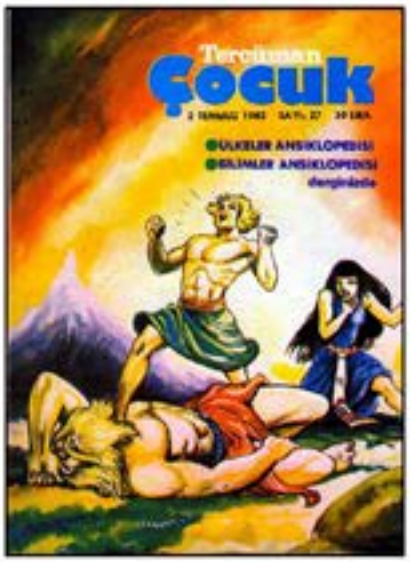

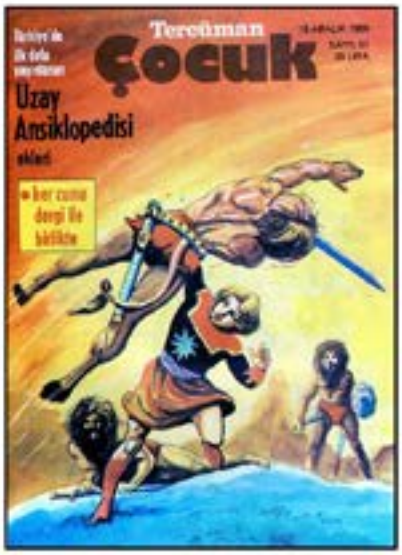

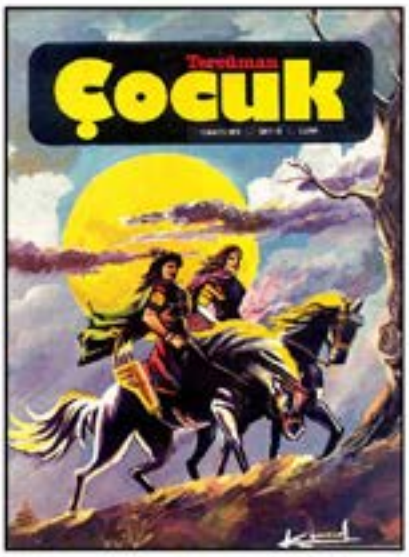

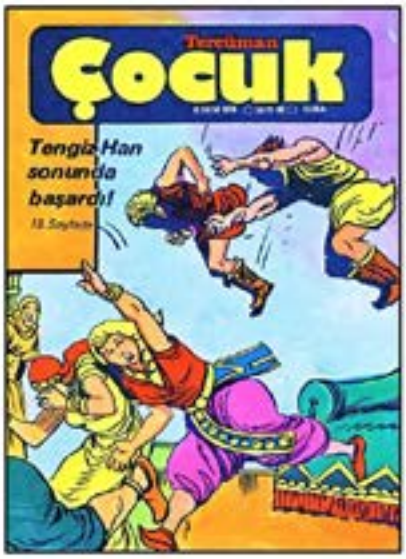

Tengiz'de çizgiler, hikayelerde anlatılmak istenilenleri vermeye yönelik ve yeterlidir. Şahap AYHAN tarzına has rahat çizimler ve siyah beyaz dengesi, Alex Raymond/Baytekin bağlantısına rağmen rahatlıkla hissedilir. 15.03.1993 sayılı 17 No'lu Joker Haftalık Çizgi Roman Dergisi'nde Levent CANTEK'e verdiği söyleşide Şahap AYHAN, bu bağlantıya dair samimi ifadelerde bulunacaktır: *''Şimdiki neslin Baytekin'den yoksun kalmasını istemiyordum. Tengiz'i yaptım. Bazıları kopye dediler. Evet kopye ama hani araklamak değil onu alıp onore etmek... Hatta dergidekilere de söyledim, çocuklar okusun istiyordum. Bütün Baytekin'i baştan aşağı bazı ilavelerle yaptım... Epey bir süre sürdü.''*

Çocukluğunu 80'lerde yaşamış olan, benim de içinde bulunduğum kuşak için Tengiz, alıntısına/çalıntısına bakılmaksızın, bizleri çevirdiğimiz her sayfasında masal diyarlarına sürükleyen eşsiz bir kahramandı. Şahap AYHAN'a kucak dolusu teşekkürler.

Günün birinde bu güzide kahramanımızın maceralarının da yayınlandığı albümleri görebilmek dileği ile...

Tengiz ve babası Mete Han birbirlerini tanımamaktadırlar. Çarpışırlar ve Mete Han galip gelir. Benzer bir kurgu Karaoğlan-Baybora kavgasında yaşanır. Kültürümüzde ataya/babaya atfedilen geleneksel saygı, Mete Han ve Baybora'nın yenilmesini önleyecektir.

Dönemin çizgi romanlarında uygulanan renklendirme işlemi, bazı ana renklerin kullanıldığı ve birbirinden farklı ögeleri/ayrıntıların tek bir renkle kabaca sıvandığı örnekler içerir. Tengiz de bu uygulamadan nasibini ziyadesiyle almıştır.

Atilla Bilgen

Zamanla aram iyi değildir. Haydi itiraf edeyim; biraz unutkanımdır. Bir arkadaşım "Haftaya falanca gün buluşuyor muyuz?" diye sorduğunda; o günün hangi tarihe geldiğini, o tarihte önemli olayların gerçekleşip gerçekleşmediğini düşünmeden, "Elbette koçum." der ve ardından "Gelmeyen ne olsun?" tarzında insanı bağlayan özlü sözler söylerim!

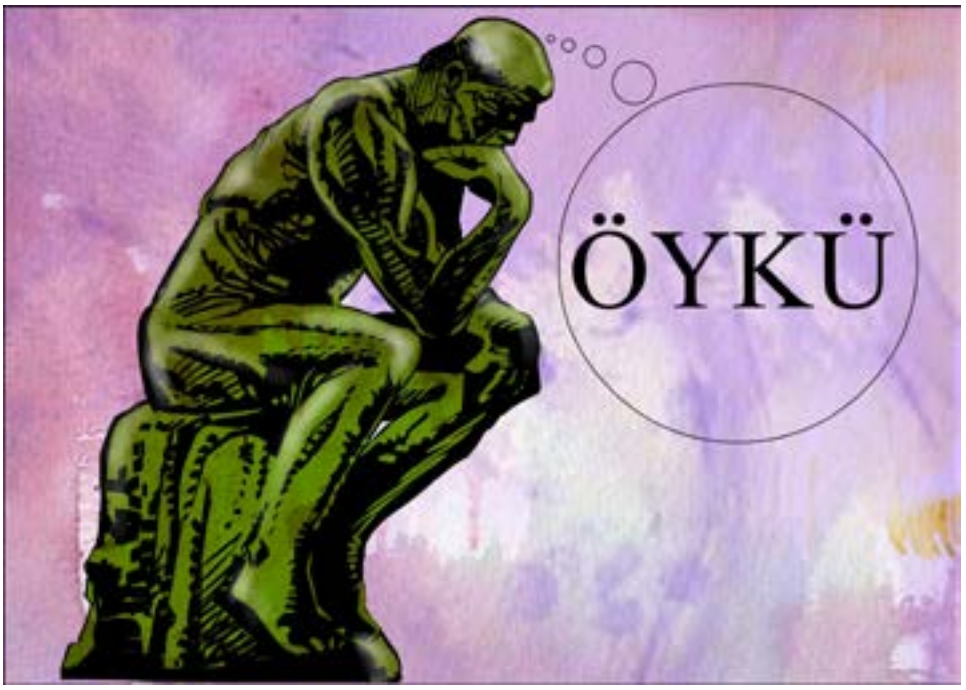

ÖĞLEN RAKISI!

Zamanla aram iyi değildir. Haydi itiraf edeyim; biraz unutkanımdır. Bir arkadaşım "Haftaya falanca gün buluşuyor muyuz?" diye sorduğunda; o günün hangi tarihe geldiğini, o tarihte önemli olayların gerçekleşip gerçekleşmediğini düşünmeden, "Elbette koçum." der ve ardından "Gelmeyen ne olsun?" tarzında insanı bağlayan özlü sözler söylerim! Söz verdiğim zamanın İstanbul'un düşmandan kurtuluşu, Malazgirt zaferi, Papua Yeni Gine'nin bağımsızlığına kavuşması veya ne bileyim meteoroloji günü gibi dünya tarihini ilgilendiren günlere denk gelmesi genel kültür eksikliğime yorumlanırken, eşimin doğum günü veya evlilik yıldönümü gibi yeryüzünde sadece ikimizi ilgilendiren ve bizden başka kimsenin kutlamadığı zamanlara denk gelmesi, nedense sorun yaratır. Evlilik hayatım boyunca yediğim fırçalardan öğrendiğim tek bir şey oldu; eşimden başka kimsenin umursamadığı günleri unutmamak Bunu algılayınca tüm dikkatimi bu yöne verdim. Önce işyerimdeki takvime büyük harflerle o tarihleri not edip kırmızı kalemle yuvarlak içine aldım, ardından akıllı telefonuma kaydettim. İçim yine de rahat etmeyince sekreterime bu günleri not ettirdim ve bir hafta öncesinden hatırlatması için talimat verdim.

Ancak vahşi kapitalizmi hesaba katmayı unutmuştum! Kapitalist sistem tüketimi artırmak için sürekli yeni günler icat ederdi, çünkü tükettirdikçe yaşardı. Medyanın da yardımıyla cilaladığı bu günlerden etkilenen insanlar ceplerindeki son kuruşu verip karşı cinse, partnerine,

"Çarşamba çocuklarla öğlen rakısı içeceğiz. O gün rezil olmamaK için bir an önce forma girmeliyim. Anlayacağın benimkisi içmek değil bir nevi antrenman!"

"İlginç bir mantık!"

"Sana da bir duble hazırlayayım mı?"

"Hiç zahmet etme. Yarın nasılsa spor salonuna gideceğim. Orada form tutarım."

Beyaz peynir eşliğinde ikinci yudumumu aldığımda bakışlarını gecenin karanlığına dikmişti. Kaşları biraz gergin gibiydi, ama nedeni kurcalamadım, zira soracağım her soru formumu etkileyebilirdi! Bu yüzden dikkatimi zeytinyağına verdim. Şurup gibiydi meret. Kızarmış ekmeğimden koca bir parça koparıp banmak için yeniden kaşeye uzatmıştım ki "Haftaya Çarşamba'mı dedin?" diye sordu.

"Evet" dedim ve ekmeğimi banıp ağzıma attım. Elim bardağıma uzandığı sırada kinayeli bir ses tonuyla "Demek Çarşamba! Güzel." dedi.

"O gün için bir planın mı vardı?" diye sordum. Umursamaz bir edayla omuzlarını yukarıya doğru kaldırıp "Yok canım! Ne planım olacaktı ki?" dedi ve beni rakımla baş başa bırakıp içeri girdi. Yine bir şeye bozulmuştu, ama söylemediği için umursamadım ve form tutmaya devam ettim.

Ertesi günü iş dönüşünde günlük antrenmanıma devam ederken oğlum yanıma geldi ve durup dururken "Cesaretine hayranım baba. İdolümsün benim." dedi. Oğlumun sonunda değerimi anlaması hoşuma gitmişti. Ama ortada kayda değer bir şey yoktu. Tek kaşımı hafifçe yukarıya doğru kaldırarak "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordum.

" Sevgililer gününde arkadaşlarınla dışarı çıkıyorsun. Benim diyen adam buna cesaret edemez. Helal sana baba!"

"Sevgililer gününde dışarı mı çıkıyorum! Bunu da nereden çıkarttın?"

"Çarşamba günü arkadaşlarınla rakı içmeye gideceğini söylemişsin anneme."

"Evet, ama bunun Sevgililer günüyle ne ilgisi var?"

"Baba iyi misin? Haftaya Çarşamba hangi güne geliyor?"

"Ne bileyim oğlum. İşim gücüm yok onu mu hesaplayacağım."

"O zaman ben söyleyeyim; on dört Şubat."

"Haydi be!"

"Haberin yok muydu yoksa"

İtiraf edecek olsam oğlumun takdirini kaybedecektim. Bunu göze alamazdım. Bardağımı tek yudumda bitirdim ve "Öyle şeyler bizden geçti artık oğlum." dedim ve ardından salona geçip eşimin yanına oturdum. Televizyon izliyordu. Bir süre öylece durdum. O denli tepkisizdi ki, kızıp kızmadığını bile anlayamıyordum. Gerçi sinirlenmesi için bir sebep yoktu. Günler öncesinden efendi gibi söylemiştim. Bir itirazı varsa o an dile getirebilirdi. Sessiz kaldığına göre demek ki umursamıyordu. Zaten bize her gün on dört Şubat. Çarşamba yerine başka gün de yemeğe çıkabiliriz. Zaten aklı olan o akşam evden dışarı adımını atmaz. Bir kere her yer cıvık cıvık, fiyatlarda iki katı. Sırf kapitalizm mutlu edeceğiz diye kazıklanmanın da bir anlamı yok! Gerçi o gün ben dışarıdayım. Ama benimkisi farklı! Öğlen gideceğim millet üşüşmeye başlayınca da hesabı ödeyip çıkacağım. Yine de gönlünü almak lazım. Bu kadar da tırsma be oğlum. Sevgililer günüyse sevgililer günü. Ne olmuş ki?

"Yarın akşam yemeğe çıkalım mı hayatım?"

Aklımdan geçen bunca düşünceyi beynim bir çırpıda görmezden gelmiş ve anında duruma el koyarak yalakalık moduna geçmişti. Gözlerini televizyondan ayırmadan "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu.

"Yarın Cuma. Değerlendirelim açısından sordum."

"Boş ver."

"Cumartesi'ye ne dersin hayatım?"

"İstemiyorum."

"O zaman ben yatayım." dedim

MKAANS

eşine, sevgilisine, hayat arkadaşına, manitasına yani her neyi ise ona hediyeler alırdı.

Bir yanda benim gibi unutkan bir insan bir yanda vahşi kapitalizm! Haliyle kalesinde gol gören hep ben oluyordum.

Eşimle çıktığım günlerde kapitalizm sevgililer gününü henüz yeterince cilalamamıştı, dolayısıyla böyle bir etkinlikten haberimiz yoktu. Ne olduysa biz evlendikten sonra oldu. Ben yıldönümlerini kaçırmama derdiyle uğraşırken, medya sistematik bir şekilde bu günü ön plana çıkarttı ve doğum gününü unutmak kadar tehlikeli bir hale getirdi. Gazete okuyan, televizyon izleyen her insan artık bu günü ezberlemişti. Günler öncesinden alışveriş yapıyor, bütçelerini zorlayarak o akşam yemeğe çıkıyor ve diğer günlerde para yokluğu nedeniyle kavga ediyorlardı! Her normal insan gibi bugünü ben de ezberlemiştim, ama bir hafta öncesinden Şubat'ın on dördünün hangi güne geleceğini hesaplamak zor işti!

Her şey Murat'ın telefonuyla başladı. İşyerinde bilgisayarla cebelleşirken beni aradı ve "Ahmet'e de söyledim, hazırlan bu akşam rakı içiyoruz." dedi. O gün nedense biraz keyifsizdim. Eve gider gitmez erkenden yatmayı planlıyordum. Gelemeyeceğimi söyleyeceğim sırada, öğlen rakısı muhabbetimizi anımsadım. Uzun zamandan beri bunun sözünü ettiğimiz halde bir türlü fırsat bulup toplanamıyorduk. Haftaya Çarşamba öğleden sonra izinliydim. Murat yeni emekli olmuştu. İstediği zaman istediği saatte dışarı çıkabilirdi, Ahmet ise zaten kendi kendinin patronuydu. Bu düşünceyle "Bırak şimdi bu akşam içmeyi. Haftaya Çarşamba öğlen rakısı yapalım mı? Sen ondan bahset." diye sordum.

"Öğlen rakısı mı? Bana uyar koç, ama erken çıkabilecek misin?" diye sordu.

"Öğleden sonra izinliyim. Ahmet'in de itiraz edeceğini sanmam."

"Dükkândan kaytarmak için zaten bahane arayıp duruyor. Duyunca koşarak gelir."

"O zaman kaytarmak yok haftaya öğlen rakısı içiyoruz."

"Bana bak sonradan vay benim işim çıktı, vay eşimden izin alamadım siz gidin demek yok."

"Bu sözleri bana mı söylüyorsun oğlum? Siz önce kendinize bakın. Bizde söz malum yerden değil ağızdan çıkar."

"Bu kadar iddialı konuştuktan sonra gelmezsen bittin sen koç. Bir daha dilimizden kurtulmazsın."

"Sen önce kendine bak oğlum!" dedim ve telefonu kapattım.

Öğlen rakısı içeceğiz demenin tınısı bile güzeldi. Adeta bir senfoni gibiydi. Çarşamba öğleden sonra bu müzik eşliğinde rakımı yudumlayacak, yan gözle de telaşla koşuşturanlara bakacaktım, onların arasında olmadan! O keyifle oturduğum yerden biraz aşağıya kayıp ayaklarımı masaya uzattım ve Mehmet Kemal'in dizelerini mırıldandım: Buyurun içelim birer kadeh/ Güzeldir öğle rakıları efendim/ Güzeldir/ Unutulmaz/ Bir kadından söz eder gibi/ Utangaç, gizli, yasak.

Bu dizeler az önceki kırgınlığımı silip süpürmüş, içesim yokken aklıma rakıyı sokmuştu. Hem zaten Çarşamba için form tutmalıydım! Bu akşamdan itibaren antrenmanlara girişecek, her Pazartesi diyete başlayıp Salı günü sonlandıranlara benzemeyecek, dibine kadar gidecektim!

Eve gider gitmez vakit kaybetmeden üstümü değiştirdim ve mutfağa girip rakı şişesini alıp bardağıma bir dublecik koydum. Ufak bir kâseye biraz zeytinyağı döküp iki dilim ekmek kızarttım. Ardından dolaptan çıkarttığım beyaz peyniri bir tabağa koyup bunları balkona taşıdım. O ana kadar sessizce beni izleyen eşim zeytinyağına bandığım bir dilim ekmeği ağzıma attığım sırada yanıma gelip oturdu ve "Hayırdır? Hafta içi rakı içmek nereden çıktı?" diye sordu. "Form tutmaya çalışıyorum." dedim ve ardından rakımdan ufak bir yudum içtim.

"Ne yapıyorum dedin?"

ve yatak odasına gittim.

Kalkıp itiraz etse, söylense rahatlayacak, koro kor mücadele edip davamda haklı olduğumu ispatlayacaktım. Ne var ki tek kelime etmiyordu ve bu kâinatta en tehlikeli varlık susan bir kadındı! İçinde bulunduğum çıkmazdan nasıl kurtulacağımı düşünürken yatağımdan bir o tarafa bir bu tarafa dönüp durdum. Önce çocuklara telefon açıp iptal etmeyi düşündüm. Ne var ki dillerinden kurtulamazdım. Gerçi bu kadar panik olmama gerek yoktu. Zira Ahmet'te Murat'ta en az benim kadar kılıbıklardı ve sevgililer gününde eşlerini bir başına bırakıp rakı içmeye hayatta cesaret edemezlerdi. Anlaşılan benim gibi tarihi karıştırmışlardı. Jetonları düştüğünde bir bahane uydurup iptal etmeye çalışacaklardı. O zaman hem eşimin dilinden kurtulacaktım, hem de onlar dilime düşeceklerdi. Sabırla beklemeliyim. Diyelim ki aramadılar ve gittik. Sonuçta öğlen rakısı içeceğiz. O da öğlen içilir. Her zamanki saatimden daha önce bile evde olurum. Ulan galiba bu sefer de yırttım!

Salı akşamına kadar kimseden ses çıkmadı. Bu normaldi. Zira dile düşmemek için herkes diğerinin adım atmasını bekliyordu. Sabırsız olan kaybedecekti. O akşam işyerinden çıkmak için hazırlanırken cep telefonum çaldı. Arayan Murat'tı. Kıvıracağından emin olduğumdan gülerek açtım ve konuşmasına fırsat vermeden "Yarın kaçta nerede?" diye sordum. "Yav bende o yüzden aradın seni." dedi.

"Bana bak sakın gelemeyeceğini söyleme oyarım seni." dedim içimden göbek atarak

"Yok ulan öyle şey olur mu?"

Ne demek olmaz? Bal gibi olur. Haydi çekinme. Sevgililer günü olduğunu yeni fark ettim. Eşimden fırçayı yedim. Bu hafta iptal edelim de. De be koçum çekinme!

"Eeeee niye aradın o zaman?"

"İki gibi anneyi doktora götüreceğim. Ancak dört gibi yanınızda olurum."

"Oğlum ciddi bir şey varsa iptal edelim. Hastalık bu. Biz başka günde toplanabiliriz."

"Yok be rutin kontrol. Hem zaten Ahmet'te geç kalacakmış. Dükkâna mal mı ne gelecekmiş. Siz otursunuz ben işim bittiğinde gelirim dedi."

"Ulan öğlen rakısı oldu akşam rakısı."

"Bu seferlik de böyle olsun be koç." dedi ve itiraz etmeme fırsat vermeden kapattı. Elimdeki çantayı masaya bırakıp hemen hesap yaptım: Dörtte buluşsak dört saat otursak saat olur sekiz. Hemen bir taksiye atlasam dokuz olmadan evde olurum. Giderken de bir şişe şarap aldım mı işi tatlıya bağlarım. Bu düşünceyle rahatladım ve işyerinden çıktım.

Çarşamba günü işten çıktığımda deli gibi yağmur yağıyordu ve trafik felçti. Bindiğim taksi nazlana nazlana yol alırken şoföre yolun neden yoğun olduğunu sordum. "Bugün sevgililer günü ya o yüzden abü."dedi.

"Ne alaka?"

"Öyle deme abü kadın milleti bugüne çok önem veriyor. Bu yüzden herkes yollarda!"

Herkes dışarıda bir tek eşim evdeyse ben bunun bedelini çok ağır ödeyecektim. Hava yağmur yüklü bulutlar nedeniyle kararırken, yüreğim aklıma yığılan bu düşüncelerin altında sıkışıp kalmıştı. Trafik açılacağına giderek daha da kilitleniyordu. Takside oturmanın bir anlamı yoktu bu yüzden inmeye karar verdim. Belki yürüyünce biraz açılırdı yüreğim, belki sıkıştığım kapandan beni kurtaracak fikirler gelebilirdi aklıma.

İkisi de olmadı. Sadece yağmuru yedim. Beyoğlu'ndaki mekâna vardığımda ıslanmadık yerim kalmamıştı. Ahmet oradaydı. Dışarıda bir masaya oturmuş garsona siparişleri veriyordu. Beni görünce eliyle çağırdı ve "Her zamanki mezeleri söyledim. İstediğin farklı bir şey var mı?" diye sordu.

"İçerde oturmak."

"Oğlum burada masa

bulduğumuza dua et. Bugün sevgililer günü yer aslanın ağzında. Meraklanma şimdi sobayı yakacaklar. Üstüne bir duble de rakı içersen üşümen geçer."

"Murat daha gelmedi mi?" diye sordum otururken.

"Az önce telefon açtı. Doktorda işi uzamış. Ancak beşe doğru gelebilecekmiş."

İçimden bir ses "Has….rrrr" diye çığlık attı, ne var ki beynimin anında devreye girmesiyle bu çığlık dışarıya yansımadan anında bastırıldı. Murat'ın beşte gelmesi dokuzda kalkmamız anlamına geliyordu. Bu durumda onda evde olacak, on ile on otuz arasında eşimden fırça yiyecek, on bir gibi battaniye ve yastığımı alıp salonda yalnız başıma sabahlayacaktım. Bittim ben diye düşünerek Ahmet'in doldurduğu bardağı bir yudumda bitirdim.

"Yavaş be oğlum! Kıtlıktan mı çıktın."

"İçim üşüyor içim."

Murat yanımıza geldiğinde içerisi sevgililer, cadde ise koşturan çiftlerle dolmuştu. Bulunduğumuz ortamda bizden başka sap yoktu. Üzerlerine gül yaprakları dökülmüş masalar hediye paketleriyle dolmuş, tüm eller birleşmişti. Saatler ilerledikçe rakımız azaldı, sokak kalabalıklaştı. Garson meyvelerimizi getirdiğinde saat sekiz olmuştu, ama masada bende benden başka kıvranan yoktu. Her ikisi de önlerinde daha uzun zaman varmışçasına rahatlardı. Onların bu halini içimden takdir edip bardağımdaki son yudumu içtim. Sekiz buçuk gibi kahvelerimiz geldi. Bir an önce kalkma derdinde olduğumdan bir çırpıda bitirdim, ama onlar işi ağırdan alıyor, bekledikçe de içimdeki sıkıntı artıyordu. Sonunda kahvelerini bitirdiler, hesabı ödedik, kalmak için hazırlanırken caddeden geçen bir adam bizim masaya doğru gülerek yaklaştı ve "Afiyet olsun beyler." dedi. İkisi birden "Vay Atakan ne arıyorsun burada?" diye ayaklanıp masaya davet ettiler. Evde eşimin beni bekleyip beklemediğini hesaba katmayan Atakan denen adam laflarını ikiletmeden oturdu. Okuldan arkadaşları olan Atakan, rakı istemediyse de bir çayınızı içerim dedi. El kol hareketleriyle garsonu çağırıp siparişi verdim. Muhabbete daldıklarında gözüm garsondaydı. Herif siparişimizle ilgileneceğine hala ortalıkta dolanıyordu ve ancak on dakika sonra çayı getirdi. Şerefsiz Atakan ağır ağır içince masadan kalkmamız dokuzu buldu. Atakan'dan ayrılıp ana caddeye doğru yürüdük. Henüz elli metre gitmiştik ki durdular. Yine birisini gördüklerini sanıp "Hayırdır?" diye sordum.

"Bize müsaade koç. Buradan ayrılıyoruz." dediler.

"Niye ki? Evlerimiz aynı istikamette. Taksiye birlikte bineriz."

"Evlerimiz aynı yerde, ama gideceğimiz yer aynı istikamette değil."

"Bu saatten sonra nereye gidiyorsunuz ki?"

"Çakal." dedi Murat.

"Hem de çakalın önde giden!" dedi Ahmet.

"Ne yaptım oğlum size?" diye sordum.

"Sevgililer gününde buluşmak ne ayaktı oğlum?" diye sordu Ahmet.

"Aklı sıra gelemeyecektik sen de bizi diline dolayacaktın değil mi?" dedi Murat.

"Ama sana bu fırsatı verecek göz var mı bizde oğlum. Efendi gibi geldik, içtik, şimdi de karşıdaki otelin terasına gidiyoruz." dedi Ahmet.

"Ne işiniz var orada?"

"Oranın barında yer ayırttık. Hem de cam kenarında. Manzara manyak! Dokuz gibi eşlerimiz gelecek ve sevgililer gününü kutlayacağız."dedi Murat

"Yapma ya!"

"Sen nerede yer ayırttın çakal?" diye sordu Ahmet.

"Ben mi? Hiçbir yerde!"

"Tabi tabi. Neyse bize müsaade." dediler ve beni kaldırımda bir başıma bırakıp otelin lobisine girdiler.

Reha Ülkü

İHTİYAR LOGAN VE SUPERMAN

Zamanın hem ileri, hem geri aktığı bir zaman aralığında zaman, salınıyor ve/ya titreşiyor demektir.

Önnot: Her 2 öyküde de, yitirilmiş eş ve çocuk öyküsü var.

Zamanın hem ileri, hem geri aktığı bir zaman aralığında zaman, salınıyor ve/ya titreşiyor demektir.

O zaman aynı zaman aralığında; insanlar tanrıları al aşağı ediyor, süper kahramanlar diktatör oluyor, insanlar yeni tanrılar yaratıyor olabilir.

Bu durum aslında; çatallanan yolların üstüste çökmesi ve içiçe geçişmesi de demektir.

Çizgiromanda bu, alternatif Dünya öykülerinin asıl Dünya öyküleriyle içiçeliği biçiminde kuruluyor.

Wolverine, öldürdüğü X-Men'lerin ölmediği ya da onları kendisinin öldürmediği bir Dünya'da, onları yok edenlere karşı onlarla işbirliği yapıyor. Bu sayede, kendi ölmüş eşini ve çocuğunu da geri kazanabilecektir belki.

Burada, Wolverine'in ve Superman'in Herkül tipi tavırları farklı.

(11 Ekim 2017)

Çıkış

Bu konu, dağınık yazılmış görünebilir. Bence, konu bitmez. Tarih de öyle.

Sonsöz olarak, insanın Tanrıların tümünü ve hatta Evren'in temel yasalarını bile altedeceği kanısında olduğumuzu belirterek, 3 noktalı virgül koyalım konuya.

(2 Kasım 2017)

MARVEL
#21
VARIANT
EDITION
PAST
LIVES
OLD
MAN
LOGAN
LAND
02131
PARENTAL
ADVISORY
$3.99US

Reha Ülkü

ÇAPRAZ MEDYA ÇOĞUL OKUMASI

Türkiye, global bilgisayar oyunu pazarına girdi ama 40 yıl gecikmeyle. Çapraz medya, bilgisayar oyunu üzerinden son 5 yılın global gündemi

İçindekiler

Giriş ve Tanımlar
Çapraz Medya Nedir?

Serbest Uçuşlu İlkleme: Death Stranding, Embriyo, Space Odysey, Taş Bebek, Ghost in the Shell 1-2

Çizgiromana Dipnot Koymak ve Çapraz Medya
Çapraz Medyayı Sinema Saymak ve/ya Saymamak

Karikatürist-Çizgiromancı
Witcher Kart Oyunu Sinemasal Fragmanı
Toparlama
Sonuç ve Çıkış

Giriş ve Tanımlar

Türkiye, global bilgisayar oyunu pazarına girdi ama 40 yıl gecikmeyle. Çapraz medya, bilgisayar oyunu üzerinden son 5 yılın global gündemi. Dileriz, hiç olmazsa onun ülke gündemine girmesi, 35-40 yıl almaz. Bu metnin etki vektörünün yönü, o süreyi olabildiğince kısaltmaya doğru yol alacak.

Çapraz medya, İngilizce'de kros medya *(cross medya)* olarak kullanılıyor. Bu çaprazlık, intermedya *(medyalararasılık)*, transmedya

(medya geçişleri ve dönüşümleri) ve polimedya *(múltimedya, görsel-işitsel döneminden kalma bir terim olarak başka anlamda kullanıldığı için, bu terim yeğlendi, çoklu medya anlamında)* anlamlarını içermekte.

İlk kullanılış anlamı, şimdikinden farklıydı. O zamanlar daha çok, bir filmin yalnızca internet üzerinden yayını gibi bir anlam taşıyordu. Sonra sonra, bugünkü anlamına evrildi. Bugünkü anlamıyla; herhangi bir popüler kültür ürününün, başlangıç medyası ne olursa olsun, diğerlerine de *(mümkün olduğunca çok türde)* çevrilip pazarlanması demek ve bunun aslında 20-30 yıllık bir geçmişi var: Örneğin, ilk oyundan film yapımı epeyi eski.

Çapraz medya son 5 yılda en çok; roman, film, dizi, *(dizi veya değil)* çizgifilm, çizgiroman, oyun ve kart oyunu tümleşiği demek. 8 olasılık varsa, bunların ilki ve ikincisi için 64 olasılık var demektir ve bunların hepsi de yapıldı gibi:

Çocukluğumun çizgi çizmece oyunu olan 'amiral battı'yı bile film yaptılar. En son da, bir bilgisayar oyununun kart oyunu

yapılması, *'Witcher'* tarafından örneklendi. Neil Gaiman ise, konuya ve alana yepyeni bir soluk getirerek, yepyeni bir melez tür / janr *(modern kent mitolojisi çizgiromanı metni)* yarattı, üstelik bunu beceren şimdilik yalnızca o. Bu sıralar oldukça ünlü ve moda olan *'Amerikan Tanrıları'* bu alanda bir örnek. Asıl metin, roman ve dizinin yapılmasından sonra Türkçe'de satış patlaması yaptı.

Çapraz medyanın tanım alanı giderek genişliyor. Mad Mikaelsen'in oynadığı Ford reklamı ve Kojima'nın oyununun yine Mikaelsen'in oynadığı oyun sinemasal fragmanı *(ki o örnek, bizim Anti-Machinima dediğimiz, ilk kez yapılan, sinema filmini bilgisayar-oyunu-görüntüsü'leştirme türünü yarattı)* reklamı da çapraz medya alanına kattı ve bilgisayar oyunu oyunculuğu gibi bir alan yarattı. Her 2 tipleme de, Mikaelsen'in efsanevi *'Hannibal'* tiplemesinden apartma.

Yani, burada medya denilen şey, tüm sanat dalları ve altdalları, artı tüm popüler kültür dalları ve altdalları olabilir. Örneğin, henüz hiçbir örneği olmayan, gecekondunun yerini almış varoşun, gecekondu müziği arabeskin yerine almış rep müziğinin bir klibinin bir filmi yapılabilir, yapılacak da bizce.

Yalnızca internette yayınlanan, orta uzunluktaki film tipindeki reklamlar, son 2 yılın gündemi. 10 milyon düzeyinde izlenebiliyorlar. Bunun arkaik örneği de, Clive Owen'in oynadığı, 8 avangard yönetmenin çektiği, 8 reklam kısa

filmi *(Hire)* oldu, abimiz hep araba kullandı: Espri şu ki reklamın dai söylenmese, kısa filmlerin araba reklamı mı, araba tekerleği reklamı mı olduğu anlaşılamıyor ki bizce bu da bir çapraz medya olma durumudur..

Mikaelsen'in Ford reklamı da çok eğlenceli (spoiler): Arabasını sevdiği ve mafyanın aleyhinde tanıklık eden kurbanını, onu sevdiği için onu öldürmekten vazgeçip, üstüne kendisinin yerine gönderilen yeni tetikçiyi temizleyen, arabaya 1 ay için el koyup, sonra geri gönderen bir tetikçinin öyküsü. Filmde tek kelime konuşma yok bu arada, 8 küsur dakika bir de.

Son çapraz medya tanımının farkı şurada:

Son 7-8 yılda yepyeni bir kısa film türü olan, bilgisayar oyunu sinemasal fragmanı *(game cinematic trailer)* üzerinden olay, tümüyle CGI'ye (computer generated image'a) kaydı. Bu teknolojik olanak, kazayla (benim adını öyle koyduğum, çünkü Machinima'nın yaptığının tam tersini yapıyor bu program) Anti-Machinima tarafından yaratıldı ve tersi de yapıldığı için, şu an eldeki tüm filmleri birer bilgisayar oyununa dönüştürmek, 5-10 bilgisayar programı komutuyla mümkün duruma geldi. Bunun sonucu, önemi ve anlamı şu: Elinizde telif hakkı size ait olan ve veya zaman aşımı nedeniyle kimseye ait olmayan görüntülerin veri tabanlarıyla, kolaj, montaj ve yeniden yorum-üretim ile sonsuz çeşitlemede oyun, dizi, vd

yapmanız mümkün. Bir zamanlar, bu araçla Humprey Bogart, Einstein ve Marylin Monroe, aynı kısa filmde buluşmuştu.

Biz şimdilik, ana irdeleme alanı olarak, 10-20 tane olan ana odak medya olanaklarından çizgiromanı ve oyunu seçiyoruz. 'Tanrılar Aramızda' önce bilgisayar oyunu, sonra çizgiroman yapılırken, hem spin-off *(bir alt karakterin ana öyküden çıkarılıp başka bir öyküde ana karakter kılınması ki tüm sanat dalları için geçerli bir tanımdır)*, hem aşırı-yorum, hem poli-süper-kahraman öykülerine yepyeni ve aşırı bir yorumu olmak gibi, epeyi karman çorman sonuçlar yarattı.

Çapraz medya, aslında ergenler için tasarlansa da, tıpkı yetişkinler için yapılan grafik romanlar gibi, bu yeni çapraz medya ürünleri de, başlangıçta ergenler için tasarlandı ama onların beyin sığasını olay aşınca, seçilmiş-potansiyel pazar fragmanı yetişkinler oldu.

Çünkü, bir ergenin hem temel mitoloji okuması, hem temel tüm çizgiromanlar okuması, hem benzer türden çapraz medyasal örnekleri okuması, vd yapmadan, 'Tanrılar Aramızda'yı bırak anlaması, algılaması bile mümkün değil. Yetişkinlerin de çoğu anlamıyor zaten.

Bizi ilgilendiren son yan da, bilimkurgu okumaları üzerinden popüler kültür / sanat ürünleri ile politik-tarihin çoğul okumaları ve karşılaştır-karşıtlaştır'ları. Bizim temel savımız, bu son çapraz medya ürünlerinin geleceği bırakın tasarlamak, doğrudan inşa ettiği, kurmacaladığı, kurguladığı, en dominant global hegemonların toplu bilisizlikteki bilinçaltlarını yönelendirdiği biçiminde. Diğer bir deyişle, *'Tanralıra Aramızda'* çapraz medyası güncel-aktuel-reel-politik oluşumları birebir karşıladığı. Bir tek sorun var: Üst akıl (tarihteki bir ve yalnız bir bu momentsel en etkili hegemon) Tanrı'nın yakın gelecekte hangi hegemon güç olacağı ki o ABD değil. Zaten biz, Tanrılar'ın değil, kendini öldürten Joker'in iyilik yapan ama safkan kötülük gibi görünen biçimde, mutlak kötülük yapabilecek, mutlak diktatör olabilecek, eski ve asıl iyilerin en tehlikeli güçler olduğu ki burada ABD = Superman olmakta. Sorun, Batman kim ve Joker kim bu öyküde?

Sanırım, zihinleri biraz olsun konuya hazırlayabildim ve maraton okuma için ısıtabildim.

Artık yavaş yavaş konuya girebiliriz gibi…

Bakalım bir, çapraz medya örneklemeleri neler olabilir?

Neksus metin-not:

Tüm varyasyonları örneklemek *(olasılıklar birkaç yüzü bulabilir)*, toplam metinlerin hacmi 1 kitabı epeyi geçeceği için, burada 3-5 tanesiyle yetineceğiz.

Sezin Mavioğlu

Uzun ince bir koridorda karşılaştılar. Amina'nın önce yüreği bedeninden fırladı. Avuçlarının içine damla damla aktı. Elleri yapış yapış kaldı. Avcunun içindeki yüreğini toparladı, yuvarladı. Sol göğsünün altından bedenine geri koydu.

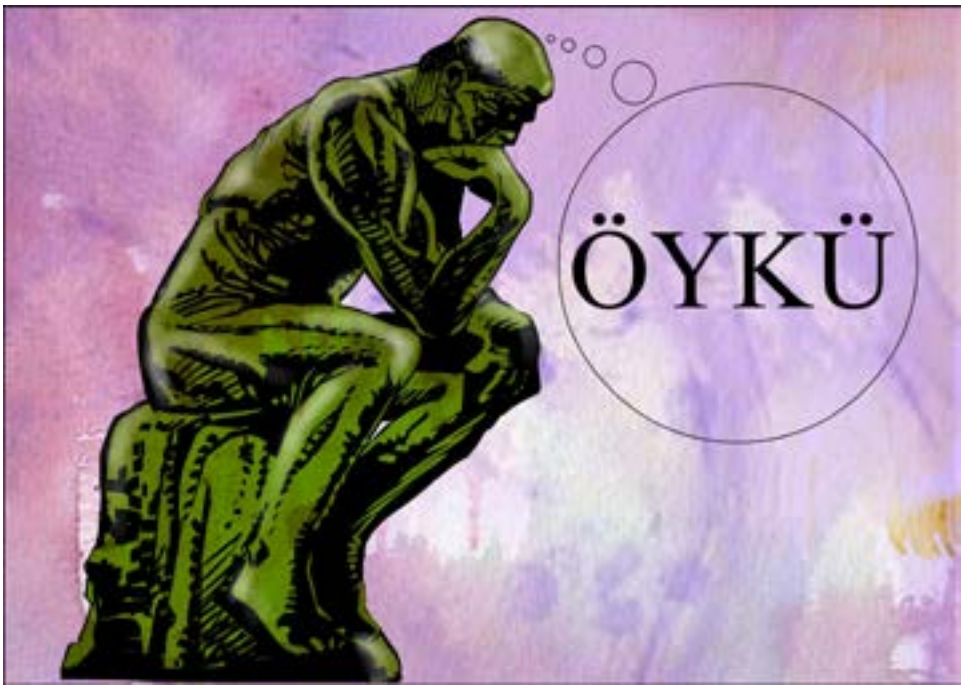

TAMİRHANE

Uzun ince bir koridorda karşılaştılar. Amina'nın önce yüreği bedeninden fırladı. Avuçlarının içine damla damla aktı. Elleri yapış yapış kaldı. Avcunun içindeki yüreğini toparladı, yuvarladı. Sol göğsünün altından bedenine geri koydu. Amar, Amina'ya öylece baktı. Hiçbir şey hissetmedi. O, yüreğini seneler önce kaybetmişti.

Birbirlerini o uzun ince koridorda görür görmez fark etmişlerdi. Her ikisinin de gözleri, gördükleri acılardan mıdır bilinmez, aşağı doğru sarkmıştı.

Amar, Amina'ya elini uzattı. Seneler önce komşu evinin bahçesini Sırp askerleri bastığında, Amina'yı evin arkasındaki kulübeye doğru kaçırmak için bir hışımla çektiği anı hatırladı. O günü yeniden yaşıyormuş gibi hissetti. Parmak uçları titredi. Amina, Amar'ın elini avuçlarının arasına aldı. Parmak uçları Amina'nın avuçlarına döküldü. Amina her birini tek tek topladı.

- Ne zaman geldin buraya Srebrenitsa'dan?
- 10 sene oluyor geleli...
- Benden sonra demek sen de geldin İstanbul'a.

Amina'nın yüreği küçük bir kuş yüreği gibi pıt pıt atıyordu. Sorularına aldığı yanıtları tam o anda anlamıyor, duyduğu sesler beyninin heyecandan büzüşmüş kıvrımlarında zar zor dolanıyordu. Amar okşayabilseydi onun başını, bir çocuğu sever gibi, rahatlayacaktı sanki...

Yan yana adım atmaya başladılar. Bir yandan yürüyorlar bir yandan konuşuyorlardı. "Amar'ın gözleri sarkıktı ama eskiden olduğu gibi çocuk çocuk bakıyorlardı hala." Amar konuşurken, Amina bunu geçirdi aklından. O sırada Amina'nın kolu düştü yere. Amar eğildi yere, kolu

aldı, Amina'ya yerine takmasında yardım etti. "Böyle oluyor o günden beri." dedi.

O gün, küçük bir kız çocuğu bahçenin orta yerinde ağlıyordu. Amina bir ceylan çevikliğiyle bahçeye girdi, kız çocuğuna doğru koşmaya başladı. Sırp askerleri ellerinde tüfeklerle etrafa ateş savurarak evin içinden çıktılar. Amina'nın peşinden bahçeye gelen Amar, onun elini tuttu ve Amina'yı sürüklercesine kulübeye doğru kaçırdı. Amina "Ağlama, sus!" diye bağırıyordu devamlı "Ağlama, sus!" Kara kaşlı kara gözlü kız çocuğunun ağlama sesini duyan askerlerden biri, savaşmanın verdiği hazzın doruklarına vararak çocuğun yanına koştu. Onu bir paçavra gibi yukarı kaldırarak bahçedeki kuyunun içine fırlattı. Doğadaki hiçbir canlıda görülemeyecek bir ifade, yeryüzünün hiçbir yerinde benzeri yaşanamayacak bir görüntü bu mahlukun üzerine yer etmişti o anda. Yetmedi, elindeki demirden, parçalanmış o çocuk bedene ölüm yağdırdı. Dipsiz kuyu masalları okunmamalıydı artık. Anneler susmalıydı. Yusuf Peygamber peygamberliğinden vazgeçip o gün o kuyuda sonsuza kadar kalarak bu kız çocuğu için dua etmeliydi... Bahçeler çocuklar oynasın diye vardı. Bahçeler unutulmalıydı artık. Ama bunların hiçbiri olamazdı olmadı da... O kuyunun içinden mavi bir kelebek uçarak göğe yükseldi. Olan sadece buydu.

Amina, Amar'a doğru dönerek "O günden beri ara ara düşüyor." O kuyunun dibine uzanmak ister gibi...

Amar sustu. Sarkık gözlerini koridorun duvarında asılı Guernica tablosunun reprodüksiyonuna çevirdi. Picasso o günü görmüş, duymuş, dokunmuş ve tablosunun sağ köşesine kız çocuğunu, sol köşesine sürüklenerek kurtuluşuna götürülen anneyi saklamıştı. Amar, sarkık gözleri göremeyen bir ama gibi insanlığa bir çıkış yolu ararcasına, elini duvarın üzerinde bir süreliğine gezdirdi. Çaresizce bu güne geri döndü.

Amar büyük bir şehirde büyük bir adam olmaktan gurur duyarcasına yaptığı işleri anlatıyordu. Dilinin ucundaki şive ara ara ağzının içinden dışarı fırlayıveriyor, Amina bunu fark edince yüzünde hafif bir gülümseme beliriyordu. Daha çok Amar konuştu, Amina dinledi. Ne zaman ki Amina konuşmaya başladı, Amar'ın kulaklarından deri parçaları dökülmeye başladı.

- Ne zamandır var bunlar kulaklarında, diye sordu Amina.
- Uzun zamandır var. Srebrenitsa'dan ayrıldığımdan beri..
- İyileşmek için bir şey yapmadın mı?
- İyileşmek mi? dedi Amar.

Yanıt beklemiyordu bu soruya. Bu defa o hafif gülümseme Amar'ın yüzüne yerleşti.

İnsanlığın, insanların unutulduğu o gün Amar Amina'yı kulübeye götürüp içerideki sandukanın içine soktu. "Sakın!" dedi. "Ses çıkarma." Kulübeden dışarı çıkmak, kuyunun yanına gitmek için dışarı doğru hamle yaptı. Kapıyı araladığında gördüğü manzara Sırp askerlerinin komşu evinden tek tek bütün aile bireylerini dışarı fırlatmasıydı. Evden en son, küçük kara kızın annesi saçlarından sürüklenerek bahçeye çıkarıldı. O anda annenin acı hissedebileceğini düşünmek yersiz olurdu. Kız çocuğuna yağan kurşun sesleriyle anneliği sona ermişti. Hareket edebilen ölü bir bedene dönüşmüştü. Komşuların her birini itinayla, vazifeyi kusursuz yerine getirmek gayesiyle evin duvarına tek sıra halinde dizdiler. Ve tek bir komut yetti bunca canı yok etmeye... Bu kadar basitti. Aynı anda peş peşe yere yığılan cansız bedenler... Topraktan gelip toprağa dönmek böyle vahşice mi olmalıydı? Doğada avının peşinde koşan canlının bile bir amacı vardı. Yaşamak. Burada amaç neydi? İnsan, yaratılışından o gün utanmalıydı. İnsan, bugünü bilip dünyaya düşmekten vazgeçmeliydi. Ama bunların hiçbiri olamazdı olmadı da.. O gün o bahçeden mavi kelebekler uçarak göğe yükseldi. Olan sadece buydu.

Amar, Amina'ya dönerek "O günden beri kulaklarımı deri parçaları kapadı. Zor duyuyorum." Artık silah sesi duymak istemiyor gibi...

Savaş artığı iki insan, o uzun ince koridorda sıkıştırılmış hayatları hakkında sohbet etmeye devam ederek yürüdüler. Bir tamirhaneye girdiler. Ve bir köşeye çekilip oturdular. Etraf masalardaki mutlu insanlar bu iki fersude, parçalanmış insanı fark etmediler bile. O köşede karşılıklı birbirlerini tamir etmeye başladılar. Bir türkü çalıyordu. Amar'ın kulaklarındaki deri parçaları daha çok döküldü. Amina'nın kolu Amar'a uzandı. Sarkık gözleri birleşti, türküyü dinlediler.

Yusuf Gürkan

KİNDAR İBLİS

O sanki hep orada, beni

bekliyor odamda, avizeden

sarkarak

Her olayda benden bir

adım önde, gitmez yürüyüp

koşarak

Tenha sokakta yürürken

ıssız adımlarımda, bir yankı

duydum

O sanki hep orada, beni bekliyor odamda, avizeden sarkarak
Her olayda benden bir adım önde, gitmez yürüyüp koşarak
Tenha sokakta yürürken ıssız adımlarımda, bir yankı duydum
Sanki beni takip ediyor saniyenin boşluğunda, zaman yarığında
O boşluk ki kalbime hükmeder daima, nefretle örülmüştür
Sorgulayan bir edayla kırmızı gözleri izler, belalı bir bakışla
Gecenin karanlığında bir yanılsama gibi parıldar bir an
Her adımımda nefesini ensemde hissederim, zonklar şakaklarım beynim
Zaman zaman; donuk ürpertisi sırtıma dokunur geçer, soğuk
Ve ben yine onu beklerim geleceğinden emin olarak
Kimi mi? Kindar İblisi tabi ki bitmez sıkıntımın yaratıcısı
Kederlerin hasatçısı, karanlığın sol eli, tanrısallığın düşmanı
Yüreğimde ki depresif halinin ilmek ilmek el emeği emektarı
Her damla üzüntümün durmadan akan pınarı
Ben, o pınardan kanarak, boğazımı yırtarak kara sular içiyorum
...artık ne yaparsam yapayım melankoliye, nefrete doyamıyorum

Emrullah Çıta

SESSİZ GEMİ

Artık demir almak günü gelmişse zamandan,
Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan.
Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol;
Sallanmaz o kalkışta ne mendil ne de bir kol.
Rıhtımda kalanlar bu seyahatten elemli,
Günlerce siyah ufka bakar gözleri nemli.
Biçare gönüller! Ne giden son gemidir bu!
Hicranlı hayatın ne de son matemidir bu!
Dünyada sevilmiş ve seven nafile bekler;
Bilmez ki giden sevgililer dönmeyecekler.
Birçok gidenin her biri memnun ki yerinden,
Birçok seneler geçti; dönen yok seferinden.

Yahya Kemal BEYATLI

İlkokul çağındaki çocuklar için yazdığım hikaye kitabım "Kuzenim Tombalak" Puslu Yayınevi tarafından edebiyat dünyasına kazandırıldı.

TUNCAY DAĞLI'DAN ÇOCUKLARA HİKAYE KİTABI...!

Gazeteci-yazar Tuncay Dağlı çocuklar için yayınladığı hikaye-öykü kitapları serisine bir yenisini daha ekledi. Dağlı'nın ***"Kuzenim Tombalak"*** adlı hikaye kitabı Puslu Yayınevi tarafından edebiyat dünyasına kazandırıldı.

Üç, dört ve beşinci sınıflar için yazdığı hikaye kitabında iki kuzenin yaz tatilinde yaşadığı maceraları anlatan yazar Tuncay Dağlı'nın kitabı birkaç gün sonra tüm kitapevleri ile internet ortamında satışa sunulacak.

Kuzenim Tombalak adlı hikaye kitabındaki resimleri ise **usta karikatürist-ressam Ersin Burak** çizdi.

Bugüne kadar 18 kitabı yayınlanan gazeteci-yazar Tuncay Dağlı, *"Çocukları ve onlar için iyi şeyler yapmayı seviyorum. Onların dünyasına girmek, onların gözüyle dünyaya bakarak, onları anlamaya çalışmak çok güzel. Biz büyüklerin, içlerinde kötülük barındırmayan, sevgi dolu, barışçıl çocuklardan öğreneceği çok şey var.*

Ancak günümüzde kişilik bozukluğu olan bazı sapkın insan türleri çocukları korumak ve kollamak yerine onlara zarar veriyor. Onların dünyasını karartıp, yaşamlarının ilk adımlarını attıkları çağlarda hayattan koparıyorlar.

Ülke ve millet olarak bu zararlı mahlukatlara yasal çerçeveler içinde hep birlikte engel olmalıyız. Bunun için de herkes bireysel olarak üzerine düşeni yaparsa çocuklarımız daha güvenli ortamlarda, sevgi içinde korkusuzca yaşarlar.

Ben bir gazeteci-yazar olarak eğitimin her şeyin önünde olduğuna inanıyorum. Bunun için de yarının büyükleri çocuklara, yazdığım hikayelerle iyilik, güzellik ve kardeşliğin herşeyden üstün olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Umarım gelecekte tüm dünya çocukları ileride yalnızca sevgi ve kardeşliğin hakim olduğu bir ortamda yaşama imkanı bulurlar" dedi.

Tuncay Dağlı kimdir?

Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Bölümü'nden mezun oldu. İzmir Yeni Asır *(1982-84),* Milliyet *(1986-87)* ve Hürriyet *(1988-2000)* gazeteleri ile Doğan Haber Ajansı *(DHA) (2000-2006)* Adana Bürosu'nda muhabir olarak çalıştı.

2007 başında İstanbul'a taşındı. Sarıyer Kent gazetesi sahibi ve Kent Yaşam Gazetesi Haber Müdürlüğü'nü sürdürüyor. Gazeteciliğin yanısıra yazarlık da yapan Tuncay Dağlı ilk öykü kitabını 1998'de yayınladı. Dağlı'nın, öykü, roman, şiir, deneme ve gazetecilik mesleğiyle ilgili olarak yayınlanmış 15 eseri bulunuyor.

Bunlar;

Başkanlık Tutkusu *(öykü-1998)*, Ayrılıklar Olmasın *(şiir-1999),* Morgdan Dünya *(öykü-2000)*, Çoban Yıldızı *(şiir-2002)*, Koltuk Düşkünü *(öykü-2003)*, Yol Parası *(öykü-2005)*, Bana hep seni seviyorum de *(roman-2008-2015)*, Aşk seni istiyorum *(şiir-2008)*, Çekme lan.. *(gazeteci öyküleri - 2008)*, Kendini öptürmeyen başkan *(öykü-2011)*, Kırmadım satmadım yazdım *(deneme-2013)*, Sarıyer'in çocukları *(çocuk öyküleri-2013)*, Dedemin gözyaşları *(roman-2013)*, Annemin çocukları *(roman-2014)*, Ali'nin Gemileri *(çocuk öykü-2015)*-Zor Yıllar *(roman-2016)*.

ÇOCUKLAR İÇİN YAZDIĞIM YENİ HİKAYE KİTABIM...!

İlkokul çağındaki çocuklar için yazdığım hikaye kitabım "Kuzenim Tombalak" Puslu Yayınevi tarafından edebiyat dünyasına kazandırıldı.

İlkokul çağındaki çocuklar için yazdığım hikaye kitabım ***"Kuzenim Tombalak"*** Puslu Yayınevi tarafından edebiyat dünyasına kazandırıldı.

İlkokul öğrencisi iki kuzenin yaz tatilinde yaşadığı maceraları anlattığım kitabım birkaç gün sonra tüm kitapevleri ile internet ortamında satışa sunulacak.

Kuzenim Tombalak adlı kitabımdaki resimleri çizen **usta karikatürist-ressam Ersin Burak** ile kitabın kapağını yapan grafiker Gülhan Sevinç, baskıya hazırlayan Recep Taşçı, yazım hatalarını duzelten eşim Elif Dağlı ve Puslu Yayınevi sahibi Murat Bulut'a çok teşekkür ederim.

Ben çocukları ve onlar için iyi şeyler yapmayı seviyorum. Onların dünyasına girmek, onların gözüyle dünyaya bakarak, onları anlamaya çalışmak çok güzel bir duygu. Biz büyüklerin, içlerinde kötülük barındırmayan, sevgi dolu, barışçıl çocuklardan öğreneceği çok şey var.

Ancak günümüzde kişilik bozukluğu olan bazı sapkın insan türleri çocukları korumak ve kollamak yerine onlara zarar veriyor. Onların dünyasını karartıp, yaşamlarının ilk adımlarını attıkları çağlarda hayattan koparıyorlar.

Ülke ve millet olarak bu zararlı mahlukatlara yasal çerçeveler içinde hep birlikte engel olmalıyız. Bunun için de herkes bireysel olarak üzerine düşeni yaparsa çocuklarımız daha güvenli ortamlarda, sevgi içinde korkusuzca yaşarlar.

Ben bir gazeteci-yazar olarak eğitimin her şeyin önünde olduğuna inanıyorum. Bunun için de yarının büyükleri çocuklara, yazdığım hikayelerle iyilik, güzellik ve kardeşliğin her şeyden üstün olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Umarım gelecekte tüm dünya çocukları ileride yalnızca sevgi ve kardeşliğin hakim olduğu bir ortamda yaşama imkanı bulurlar..

Haldun Taner

BİR MOTORDA DÖRT KİŞİ

Güverteyi aydınlatan hüzünlü ampulun ışığında dört kişiydiler:sarı saçlı bir kadın, çiğ et kokan bir kasap, dazlak başlı bir profesör bir de ağzında piposu ,delikanlı.

Dördü de son vapuru kaçırmış, bu uykulu kaptanın istediği beşer lirayı hemen verip motora atlamışlardı.

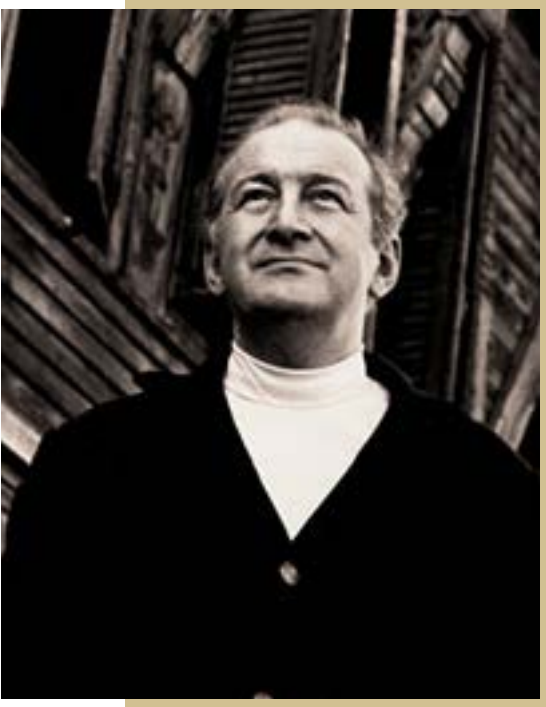

Güverteyi aydınlatan hüzünlü ampulun ışığında dört kişiydiler:sarı saçlı bir kadın, çiğ et kokan bir kasap, dazlak başlı bir profesör bir de ağzında piposu ,delikanlı.

Dördü de son vapuru kaçırmış, bu uykulu kaptanın istediği beşer lirayı hemen verip motora atlamışlardı.

Motor şimdi karanlık suları yara yara ilerlerken sarışın kadın bacak bacak üstüne atmış, sigara içiyor, dumanını da şahane tavırla gecenin serinliğine savuruyordu.

Esmer delikanlının gözleri kadının çukur dizkapaklarında idi.

Profesörün zihni, tramvayda okuduğu bir makaleye takılmıştı.

Kasaba gelince o hem fıstık yiyor, hem toptancının yolladığı son faturayı düşünüyordu. Hadi karamana yüz elli yazdığı neyse ne, fakat dağlıcı ne demeye yüz seksenden hesap ediyor, herifçioğlu ?

Gece yıldızsız, deniz çalkantılı idi.Bordoya vuran küçük dalgaların serpintisi ara sıra muşamba şilteleri ıslatıyordu. Motor artık Moda'yı Kalamış'ı geride bırakmış, Adalar'a doğru yol almaya başlamıştı.

Sarışın kadın üşümüş olacak ki birden kalktı, rüzgardan uçan eteklerini tuta tuta, içeri kamaraya doğru yürüdü. Fakat içeri girmesiyle başının dönmesi bir oldu. Burası yanık benzinle karışık kızgın demir kokuyordu.

Kadın hemen bir pencere açıp önüne oturdu.sonra yeni bir sigara yakıp dışarı üfürdü.

Çamlıca sırtlarında iki uçaksavar ışıldağı karanlık gökyüzünü

tarıyorlardı. Işıldakların biri sağdan sola kayarken öbürü soldan sağa doğru iniyor ve ikisi ortada bir yerde birleşince husule gelen gözalıcı ışığı seyretmek, doğrusu pek ömür oluyordu.

Sarışın kadın dalmış bunlara bakarken hemen biraz ötesinden denize ateşböceği gibi bir şey uçtu. Bunu bir başkası, bir başkası daha ve nihayet ardı arkası kesilmeyen birçokları takip etti. Kadın dalgın gözlerle bir müddet hiçbir şey düşünmeden birbirini kovalayan bu acayip böceklerin çini mürekkebi siyah denizde teker teker eriyişlerini seyretti. Sonra birden deminki kızgın demir kokusunu hatırlayınca yerinden fırladı. Kaptan kamarasına geçen kapıdan dışarı şimdi hafif bir duman sızıyordu. Kadın şaşkınlıkla kapının topuzuna yapıştı ve o zaman yüzünü alazlayan sıcak bir dumanın ortasında, kaptanla çımacıyı yere çömelmiş, kan ter içinde uğraşırken gördü. Bayılacak gibi oldu bir an... Sonra "Yanıyoruz... İmdat!... Yanıyoruz!" diye kendini dışarıya attı.

Bu feryat güvertenin üstünü bir anda alllak bullak etmişti. Kadın, kaptan kamarasının kapısını açık bıraktığından şimdi dumandan göz gözü de görmüyordu. Kasap şaşkınlıktan oturduğu minderi kucaklamış; Profesör ise motorun tek tahlisiye simidini boynuna geçirivermişti.

Sarışın kadın, telaştan piposunu düşüren genç adama doğru koştu:

- Kurtarın beni... beni kurtarın, yüzme de bilmem ben.

diye yalvardı. Delikanlı titrek bir sesle:

- Ben de bilmem.

diye cevap verdi. Halbuki biraz bilirdi. Kendini şöyle yarım saat su üstünde tutabilecek kadar... Ama yalnız kendini... Kadın ondan ümidi kesince kasaptan medet umdu. Fakat o şimdi iki elini açmış:

- Şu vartayı bir atlatalım. Dinim hakkı için üç koyun gurban edecem. diye adak adıyordu.

Hepsinden çok profesörün işi bitikti. Halbuki o, kahramandan geçinirdi. Hatta daha o sabah derste Sokrat'ın hayatı nasıl istihkar ettiğini anlatırken gerçek bir filozof için bunun hiç de güç olmadığını ve nitekim kendisinin de onun gibi ölümü tebessümle

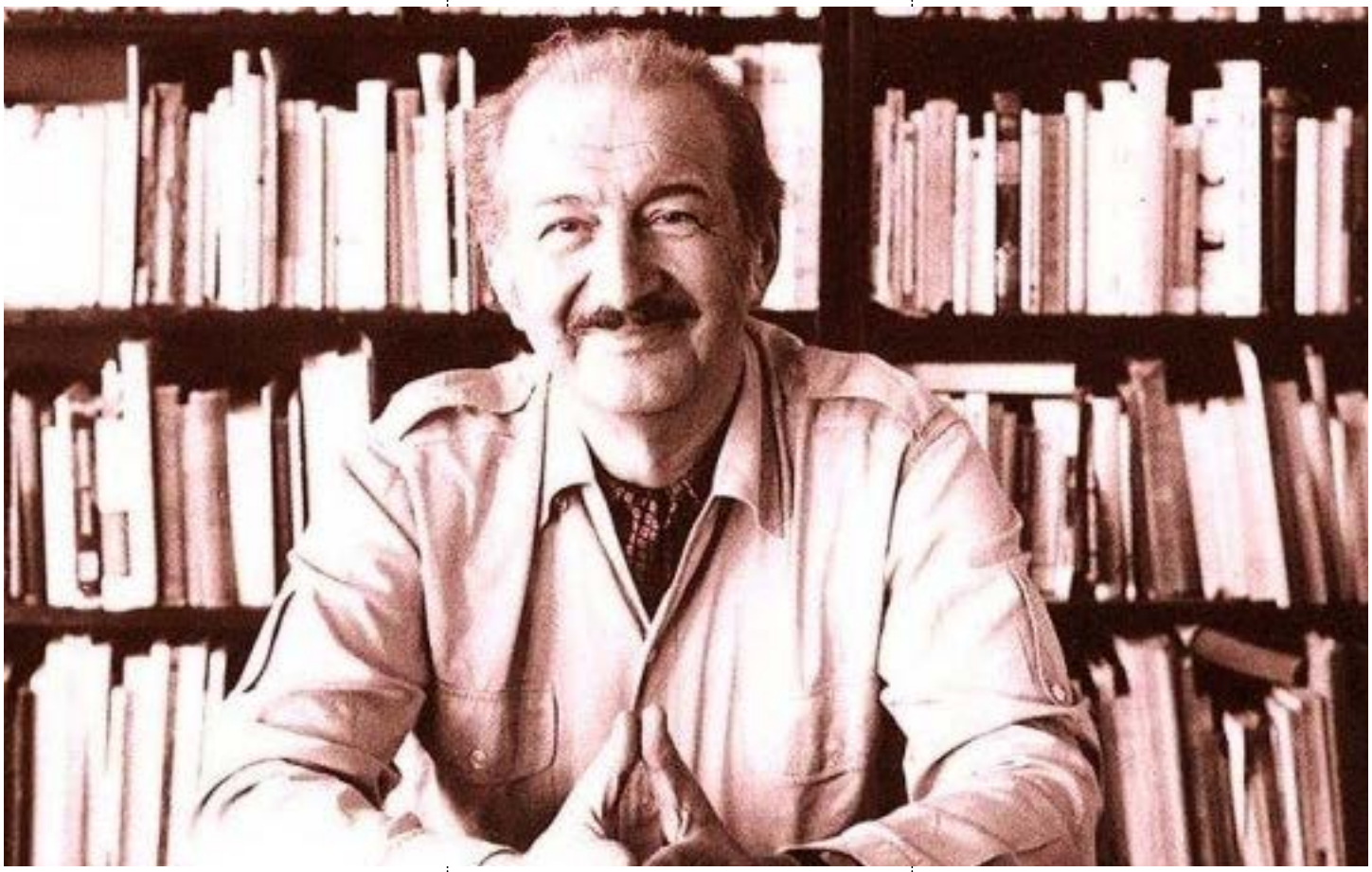

karşılayabileceğini söylemiş, işin tuhafı, sözlerine talebeleri kadar kendini de inandırmıştır.

Kadın şimdi bakraca su dolduran çımacının kıllı göğsüne sarılmış:

- Allah aşkına bırakmayın beni, ne olursunuz bırakmayın.

diye yalvarıyordu. Onlar böyle çırpınıp dururken ön taraftan kaptanın sesi duyuldu:

- Teprenmeyun be!... Ne oliysiniz? Motoru paturacaksınız.

Fakat hiddetli olmasına rağmen sesinde nedense herkese emniyet veren bir şey vardı. Yoksa... Yoksa söndürmüş müydü yangını? Evet muhakkat söndürmüş olacaklardı. Hiç söndürmeseler kaptan böyle onlara çatacak vakit bulabilir, hiç çımacı kovada kalan suyu tekrar denize boca eder miydi?

Kaptan:

- Ne adamlara çattık yahu!

diye söyleniyordu. Profesör, kaptanın hiddetini haklı bulmuştu.

Yakalığını düzeltti.

- Öhö, Öhö diye öksürdü; nedir bu telaş yani. Öyle ya, biraz sakin olalım beyler.

diyecekti. Evet handiyse böyle diyecekti. İsabet ki demedi. Zira tahlisiye simidi hala sımsıkı boynunda duruyordu.

Motor bir iki homurdanıp durduktan sonra şimdi keyifli keyifli işlemeye başlamıştı. Yerine dönen kaptan içerde hala geçmişi kınalı motora ve şamatacı yolculara veriştirip duruyordu. Fakat onlar aldırmadılar artık. Paylasındı, sövsündü, isterse dövsündü onları. Kurtulmuşlardı ya bi kere.

Çımacı, ilerde kolunun yeniyle terini siliyordu. Belli ki bu hengamede kaptandan çok o yorulmuştu.

Bir çeyrek sonra her şey artık normale dönmüş bulunuyordu. Sanki rüzgar o boğucu dumanla beraber ölüm korkusunu da güvertenin üstünden silip götürüvermişti.

Güverteyi aydınlatan hüzünlü ampulün ışığında şimdi yine dört kişiydiler. Yine kendi içlerine kapanmış dört kişi.

Kadın adamakıllı sükunet bulmuş gibiydi. Eli fazlaca titremese hatta sigara bile içecekti.

Delikanlı yine piposunu içiyor, fakat artık kadının dizlerine bakamıyordu.

Profesör evde kendini bekleyen tombalak karısıyla şimdi her zamankinden çok sevdiği penbe yanaklı evlatlarını düşünüyordu.

Kasaba gelince, o biraz evvel adadığı üç kurbanı ikiye indirmek için vicdanını dolandırmakla meşguldü. Bunda muvaffak da oldu. Hatta öyle ki, Büyükada'nın ışıkları göründüğü zaman bu iki kurban da bire inmiş bulunuyordu. Hem artık onu da kurban bayramında kesecekti.

Motordan ilk atlayan profesör oldu.

Onu esmer delikanlı takip etti. Islıkla oynak bir samba çalıyordu.

Kasap koşa koşa, zıplaya zıplaya bir çocuk gibi uçup gitti.

Sarışın kadın en sona kalmıştı. İnip kalkan motordan bir türlü rıhtıma atlamaya cesaret edemiyordu. Çımacı ona elini uzatmak istedi. Fakat bu ter kokulu, hırpani adamın elini tutmamak için acemi bir sıçrayışla kendini rıhtıma atıp dik ökçelerinin üstünde pür azamet uzaklaştı.

Dip Not...

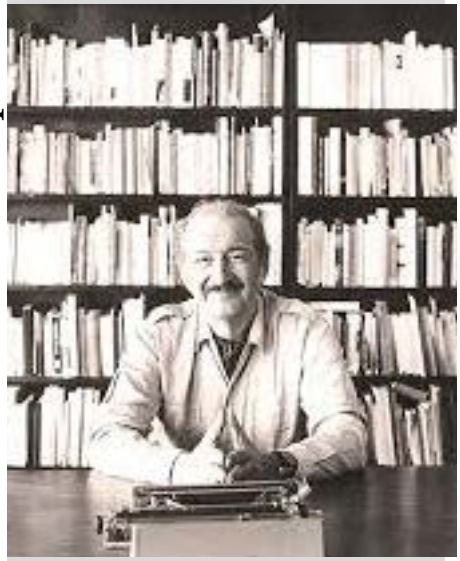

16 Mart 1915'te İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi'nden mezun oldu. Devlet tarafından Almanya'ya Heidelberg Üniversitesi'ne gönderildi bir süre Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde eğitim gördü.

HALDUN TANER (1915-1986)

16 Mart 1915'te İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi'nden mezun oldu. Devlet tarafından Almanya'ya Heidelberg Üniversitesi'ne gönderildi bir süre Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde eğitim gördü. Hastalanarak yurda döndü. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Sanat Tarihi Kürsüsü'nde asistan olarak göreve başladı. Edebiyat Fakültesi'nde, Gazetecilik Enstitüsü'nde, LCC Tiyatro Okulu'nda edebiyat ve sanat tarihi dersleri verdi. İki yıl Viyana'da Max Reinhardt Tiyatro Akademisi'nde öğrenim gördü. Viyana'daki bazı tiyatrolarda reji asistanı olarak çalıştı. Dönüşünde Gazetecilik Enstitüsü'ndeki derslerine devam etti. Devekuşu Kabare'yi, Bizim Tiyatro'yu, Tef Kabare Tiyatrosu'nu kurdu. Küçük Dergi'yi çıkardı. Gazetelerinde köşe yazıları yazdı. 7 Mayıs 1986'da, İstanbul'da öldü.

Yazın yaşamı skeçlerle başladı. "Töhmet" adlı İlk öyküsünü "Haldun Yağcıoğlu" takma adıyla Yedigün dergisinde yayımladı. Skeç, öykü, oyun, kabare, senaryo, hiciv, fıkra, köşeyazısı türlerinde ürün verdi. Öykü ve yazılarını Yedigün, Ülkü, Yücel, Varlık, Küçük Dergi, Yeni İnsan dergileri ile Yeni Sabah, Milliyet ve Tercüman gazetelerinde yayınladı. Sinemaya da uyarlanan Keşanlı Ali Destanı adlı epik oyunu ile dünya çapında ünlendi. Geleneksel Türk sanatlarıyla dünya sanatını birleştiren, halk diliyle yazan Haldun Taner, açık seçik ve içten yazdı, kafasına ve kalemine özen gösterdi, ironiyi her zaman kullandı, halkçılığıyla ve siyasi edebi grupların dışında kalmasıyla sevildi, eserleri dünya dillerine çevrildi. Türkiye'de epik tiyatro türü ve kabare tiyatrosunun

öncüsüdür. Haldun Taner'in eserlerinde gözlemin, mizahın ve yerginin önemli yeri vardır. Büyük şehrin düzensiz ve çelişkilerle dolu yapısını, görgüsüzlük ve bilgisizliğini yansıtan öyküleriyle tanınmıştır. Yeni İstanbul, Atlantis, Varlık, Sait Faik, Türk Film Dostları Derneği, TDK, Bordighera Avrupa Mizah Festivali, Sedat Simavi ödülleri kazandı.

Yapıtları:

Öykü:
Yaşasın Demokrasi (1949)
Tuş (1951)
Şişhane'ye Yağmur Yağıyordu (1953)
Ayışığında Çalışkur (1954)
Onikiye Bir Var (1954)
Konçinalar (1967)
Sancho'nun Sabah Yürüyüşü (1969)
Kızıl Saçlı Amazon (1970)
Yalıda Sabah (1983)

Oyun:
Günün adamı
Dışardakiler (1957)
Ve Değirmen Dönerdi (1958)
Fazilet Eczanesi (1960)
Lütfen Dokunmayın (1961)
Huzur Çıkmazı (1962)
Keşanlı Ali Destanı (1964)
Gözlerimi Kaparım Vazifemi Yaparım (1964)
Zilli Zarife (1966)
Vatan Kurtaran Şaban (1967)
Bu Şehr-i İstanbul Ki (1968)
Sersem Kocanın Kurnaz Karısı (1971)
Astronot Niyazi (1970)
Ha Bu Diyar (1971)
Dün Bugün (1971)

Aşk-u Sevda (1973)
Dev Aynası (1973)
Yâr Bana Bir Eğlence (1974)
Ayışığında Şamata (1977)
Hayırdır İnşallah (1980)

Fıkra-Gezi-Söyleşi:
Devekuşuna Mektuplar (1960)
Hak dostum Diye başlayalım Söze (1978)
Düşsem Yollara Yollara (1979)
Ölürse Ten Ölür Canlar Ölesi Değil (1979)
Yaz Boz Tahtası (1982)
Çok Güzelsin Gitme Dur (1983)
Berlin Mektupları (1984)
Koyma Akıl Oyma Akıl (1985)
Önce İnsan Olmak (1987)
Dinlemek Üzerine

Ödülleri:
1953 - New York Herald Tribune Uluslararası Hikaye Yarışması Türkiye Birinciliği /"Şişhane'ye Yağmur Yağıyordu" ile
1955 - Sait Faik Hikaye Armağanı / "Onikiye Bir Var" ile
1956 - Varlık Dergisi En Beğenilen Öykü Yazarı ödülü
1972 - Türk Dil Kurumu Tiyatro Ödülü / "Sersem Kocanın Kurnaz Karısı" ile
1983 - Sedat Simavi Vakfı Edebiyat Ödülü - Pervev Naili Boratav'la birlikte -
Bordighera Müzik Festivali Hikaye Ödülü / "Sancho'nun Sabah Yürüyüşü" ile

İyi ki doğmuşlar...

İYİ Kİ DOĞMUŞLAR

Yazdıklarıyla, çizdikleriyle, filmleriyle hayatımıza renk katan, hayal gücümüzü zenginleştirenlere selam olsun...

İyi ki doğmuşlar

10 Mart 1920 - Boris Vian, Fransız yazar ve müzisyen (ö. 1959)

Fransız yazar, şair, müzisyen, şarkıcı, gazeteci, senarist, oyuncu, eleştirmen, çevirmen ve maden mühendisi. "*Vernon Sullivan*" takma adıyla da yazdı. Daha çok yazdığı roman ve tiyatro oyunları ile tanınır.

11 Mart 1884 - Ömer Seyfettin, Türk öykücü (ö. 1920)

Türk yazar, asker ve öğretmen. Türk edebiyatının önde gelen hikâye yazarlarındandır. Türkiye kısa hikâyeciliğinin kurucu ismidir. Ayrıca edebiyatta Türkçülük akımının kurucularından olup, Türkçede sadeleşmenin savunucusudur.

18 Mart 1912 - Toto Karaca, Ermeni asıllı Türk opera, tiyatro ve sinema sanatçısı (ö. 1992)

İstanbul'da dünyaya gelmiştir. Karaca'nın teyzesi Vartiter Felekyan da tiyatrocudur. 1960'ta İstanbul Tiyatrosu'nun kurucuları arasında yer almıştır.

Rock şarkıcısı **Cem Karaca**'nın annesi, oyuncu **Mehmet Karaca**'nın eşidir.

19 Mart 1955 - Bruce Willis, Amerikalı sinema oyuncusu.

Walter Bruce Willis*(Idar Oberstein, Batı Almanya)* Emmy ve Altın Küre ödüllü Amerikan sinema oyuncusu ve müzisyen.

Bruce Willis, *"Moonlighting" (Mavi Ay) (1985–1989)* isimli televizyon dizisindeki David Addison rolüyle üne kavuşmuştur.

21 Mart 1929 - Gallieno Ferri, İtalyan çizgi roman sanatçısı ve illüstratör (ö. 2016)

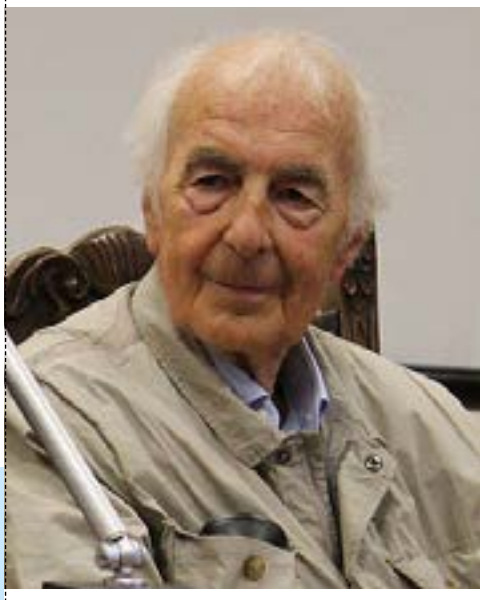

1960 yılında yazar Sergio Bonelli ile tanışan **Ferri** çizgi roman kahramanı **Zagor**'u yarattı.

Ferri tarafından yaratılan diğer karakterler Maskar, Thunder Jack, Jim Puma ve Capitan Walt 'dir

23 Mart 1910 - Akira Kurosawa, Japon film yönetmeni (ö. 1998)

Japon film yönetmeni, film yapımcısı, senarist ve kurgucu. 57 senelik kariyerinde 30 film yöneten Kurosawa, sinema tarihinin en önemli ve etkileyici yönetmenlerinden biri olarak kabul edilir. Kurosava'nın önemli filmlerden bazıları; Raşamon,Yedi

Samuray, Kagemusha, Ran, Dersu Uzala.

24 Mart 1911 - Joseph Barbera, Amerikalı çizgi film yapımcısı, animatör ve senarist (ö. 2006)

Amerikalı çizgi film yapımcısı, animatör, senarist.Taş Devri, Jetgiller'in yaratıcısı olup, bazı ünlü çizgifilmlerin çizeridir Tom ve Jerry, Scooby-Doo.

Tayfun Öneş

GAZETE

Eskiden, özellikle 12 Eylül ihtilalinden önce sokaklarda insanların vurulduğu yıllarda, ki o zamanlar daha ortaokul öğrencisiydi, birkaç kez rastlamıştı o manzaraya.... Bir ceset yerde upuzun yatarken üzerini özellikle de yüzünü gazeteyle örterlerdi.

Eskiden, özellikle 12 Eylül ihtilalinden önce sokaklarda insanların vurulduğu yıllarda, ki o zamanlar daha ortaokul öğrencisiydi, birkaç kez rastlamıştı o manzaraya.... Bir ceset yerde upuzun yatarken üzerini özellikle de yüzünü gazeteyle örterlerdi.

Bu görüntü hem onu çok etkilerdi hem de tam çözemezdi. Ölünün yüzünün görülmesinin istenmemesini anlayabiliyordu (ve aslında bir insan ölünce yüzünün nasıl göründüğünü çok da merak ediyordu; göremediği için de sinir olurdu bu âdete) ama neden o kadar özensizce, oralarda, yakınlarda bulunan bir gazete kağıdıyla örtülürdü ki cesetler? Bir çarşaf, bir masa örtüsü, eski bir kazak veya gömlek bile bulmaya çalışılmazdı; işte bunu anlayamazdı.

Sonra liseyi bitirdi; üniversite sınavında çok başarılı olamadı; basın ve yayın yüksek okuluna girdi; gazeteci olacaktı metazori.

Oldu da, her sabah 'gazete'ye gitmeye başladı. Çocukluğunun aklında yer eden o "ceset örtüsü"nden ekmek parası çıkartıyordu artık.

Yıllar geçmesine ve çok istemesine rağmen bir türlü gazetede bir köşe kapıp da köşe yazarı olamıyordu. Çünkü köşe yazarı olmak için gereken yuvarlaklık yoktu onda; dili de kıvrak değildi pek...

Yine de çok istiyordu bir 'köşe' kapmak... Yıllardır köşe yazarlığı yapan meşhur ve kıdemli bir meslektaşının kız kardeşiyle evlenince çok geçmeden "ek"lerde yazıları çıkmaya başladı kısa kısa da olsa... Sonra bir gün daha büyük bir gazeteden kendisine bir "köşe" teklif edildi, o ise dört köşe oluverdi bunu duyunca zevkten...

Oturdu 'hayatının yazısı'nı yazdı adeta... Neredeyse yüz kere okuduktan sonra bilgisayarın "send" tuşuna basıp yazı işlerine yolladı yazıyı sonunda.

"Tamam" dediler "yarın yayımlıyoruz yazını".

Gece uyuyamadı heyecandan, sabah erkenden aldı gazeteyi kapıdan. Yazısı gerçekten de yayımlanmıştı. Belki yüz birinci kezdi ama o ilk kez okuyor gibi oturdu salonun başköşesine, okudu köşe yazısını baştan sona ve yüksek sesle.

O gün gazeteyi evde bırakamadı; koltuğunun altına alıp bir de herkesin içinde okumak üzere bindi metroya. Okudu da... Çarşaf gibi açıp gazetesini okudu, o kalabalıkta...

İndi metrodan, dik merdivenleri koşar adım çıktı; heyecandan yerinde duramıyordu. Son basamaktan adımını caddeye attığında birden sol kolu uyuşmaya başladı. Kolunun altındaki gazetesini sağ eline aldı ve sıkı sıkı tutmaya çalışırken nefesi tıkandı. Başı dönmeye başladı; bir şeylerin kötü gittiğini hissediyordu ama kontrol onda değildi. Yığıldı kaldı, sabah işlerine giden kalabalığın ayakları arasına.

Birileri bağırıyordu "y a r d ı m e d i n; a d a m g i d i y o r!"

Kalp krizi geçirmekte olduğunu anladı, gözünün önüne çocukluğunda gördüğü, yerde yatan o cesetler ve üzerlerine örtülmüş gazeteler geldi, sağ elinde sıkı sıkıya tuttuğu gazetesini hatırladı. Parmaklarını serbest bıraktı ve son nefesini verdi.

Yarım saat kadar sonra ambulans geldi ama artık çok geçti.

O, kendi köşe yazısı göğe bakan bir gazete sayfasının altında uzanıyordu artık ve yüzü morarmaya başlamıştı bile.

Yanından geçip giden kalabalıktan hiç kimse, yerdeki gazetenin üzerinde bir köşede yazısı ve fotoğrafı gözüken adamın o gazetenin altında yatan adam olduğunu anlayamadı; çünkü cesedin yüzü gözükmüyordu yine...

GERÇEK HAYAT HİKÂYELERİ

YAZAN VE RESİMLEYEN

FARUK GEÇ

ALMANYADAN GELECEK MEKTUP

Faruk Geç, (15 Mart 1931, Adapazarı - 3 Ocak 2014, İstanbul), Basın şeref kartı sahibi Türk gazeteci, ressam, çizgi-romancı ve illustratör.

Anne ve baba tarafı, 1864'te, Osmanlı-Rus savaşları sonrası, büyük Kafkas göçleri ile Sakarya, Akyazı bölgesine yerleşmişlerdir. Çizerler Ersin Burak, Tarkan'ın yaratıcısı Sezgin Burak, aktör Yıldırım Gencer (Gencer Yıldırım Geç) ile akrabadır.

FARUK GEÇ

Faruk Geç, *(15 Mart 1931, Adapazarı - 3 Ocak 2014, İstanbul)*, Basın şeref kartı sahibi Türk gazeteci, ressam, çizgi-romancı ve illustratör.

Anne ve baba tarafı, 1864'te, Osmanlı-Rus savaşları sonrası, büyük Kafkas göçleri ile Sakarya, Akyazı bölgesine yerleşmişlerdir. Çizerler Ersin Burak, Tarkan'ın yaratıcısı Sezgin Burak, aktör Yıldırım Gencer *(Gencer Yıldırım Geç)* ile akrabadır.

Akyazı ilkokulu sonrası, dayısı Mekteb-i Sultanî mezunu İbrahim Burak tarafından İstanbul'da aynı okula *(1927'den itibaren Galatasaray Lisesi'ne)* 1942 yılında kaydedilir. Galatasaray'ı bitirdikten sonra bir sene İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okuyan Faruk Geç, hukuk eğitiminden vazgeçerek İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ne *(1981'den sonraki adıyla Mimar Sinan Üniversitesi)* girer ve 1956 yılında İç Mimari Bölümü'nden mezun olur. DGSA'yı bitirmeden önce profesyonel kariyerine başlamış bir çizerdir. Geç, henüz on yedi yaşındayken Türkiye Yayınevi 'nin çıkardığı Hafta dergisi'ne kapak çizimleri ve 1001 Roman dergisi için orijinalleri renkli olan Mandrake çizgi romanlarının siyah-beyaz baskıya hazırladığı kopyalamalarını gerçekleştirmiştir. Yine bu yıllarda Bütün Dünya, 20. Asır gibi dergilerle Cemil Cahit Cem'in yönetiminde çıkan bir roman serisinin içeriğini, ayrıca çok sayıda kitabın kapak resimlerini, dergilerde, gazetelerde iç sayfa ve manşet illüstrasyonlarını çizmiştir.

Faruk Geç'in çizmiş olduğ Karaoğlan Dergisi Kapağı

Faruk Geç uzun yıllar Türk ve yabancı basında yazar ve ressam olarak emek verdi. 1960'lı yıllarda Paris'te, daha sonra Roma-İtalya'da Giolotti stüdyolarında ve Londra-İngiltere'de Fleetway Yayıncılık için birçok çizgi romanlar üretti. Faruk Geç'in sade çizim yaptığı '*War Picture Library*' serisi II. Dünya savaşını konu alan bu seriler haftada 300 bin satışa ulaşmıştı. Hürriyet gazetesinde aralıksız 26 yıl çalışan Faruk Geç, 50'li, 60'lı, 70'li yıllarda Hürriyet gazetesinin sayfa ve manşet içerikleri için ürettiği çok sayıda çizim ile, önce sadece çizdiği aşk ve macera romanları serileri, daha sonra da kendi yazdığı romanları resimlendirdiği ve Gerçek Hayat Hikayeleri adını verdiği çizgi-romanlarıyla üne kavuştu.

1981 yılında Güneş gazetesine transfer oldu. Güneri Civaoğlu 2014 yılında yazdığı bir köşe yazısında Faruk Geç için, *"Türk basınının en okunan isimlerini transfer eden Güneş gazetesinin kuruluşunda Faruk Geç ile Nişantaşı Ziya Lokantasında buluştuk, ilk transferimiz, Hürriyet gazetesinin önemli tiraj rakamlarında payı olan resimli romanlarıyla Faruk Geç oldu"* demiştir. Güneş gazetesinden sonra bir dönem Son Havadis, Günaydın ve Türkiye gazeteleri için de çalışan Faruk Geç, Hürriyet gazetesinin Avrupa baskısında 2006 yılına kadar daha önce Hürriyet gazetesinde çıkan çizgi-romanları yayınlandı. 2005 yılında Burhan Felek ödüllü sahibi olmuştur.Çizgi-romanlarından bazıları televizyon dizisi olarak uyarlandı ve kitap haline getirildi.

Faruk Geç 1990 yılından itibaren çeşitli konularda birçok yağlı boya ve guaj tablolar yaptı. Bunların içinde 90'lı yıllarda yaptığı 50 resimden oluşan yağlı boya Atatürk Portreleri ise ayrı bir yer tutmaktadır. Faruk Geç *"bu resimlerin her biri belki kısa zamanlar içinde çizilebilir, aslında 50 yıllık tecrübe, artı resmi bitirmek için geçen zaman olarak düşünülmeli"* demiştir.

Faruk Geç 2004 yılında, Şili'nin Santiago kentinde bulunan Atatürk Koleji'ne *(Collegio Atatürk)* giderek, yaptığı Atatürk tablolarından birini, T.C. Dışişleri Bakanlığı yetkililerinin de olduğu bir törenle hediye etmiştir. Ayrıca Basın Müzesine yaptığı Sabahattin Ali, Nâzım Hikmet ve Tevfik Fikret tablolarını hediye etmesi dolayısıyla Türkiye Gazeteciler Cemiyetinden plaket almıştır.

İstanbul Bakırköy ilçesindeki Basınköy semtine adına veren Basınköy Gazeteciler Yapı kooperatifinin, merhum yazar Yaşar Kemal ile birlikte 12 kurucusundan biridir.

Almanya'dan Gelecek Mektup adlı çizgi romanını 1969 yılında Hürriyet gazetesi için yaptı. Bu çizgi-roman için University of Chicago ve ABD'nin dünyaca ünlü üniversiteleri tarafından kendisine 2007 yılında başvurularak bir proje getirildi. Bu projeye göre üniversiteler, Dünyada İngilizce-Türkçe dil eğitimi alan öğrenciler için internette, resimli-roman üzerinden Türkçe öğrenme rehberi hazırlamak istediler. Faruk Geç'in üniversitelerden ücret almadan onayladığı bu proje hazırlanıp uygulamaya konulmuş ve internette hâlen devam etmektedir.

3 Ocak 2014'te vefat eden Faruk Geç'in naaşı İstanbul Zincirlikuyu kabristanında defnedildi.

Eski Dost

Faruk Geç

Çocukluğum köyde geçti. Çiftliğimiz de diğer hayvanların yanısıra birkaç tane de at vardı. Çok küçük yaşta at binmeye başladım. O tatlı anılar çok gerilerde kaldı artık. Ama atlara duyduğum sevgi hiç eksilmedi..

Oğlum Murat onikî yaşına bastığı yıl dedesi bir tay hediye etti ona..

Ankara'da onu barındıracak yerimiz yoktu, Sakarya'daki köyümüze götürüp bırakım.

O yaz tatili boyunca Murat hemen hergün onunla beraberdi. Adını Mutlu koymuştuk..

İkinci yaz da hep beraberdik. Mutlu daha büyüyüp gelişmişti. Bu arada yanış meraklıları da gelip gitmeye başlamışlardı..

Aslında ne o işlerle uğraşacak zamanım ne de yetiştirici tutabilecek olanağım vardı. Ayrıca onu satın almak isteyenler iyi de fiat veriyorlardı.

Gökçe Mehmet Ay

Kraterdeki üssü gizleyen kapak açıldı. Otomatik pilot mekiği dışarı çıkartırken gözüm radardaydı. Atmaca'nın nerede olduğunu aradım.

ATMACA EVİ

Kraterdeki üssü gizleyen kapak açıldı. Otomatik pilot mekiği dışarı çıkartırken gözüm radardaydı. Atmaca'nın nerede olduğunu aradım. Onu önce radarda sonra da ekranda gördüm. Atmaca, Galaksi Meclisi'nin özel operasyonları için kullanılırdı. Güneşi arkasına almış, saldırmaya hazır gibiydi. Ekranda olmayanları da Arinek beynimdeki çiple bana gönderiyordu. Yapay zeka sayesinde Akıncı okulunda öğrendiğimden fazlasını biliyordum.

Yiozi Atmacayı görünce hemen plazma toplarını ona döndürdü. Pullu elleri silahları kolaylıkla kontrol ediyordu. Timsaha benzer yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. Timsahların gezegeni Hekate'de, Galaksi Meclisi özel kuvvetler birliği S7 ile karşı karşıyaydım. Akıncı olduğumda bunun olacağını düşünmemiştim. Hala aynı bayrağı taşıdıklarıma ateş etmek istemiyordum. Arinek'e Atmaca'ya bir hat

açmasını istedim. Arinek yapay zekalara özgü hızı ile bağlantıyı hemen kuruverdi.

"Ben Akıncı Teğmen'i Halil. Bir sorun mu var?"

Atmaca'dan bir kadının sesi geldi.

"Halil Teğmen ben Tuana, sizden komutayı mekikte olduğunu bildiğiniz Daya'ya bırakmanızı istiyorum."

"Daya şu anda komuta alamaz. Mekiğin kontrolü bende."

"Halil Teğmen, S7'nin operasyonlarda yetki üstünlüğü var. Hemen komutayı Daya'ya verin ki daha fazla başınız belaya girmesin."

"Tamamlamam gereken bir görev var. İmparatorluğun eline geçmemesi gereken bir bilgi taşıyorum."

"Sizin Arinek ismi verilen yapay zekayı kurtarmaya çalıştığınızı ve Yapay Zeka kanunlarına aykırı davrandığınızın farkındayız. Galaksi Meclisi kurallarına göre yapay zekanın çipinize saldırısı sonucu bu kararları verdiğinizi söyleyebiliriz. Ancak hemen belirttiğim noktaya inip teslim olmanız gerekiyor."

Yiozi ve diğer Timsahlar tercüme kutuları sayesinde söylenenleri anlamışlardı. Yiozi başını eğmiş bana bakıyordu. Ona cevap vermeden önce çipten Arinek'e ulaştım.

"Mekiği biliyorsun, kurtulma ihtimalimiz ne kadar?"

"Halil, eğer Hekate'de bir kovalamacaya girersen Atmaca'nın seni yakalaması garanti. İçinde olduğum bu geçici konakta çok enerji yok. Yaklaşık yarım saat sonra seninle haberleşemeyecek ve yardımcı olamayacağım. Eğer bu süre zarfında uzaya çıkıp, Hekate'nin ikinci uydusuna gidebilirsen kurtulabiliriz."

"Peki, o zaman kaçış manevralarına hazırlan. Ardından da yörüngeye çıkıyoruz."

Mekiğin içinde köşede duran zırhıma baktım. Akıncı zırhımı kazanmak için çok çaba göstermiştim. S7'nin emrini dinlersem belki bir daha zırh giyemezdim ama tekrar Akıncı olabilirdim. Gözlerimi kapattım. Bu işe devam etmek için sebebim var mıydı? Neden Arinek'e yardım ediyordum? Yoksa Arinek zihnimi mi bulandırmıştı? Belki de yanlış karar vermeme sebep oluyordu.

Tüm şüphelerime rağmen Arinek'in imparatorluğun eline geçmesine engel olmam gerektiğini biliyordum. S7'dekilerin onu koruması mümkün değildi. Arinek'in yardımı olmadan bu durumdan çıkmamız da mümkün değildi. Açıkçası basit diplomatik seyahat olarak başlayan bu görevin ardında bir şeyler olduğunu seziyordum. Evrenin benim alıştığımdan farklı, gizli bir yanı vardı ve onu bulmak istiyordum. Kararımı vermiştim.

"Yiozi eğer bize ateş ederlerse, vurmak için değil, caydırmak için karşılık vereceksin. Hedefimiz Hekate'nin ikinci uydusu." Yiozi kuyruğunu yere vurup güldü.

"Oraya gideceğimizi biliyordum. Biz hazırız."

"Nereden biliyordun, bilge üçüncü yamak."

"O ayın ismi de Arinek. Başka nereye gidebilirdik." Timsahlar gülerken, konsola döndüm.

#

Mekiğin iticilerini ateşleyip burnunu yukarı kaldırdım. Hızla bulutların arasına daldık. Atmaca kaçmaya çalıştığımı fark etti. O da aniden hızlandı. Beyaz bulutların arasından sıyrılıp yükseldiğimde kuyruğuma yapıştı. Mekiğin tüm gücünü kullanarak tırmanışa geçtim. Atmaca'nın motorları bu yüke dayanamazsa sorun yaşamadan ondan kurtulurdum.

Mekik alarmlar veriyor, Arinek benim bakmama gerek olmadan alarmları söndürüyordu. Göz ucuyla Yiozi'ye baktım. Nişangâhı Atmaca'ya odaklamıştı. Mekiğin dayanabileceğinin sınırına geldiğimde atmosferden ayrıldık.

Tek kıtadan oluşan Hekate'nin yeşil ormanları ve çevre okyanusu altımızdaydı. Timsahlar ekranlarından hayranlıkla gezegenlerini izliyorlardı. Onlara daha çok zaman vermek isterdim ama Atmaca'dan gelen plazma mermisini fark edince burgu atıp kaçtım.

Yiozi karşılık verdi. Mermiyi gösteren ekranlarda, plazma topundan çıkan mermi uzayın sessizliği içinde Atmaca'nın kanadını yalayıp kayboluşunu göz ucuyla izledim.

Yan iticileri çalıştırıp bir başka plazma mermisinden daha kurtuldum. Arinek'in gitmemizi istediği uydu yakındaydı. Atmaca'dan kaçmak için bir hamle daha yapıp tam ters yöne hızlandım.

Atmaca, Yiozi'nin atışları sayesinde fazla yaklaşamıyordu

ama Atmaca'daki pilot benden daha iyiydi. Ondan kurtulmak için yaptıklarımı savuşturmayı biliyordu.

"Arinek uydu gözüküyor nereye gitmemi istiyorsun?"

"Çipine koordinatları gönderdim Halil. Orada bir iniş ağzı bulacaksın."

"Arinek, hızlı iniş yapmam mümkün mü?"

"Olumsuz." Bir an duraksadı. "Neyi merak ettiğini anladım. Atmaca peşindeyken iniş yapamazsın."

Yapacak bir şey yoktu. İtici levyesini çekip mekiğe takla attırdım. Mekik ataleti sayesinde uyduya doğru gidiyordu ama burnumuz Atmaca'yı gösteriyordu.

"Yiozi hazır ol. Birazdan onların yanından geçeceğiz. Kanat iticilerini ya da motorlarını vurmanı istiyorum. Plazma gücünü düşür ki onları yok etmeyelim."

"Halil Teğmen, bu leş yiyiciler bize tam güçte plazma atıyorlar. Onları korumak istediğine emin misin?"

"Evet Yiozi. Onları yok etmek değil, peşimden ayrılmalarını sağlamak istiyorum."

"Anlaşıldı." Yiozi gözlerini nişangâha dikti.

Ana iticileri ateşleyip Atmaca'ya doğru uçtum.

Küçük bir karaltı gibi duran Atmaca mesafe daraldıkça büyüyor ve korkunçlaşıyordu. Namlulardan çıkan plazma mermilerinden sakınmak için manevraya başladım. Yan iticileri rastgele çalıştırıp, ani iniş ve kalkışlar yaptım. Yiozi de boş durmuyor ateş ediyordu.

Hızla birbirimizin yanından geçerken Atmaca'nın kokpitinde dudaklarında yırtıcı bir gülümse ile bize bakan bir kadın gördüm. Yiozi tam o anda ateş etti ve Atmaca'nın sol kanadını vurdu. Uzaklaşıp geri döndüm. Atmaca momentini korumak için dengeleyicileri çalıştırmış. Olduğu yerde durmaya çalışıyordu. Hava ve yakıt kaybediyordu.

Yiozi'ye dönüp onu kutladım.

"Çok iyi atıştı Yiozi."

"Halil Teğmen'im, beni boşuna üçüncü sofra yamağı yapmadılar."

"Bir gün şu ünvanının ne demek olduğunu anlatmalısın, Yiozi. Ama önce Atmaca'nın iyi olduğundan emin olalım."

Telsizi açıp Atmaca'ya ulaştım.

"Üzgünüm Atmaca, beni takip etmesen bunlar olmazdı. Acil yardım gerektiren bir durumunuz var mı?"

"Seni köpek. Bizden kurtulamayacaksın. Ne sen, ne de hizmet ettiğin o yapay zeka elimizden kurtulamayacak."

"Anlaşılan yardıma ihtiyacınız yok."

Telsizi kapatıp Arinek'in işaretlediği koordinatlara yöneldim.

#

Uydu, mekiğin algılayıcılarına göre iki kilometre çapındaydı. Arinek'in koordinatlarına vardığımda söylediği gibi bir giriş olduğunu gördüm. Görece hızımı sıfırlayıp yavaşça ilerledim. Giriş mağara gibiydi ama içine biz yaklaşınca aydınlandı. Metal duvarları ve mekiği bağlayacak kenetlenme noktaları vardı. Usulca içeri girerken mekiğin burgu alarmı çaldı.

Hekate'nin üzerinde üç burgu tespit etmişti. Kenetleyiciler mekiği sabitlerken gözüm burgulardaydı. Eğer Galaksi Meclisi gemileri çıkarsa her şey düzelecekti.

Hava kilidi mekiğin kapısına gürültü ile bağlandı. Basınç değişimi olurken uzay gemileri evreni yırtan burgu deliğinden dışarı çıktılar. Gelenler İmparatorluk'un iki hücumbot bir de firkateyniydi.

"Arinek Atmaca'yı kurtarmalıyız."

"Eğer onlar kurtarmak istiyorsan beni ana işlem merkezine götür, Halil. Ancak öyle yardım edebilirim."

"Tamam. Ama sonra Atmaca'nın mürettabatını kurtarıyoruz."

"Merak etme, ana işlem merkezine yerleştiğimde yapabileceklerime sen bile şaşıracaksın."

Yiozi ve timsahlar kapıyı açıp dışarı çıkarken, telsizin başına geçip Atmaca'ya onları almaya geleceğimi söyledim. Nasıl yapacaktım bilmiyordum ama onları İmparatorluk insafına bırakamazdım. Fakat önce Arinek'i ait olduğu yere, yuvasına götürmeliydim.

DEVAMI VAR.

Süheyl Toktan

POSTMODERN ÇİZGİDE ATOMİK STİL VE RETRO FÜTÜRİZM

"Belçikalı bir illüstratör olarak, Joost Swarte ve Ever Meulen'in net çizgi ve atom stil geleneğine uyuyorum, ancak bu stile daha genç ve daha modern bir dokunuş katıyorum. Tasarım, moda ve mimarideki etkilenimlerim 30'lara kadar uzanıyor ama benim karakterlerimin hepsinin dizüstü bilgisayarları ve modern iletişim araçları var."

Jan Van Der Veken

*(975 doğumlu, **Ever Meulen**'in öğrencisi. 80'lerde **atom stil**den esinlenerek tarzını geliştirdi, Kendi tasarım şirketi **Fabrica Grafica**'yı kurdu.)*

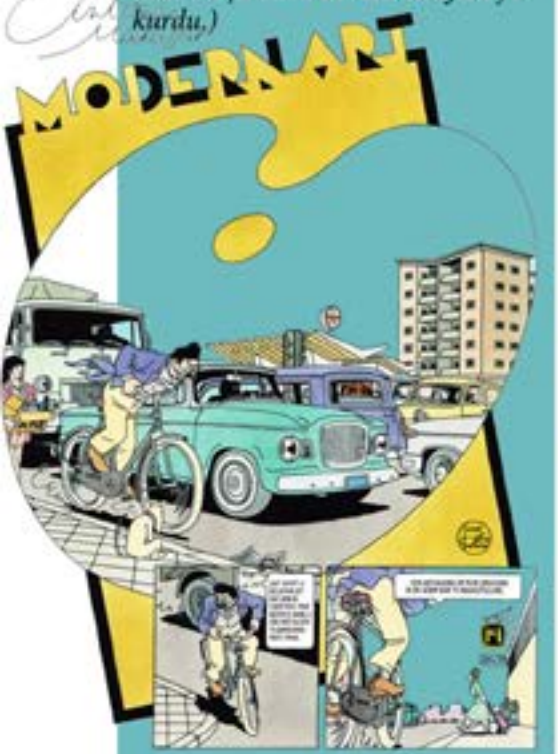

Joost Swarte, *"Yaşasın kültür"*

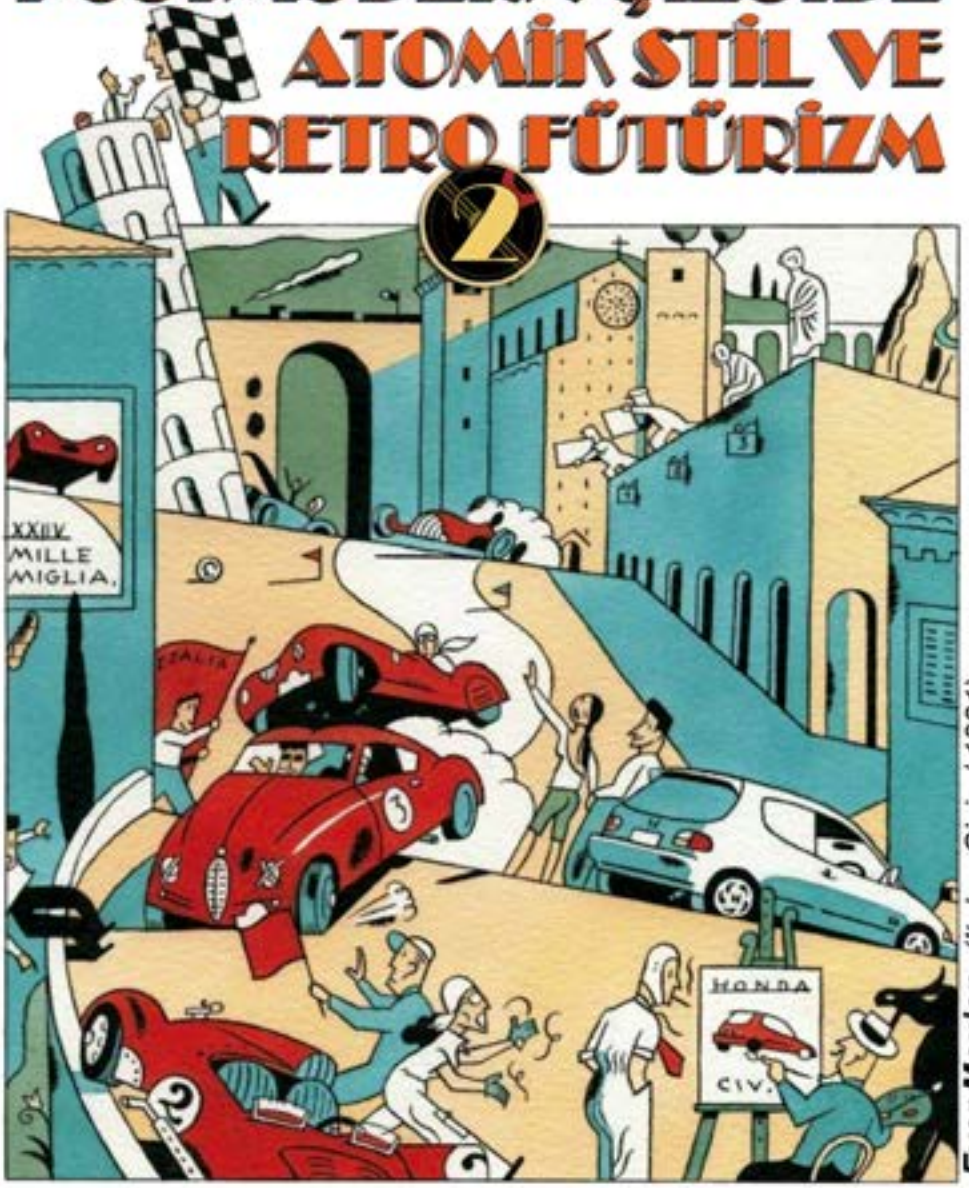

Ever Meulen, *(Italy - Civic / 1991)*

1983'de **Hergé**'nin hemen ölümünü takip eden saatlerde birçok şey son bulmuştu. Sol kanat basında geçmişteki şüpheci yaklaşımlar bir yana bırakılarak ateşli bir övgüler düzülmüştü ardından. Tenten maceralarının resimleriyle tamamen donatılan ***Libération**'un* özel baskısı belki de en iyi *post-Hergé* saygı duruşunu sergiliyordu. Az çok evrensel bir uzlaşma söz konusuydu da diyebiliriz. ***Le Soir*** bile bir hafta boyunca Hergé'nin ölümünü duyurdu.

Aynı zamanda çizgiroman dünyası da yıllarca süren ihtiyatlı yaklaşımın ardından Hergé'yi coşkuyla yeniden keşfetme yoluna girdi. Geçen bölümde söz ettiğimiz Hollandalı **Joost Swarte** ve **Theo van den Boogaard**, Fransız **Floc'h**, **Serge Clerc** ve **Ted Benoit** gibi genç çizerler okuyucuda postmoderniteyle yeniden boyutlandırılmış farklı bir ilgi düzeyi uyandırdılar, harekete geçirdiler.

Joost Swarte üstadın ölümünün daha öncesinde, onun

en önemli mirası olan ***'klare lijn'i*** 1977'de kavramlaştırıp tanıtmıştı. Terim doğal olarak Fransızcaya ***'ligne claire'***, İngilizceye ***'clear line'*** ve Türkçeye de (kendimce) ***'net çizgi'*** olarak çevrildi.

Net çizgi ve atom stil tanımlamalarında ön almış olan *(her iki terim de aynı senenin mahsulüdür)* Swarte profesyonel yaşamına ise endüstriyel tasarım eğitimi alarak hazırlanmış fakat 60'ların başında, özellikle de **Robert Crumb** ile Amerikan isyankâr karşı-kültür ***comix*** anlayışını tanıması onu kariyer değiştirip çizgiroman peşinde koşmak için cesaretlendiren en önemli unsur olmuştu.

Bu noktadan hareketle Swarte 20. yy. Amerikan çizgibandının kökenine, önemli öncüllerine, özellikle de kendisinden daha sonra pek çok kez duyacağımız **George McManus** ve *Art Deco* başyapıtı ***"Bringing Up Father"****a* kadar uzandı. Buna paralel olarak kendi kültürel mihenk taşlarına ve tabii ki Hergé'ye de baktı. Bunun sonucunda ise 'efendi oğlan' ***Tenten'i*** bir tutam perçemini uzatıp abartarak Huysuz ve gergin ***Jopo de Pojo'ya*** dönüştürdü.

Atom stilden "şeyleri pozitif yönde yeniden icat etme tadı" diye de söz eden Swarte'nin atom stil sanatçılarını tanımlamada kullandığı ölçüt 950'li yılların grafiklerini keşfetmenin zevkini alabiliyor olmalarıdır aynı zamanda. Bakış açısının postmodern durumu da burada gösteriyor kendini. Bu bağlamda postmodernitenin moderniteden tamamen ayrı bir dönem değil, sanayi devrimi ve aydınlanmacılıkla birlikte felsefede, sanatta, yaşam tarzında kavramsallaşmış olan modernitenin eleştirel yeniden yorumlanması olduğu hatırlanmalı. Atom stilin bakış noktası da postmodernizmle işte burada kesişiyor. Durağan olmayıp zaman içinde kendini yenileyerek yeniden üreten bir tarz. Estetiğini mu-hafaza ederek özgürlükçü, belki anarşist, duru ama soyutlayabilen... bugünü ve hattâ yarını. Bu sebeple Swarte'nin hep 'modern' den söz ediyor olmasını da yadırgamamak lâzımdır.

Geçen bölümde kısaca sözetmiş olduğum Swarte'nin ***Atoomstijl*** terimini ilk defa kullandığı ***Tante Leny'nin*** 1977 tarihli 24. sayısında yer alan mizahî diyalogla yaptığı açıklamasını aktarmaya çalışırsak, (sonraki sayfalarda görüleceği gibi) Atom stil başlığının çevresinde ilgili (önerilen) adlandırmalarla başlamak gerekir: "Yeni-Modernizm; Yıl 2000; Modern Futurizm; Yeni Barbarizm; Yeni Fütürizm; Fütüristik Modernizm; Çağdaş Art Deko; Belçika Sınırı; vs." diye. Sohbetin tarafları geçen sayıda Handig adlı bir örneğini verdiğim bandın kahramanları olan ***Pierre***

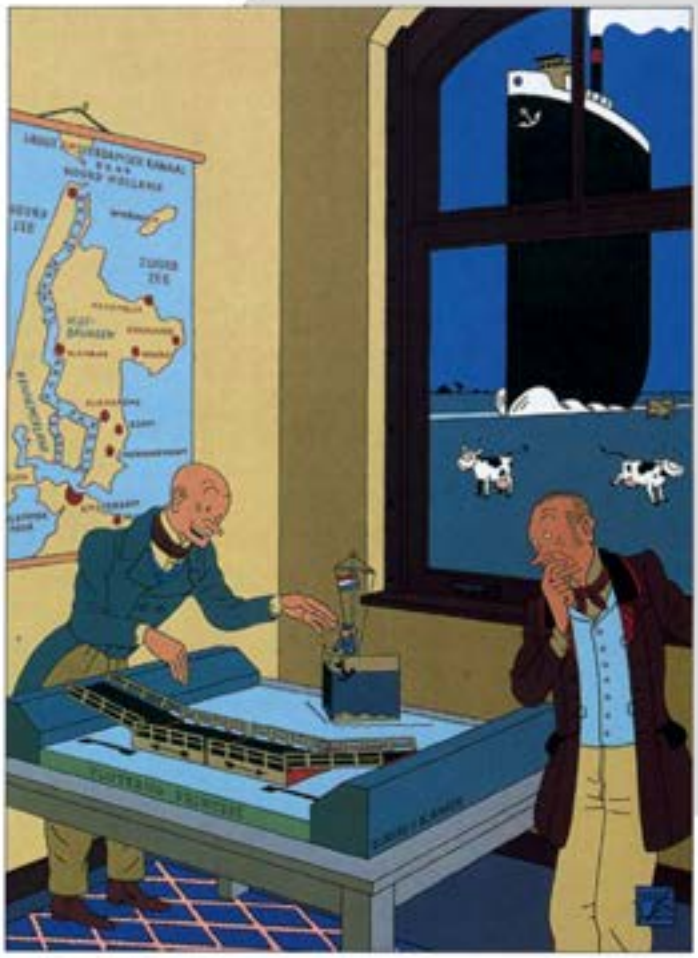

van Genderen (P.v.G) ile ***Anton Makassar*** (A.M.).

A.M. : Art deco uygulamalarının 1920-1940 döneminde aranması gerektiğini duymuştum.

P.v.G: Aman **Albert Speer** *(*Modernist mimar, Hitler'in dostu ve Silâhlanma bakanı. ç.n.)* bunu duymasın.

A.M. : Televizyonumu görmeye gelmedin mi sen Pierre?

P.v.G: Buraya gelmemi siz söylemiştiniz. TV yayını yerine modern tasarımlardan yakınan siz değil misiniz?

A.M. : Evet Pierre, bu konuda bir şeyler yap.

P.v.G: Tabi efendim.

A.M. : Art deco'ya geri dönersek, elbette 1940 yılında sonlanmadı. 2. Dünya savaşı sırasında ve öncesinde Almanya'da insanlar çok sıkıntı çektiler. Deco yandaşları, sanki barbarmış gibi gözden düşmüşlerdi. Savaştan önce bu barbarlık (çarpık gökdelenler) ve fütürizm belki de savaş sonrası deco ya da atomik stil için bir kaynak oluşturmuştu... Sivil ihtiyaçlara yönelik sanayi, Amerikan modelinin ön plana çıkmasına neden oldu ve pek çok tasarımcı, garip tasarımlarda kendilerini ifade edebildiler... Kırmızı, siyah ve kirli sarı, delikli veya değil lâle modelinde masa lâmbaları. TV sehpaları, palet şeklindeki alevli ayaklı... Akıllı tasarımcılar kreasyonlarını imalâtçılara sanki işlevsel ürünlermiş gibi satıyorlardı, üretici için kolay,

"Cool Carlos" *Yazan:* ***Joost Swarte,***
Çizen: ***Ever Meulen:***

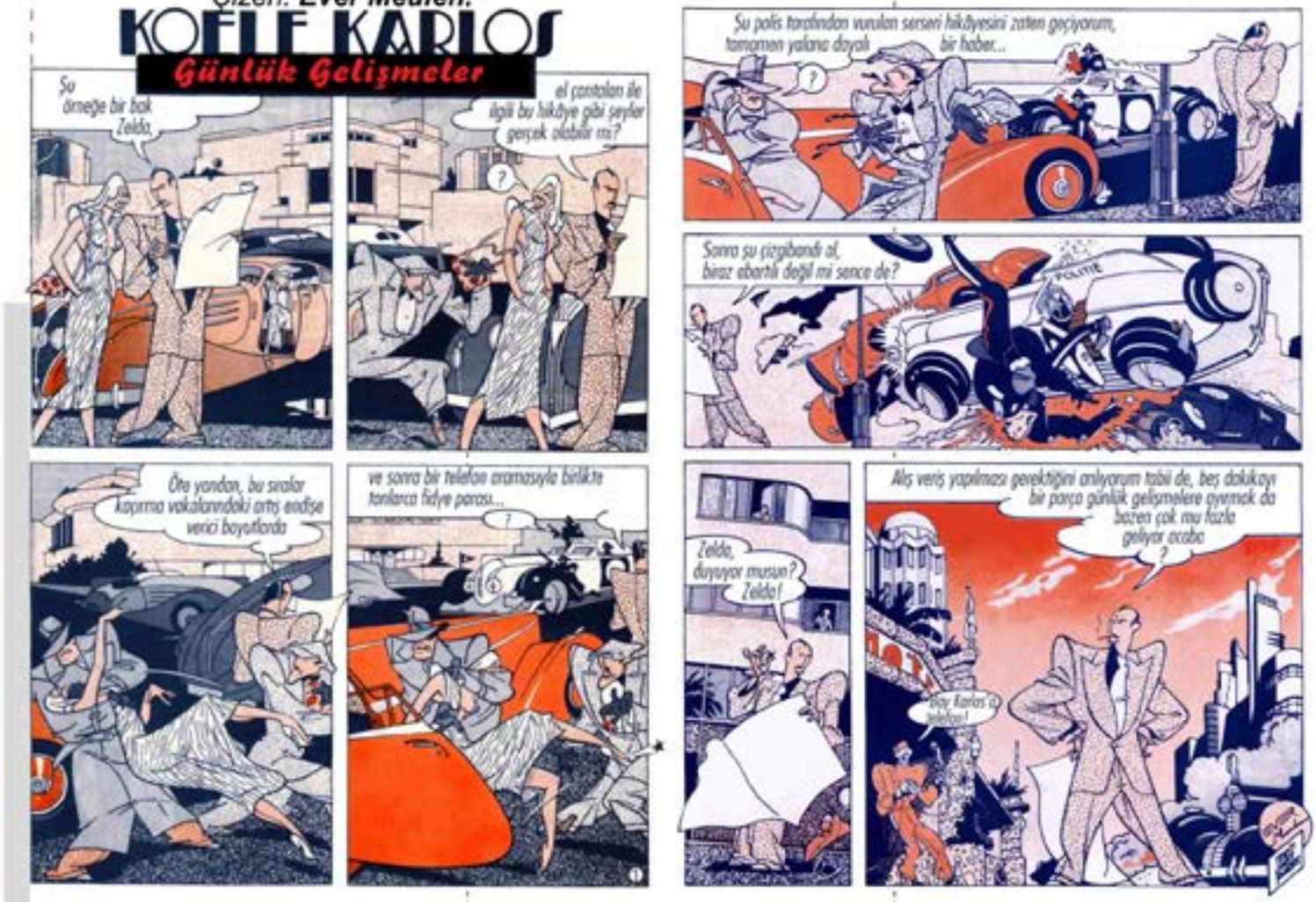

seyretmesi pek hoş, pek çok kişi tarafından istenebilen ve satın alınabilen... Koleksiyonumda da güzel bir örnek var. Belçika'da atomik stilin güzel örneklerinden, sadece konuk ve genç odalarında karşılaşacağımız bir tel sandalye. ***Dupuis****'dan* çıkan pek çok çizgi-romanda bunun yansımaları görülüyor. Hâlihazırda yıkılmış olan sınır döviz büroları da atomik tarzda inşa edilmişti. Ve şu güzel anıt *"**Atomium**"*, stilden sonra adlandırıldı. Atomik stil üzerine çeşitlemeler hâlâ icadedilmekte. Sanatçı **Ever Meulen** onunla ne yapacağını gayet iyi biliyordu. ***Bazooka*** adı altında çalışan Parisli bir gurup sanatçı ve çizim ustası da aynı şeyin mücadelesini veriyor. Ancak, şüphesiz en iyi örneklerden biri İspanyol sanatçı **Mariscal**'ın eseridir (o ülkedeki tek kişi o değil!). *"**El Sidecar**"* adlı çizgiroman derlemesi (El-si-de-kar olarak telâffuz ediliyor) için yarattığı kapağa bir bakın!

P.v.G: Tabi, Bay Makassar bu konularda bilgi sahibi olduğunuzun farkındayım.

A.M. : Gerçekten! Bu şekilde sizi hâlâ sanatın mecraında taşıyabilirim. **Matisse**'i hiç duydunuz mu? Ya da **Kandinsky**'den söz edildiğini?... Bir teklif, Televizyonuma ne dersiniz?

R.v.G: Tamam. Henüz bir anteniniz yok. Neyse ki, bir anten olarak da hâlâ size iyi hizmet verdiğini kanıtlayacak bir tür sandalye buldum. Kumaşını kesip papyon olarak kullanmak isteyebilirsiniz.

A.M. : Ben kravat takıyorum van Genderen, kravat!

~Sonuç itibarıyla, van Genderen'in çatıya diktiği antene bir göz atacak olursak anlatılmak istenileni görebiliyoruz. Sıkmadıysam devam edeceğim. Şimdilik postmoderne başka boyutta örnek bir Hollandalı ile, kapatalım:

M. Cornelis ***Escher (1898-1972)***

Mehmet Berk Yaltırık

Engin, sesli mesajı alelacele açarken hoparlör seçeneğine dokundu. Yaren'in sesi arabanın içinde sanki yankılandı: "Engin acilen gel! Korkuyorum…

VARKOLOGLARIN GECESİ
Bölüm 14

Engin, sesli mesajı alelacele açarken hoparlör seçeneğine dokundu. Yaren'in sesi arabanın içinde sanki yankılandı: "Engin acilen gel! Korkuyorum… Peşimdeler!" Yaren'in numarasını tuşlamaya çalışırken Muzaffer'in ağzından en galiz küfürler duyuldu. Abdülharis öne doğru eğildi: "Tanıdığınız mı?"

Engin "aradığı numaraya ulaşılamama" anonsunun tamamını dinlemeden kapatıp Yaren'i tekrar tekrar ararken hortlağı yanıtladı: "Kız arkadaşım. Çağıl'ın eve gitmelerini söylemiştim. Angut Çağıl! Kıza sahip çıkamamış! Gerizekalı!"

Muzaffer arabanın hızını arttırırken Engin'i sakinleştirmeye çabaladı: "Bilerek yapıyor. Dikkatimizi dağıtmak için. Yaren'i kurtaracağız…"

"Öldükten sonra mı?"

MKAAWS

Paşa'nın sesi arabanın içinde gürledi. Engin adamın sesinin kendisini uyuşturduğunu, teskin ettiğini hisseder gibiydi: "Ölmeyecek. Öldürmeyecektir. Kanını içerse, varkolakların kalbini söküp suda kaynatarak ona içirirseniz ölmez."

Engin üzerindeki miskinlik hissini öfkeyle adeta bir kenara fırlattı: "Ölse daha iyi ya! Ne demek kanını içer, manını içer?"

"Karşınızdaki mahlûk alelade bir eşkıya değil ki kızın canını alsın? Her gece kana susar. Kana susamak hiç dinmeyen bir açlıktır. Bir köy dolusu insanın kanını içsen ancak tokluk hissi verir. O yüzden peksimet atıştırıp açlığını geçiştirir gibi gecede iki veya bir kurbanla idare edilir."

Muzaffer müstehzi bir ifadeyle güldü: "Vampirler ve kan… Kızı öldürürse beslenemez."

Abdülharis: "En mühim noktaya temas ettin cadıcı. Kurbanın hayattayken beslenebilirsin. Daha doğrusu canlı birinden, o an için boynunu yahut bileklerini dişlediğin birinden kan içebilirsin. Herhangi bir şişeye, torbaya doldurulmuş kan da etkisizdir."

Telefonuna mesaj gelince Engin bir an duraksadı: "İnşallah Çağıl korkup kaçmıştır da onun yerine Çağıl'ı yakalamışlardır. Yaren'e bir şey olmamıştır…" diyerek Yaren'den gelen mesajı okudu: "Kaleiçi'ndeyim. Saklanıyorum."

Muzaffer, hayli ileride görünen tıp fakültesini ışıklarını göstererek Engin'i teskin etti: "Geldik işte! Çarşıya gidiyorum direkt. Sen Kaleiçi'ne inersin. Ben de eve çıkar Bozhidar'ın kazığını alırım. Yaren'i bulunca beni sizin evde beklersiniz. Oraya geleceğim."

Abdülharis: "Seninle mi geleyim cadıcı?"

Cadıcı kafasını salladı: "Ben kendimi korurum paşam. Siz delikanlıyla gidersiniz."

"Çok iyi! Dimitar iblisini seneler önce duyup da görmek istemiştim. Burada karşılaşacakmışız demek... Ama hala aklımı kurcalıyor. Kendine yeni av sahası mı seçti yoksa aradığı başka bir şey mi var?"

Kırmızı Lada fakülte kavşağından hızla geçip şehre doğru yol alırken Muzaffer uzaktan görünen Selimiye'yi işaret etti: "Eğer onlara denk gelirsen öldürmeden önce sorarsın paşam!"

"Ben sorarım da… Siz bu geceyi sağ çıkarırsanız iyi. Bana da denk gelmeseniz Varkolaklar tüm şehri elden geçirirdi belki... Soralım bakalım kıstırınca."

Araba çarşı mıntıkasına yaklaşana kadar hiçbiri tek kelime etmedi. Orduevinin önündeki ışıklara geldiklerinde ansızın frenleyerek durdu. Engin'le Abdülharis arabadan iner inmez kırmızı Lada sağa sapıp Yediyol Ağzı'na çıkan yokuşta gözden kayboldu. Hortlak etrafına bakınarak şehre göz gezdirdi: "Buraya gelmeyeli neredeyse yüz sene olmuştur. Balkan Harbi'nin garabetini ancak atmış üzerinden!"

Engin'in ardından hızlı adımlarla Antik Park tarafına inen hortlak bir yandan da eski binalara göz gezdiriyordu. Engin hızlıca sordu: "Edirne'nin sahibi yüzünden gelemediğini söylemiştin. Burası kimin av alanı paşam?"

"Birkaç kişi vardı. Kişi dediysem anla işte benim gibi. Söylesem de tanımazsın hiçbirini. Sonuncusu Edirne'ye Doksanüç Harbi muhaceretiyle gelen bir aileye mensuptu. Hunaşamzadeler derlerdi. Kan içicinin Farisi lisanındaki şekli. Hunaşamzadelerden bir hanımın av alanı oldu en son. Lakin Varkolaklar böyle ellerini kollarını sallayarak gelebildiklerine göre ortadan kaldırıldı. Ya başkaları ya Varkolaklar. Burası bir zamanlar daha güzeldi. Balkan Harbi'nden, Rus harplerinden öncesinde görmeliydin. Mavi boyalı evler sıra sıra karşılardı insanı. Bahçeler, bağlar, köşkler… Onlar da benim gibi artık. Hatırlayanları kalmadı."

Engin'le Abdülharis Kaleiçi sokaklarına vardıklarında hortlak bir an duraksayarak havayı kokladı: "Bir tanesi buralarda dolanıyor hala. Ben onu arayacağım. Sen de yavuklunu ararsın…"

"Bir şey olursa nasıl haber vereyim?"

"Çığlık atarsan sesini duyacak kadar yakında olurum delikanlı…"

Abdülharis bir anda havaya sıçrayarak çatı saçaklarının gölgelerinde kayboldu. Engin hayal meyal kertenkele misali duvardan sürüne sürüne geçip çatıya tırmanan bir gölge gördü. Yaren'in telefonunu arayarak ulaşmayı ısrarla sürdürerek evinin olduğu sokağa doğru koşturdu. Uzak uzağa işitilen köpek sesleri ve yarısı sönük sokak lambalarıyla hayli ürkütücü bir manzarayla karşı karşıyaydı. Ancak o an için bulunduğu yerden ziyade sevgilisini bulamamaktan – canlı şekilde bulamamaktan- korkuyordu.

DEVAMI VAR.

RESİMLİ RESMİ TARİH

1 Mart 1947

İffet Halim Oruz'un çıkardığı Kadın gazetesi yayına başladı. Gazete, 1979 yılına kadar, 32 yılda 1125 sayı olarak çıktı.

1 Mart 1978

Charlie Chaplin'in cenazesi, İsviçre'deki mezarlıktan çalındı.

2 Mart 1933

King Kong filmi, New York'ta gösterime girdi.

10 Mart 1910

Hollywood'da çekilen ilk film olan In Old California gösterime girdi.

17 Mart 1891

Ahmed İhsan Tokgöz, Servet-i Fünun dergisini kurdu.

21 Mart 1914

Başyazarlığını Nigar Hanım'ın yaptığı *"Kadınlık"* adlı dergi, haftalık olarak yayımlanmaya başladı.

23 Mart 1925

Sessiz sinema döneminin en pahalı filmi olan *(3.9 milyon dolar) "Ben Hur"*, gösterime girdi.

Selçuk Gökhan Kalkanoğlu

"Unutma. Unutma! Düşman dışarıda!" Ses nereden gelmişti? Göz parçalayan ışık yüzünden hiç bir şey görememişti ki... "Baron. Hepimizin düşmanı Baron. Senin tek düşmanın Baron. Hatırla ve unutma!" Gözleri az da olsa ışığa alışmıştı.

HIRLI IX

"Unutma. Unutma! Düşman dışarıda!" Ses nereden gelmişti? Göz parçalayan ışık yüzünden hiç bir şey görememişti ki... "Baron. Hepimizin düşmanı Baron. Senin tek düşmanın Baron. Hatırla ve unutma!" Gözleri az da olsa ışığa alışmıştı. Feroand'ın tam karşısında konuşan adam ve arkasında da o yoğun ışık kaynağı vardı. Işığın fışkırdığı şey bir kapı mıydı?

Pelteye dönmüş kaslarını harekete geçirmeye, en azından bir şeyler söylemeye çalıştı usta hırsız. Şu durumda kendisine böyle hitap edebileceğinden pek de emin değildi gerçi, sonuçta, gene ele geçirilmişti.

"N-ne oo'du bu'da? Ne kadağ oo'du? Kac gün? Hafta?"

Konuşan adam umarsızca devam etmekteydi anlatısına. "Sana bu hastalığı bulaştıran o! O alçağı alt etmelisin. Sadece bununla ilgilenmelisin. Unutma. Düşmanın o. İntikam al!"

"Bırğk. Bı-ra-kın beni a'tık. A'layamıyo'm zamanı. Neden bö'le akıyo'? A'laya... Anlayamıyo'm. Buğanık hepsi."

"Baron hemen dışarıda. Oralarda. Sana tekrar dokunmadan onu etkisiz kılmalısın. O hepimizin düşmanı."

"Dönüyoğ. Dönüğ.." ve Feroand kustu.

"Dışarıya çıkmalı ve sadece Baron'a odaklanmalısın!"

Galiba bayılıyordu. Ve galiba, bileğindeki bağlar kendi kusmuğuna düşmesini engelliyordu. Sandalyeye mi oturtulm?..

...

***

Göz kapaklarını ağır ağır kaldırdı Feroand. İsteksizdi. Kendisiyle ilgili söylenebilecek tek şey "isteksiz"di. Bu lanet odaya tıkılalı günler olduğunu düşünüyordu. Fakat, dışarıya çıkmasını engelledikleri için, kesin bir şey söyleyemiyordu; "saat"ler onun için yok olmuştu.

Hepsi bembeyaz olan duvarları, yatağı, havalandırma kapağı, zemini ve tavanıyla bu oda hakkında söyleyebileceği tek şey "donuk"tu. Sadece içerisinde hiç bir "şey" barındırmadığı için değil, ona karşı herhangi bir şey hissedemediği için de... Zira, bedeninden ziyade aklını hapsetmek için kurulmuştu.

Baron'un zindanları alabildiğine azap ve kötülük doluydu. Soğuk taşlarından, tehdidin kırk bin şeklini sunan alevlerine kadar her bir şeyi hem beden hem de ruh esareti için koyulmuştu. Ama burada... Yalnızca çıplaklık vardı. Ona düşünecek ve düşüncelerini ardında gizleyecek bir şey vermeyen, aklını ortada, steril kapta açık eden bir çıplaklıktı bu. Zihnini damgalamak için derisini kesip ruhunu çıkartmaya ihtiyaç duymayan tarzda.

Gene de, en azından bu odada dilediği gibi dolaşabiliyordu. Prangalardan ve dikenli zincilerden çok daha iyiydi. Zaten bu sayede duvarın görünmeyen bir köşesine "kendi köşesi"ni kazıyarak yekpare yapıyı bozabilmişti. Çok benzetemese de resmi bir orman manzarasını betimlemekteydi.

Düşünebilmek için yarattığı yegane şeyi düşünürken kapı vuruldu. Bir adam ve bir makine... Tekerlekli masayla getirmişti onu. Cihaz, yükseldikçe incelen bir çubuğa ve onun ucuna iliştirilmiş çok kalın, metal bir simide benziyordu. Donuk hücredeki değişiklik Feroand'ın ilgisini çekmişti. Tuhaf cihaz, hapsedildiği sade odada ona muazzam gelmekteydi. Dikkatli bir bakışla, metal çubuğu tırmanan tuhaf, metal iplikleri ve bunların simide sıkıca dolandığını da seçebilmişti.

"Merhaba!" dedi az önce içeriye giren adam. Görüşmesine izin verilen yegane kişiydi o. Her ne kadar bu ahmağı dikkate almak istemiyor olsa da böylesi anların kıymetini kavraması pek zor olmamıştı. Ziyaretler nadiren yapılırdı.

"Etkilendin, değil mi? Bugün seninle bir başka ilginç bilgiyi paylaşacağım. Seyret şimdi.

Ve Feroand hayretle seyretti. Bir kolun çekilmesiyle çıkan vınlamayı; cihazın aniden ısınıp kor rengi parlamasını; tepedeki simitten fışkırıp özgürlüklerine, Kaos'un hükmüyle koşuşan şavkları... "Bu... Bu şey doğa dışı! Hiç bir alev... Mavi! Neden? Nasıl?!"

"Bu, güzel insan, 'doğa'nın bizzat kendisi. Hiddet dolu fırtınaları, semavi yargı işli yıldırımları bilir misin. İşte, o yıldırımların insana boyun eğmiş halini seyretmektesin! Elekirik!"

Feroand'ın nutku tutulmuştu. Saatlerce havayı kırbaçlayan, tüylerini heyecan ve tuhaf bir büyüyle havalandıran Elekirik'i huşu içinde seyretti. Bu şey kesinlikle hipnotize edici bir güzelliğe sahipti!

***

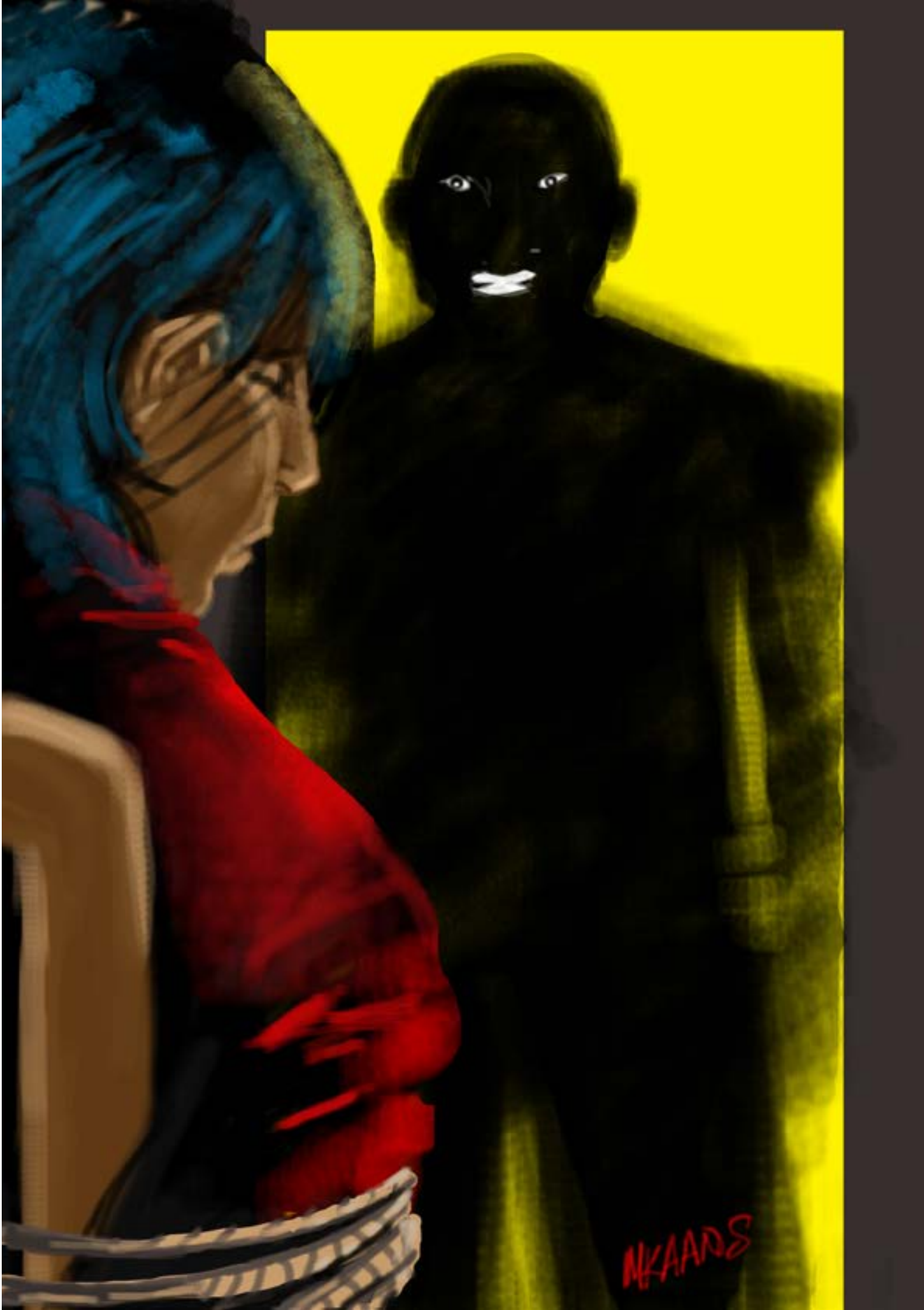
NKAADS

Bir şey uykusunu böldü. Göz kapaklarından sızan, huzursuz edici bir hiddet hissediyordu. Kırpıştırarak açtı gözlerini, dibinde biten şeyi bir an önce görmeliydi.

"İki yüz elli sekiz askerimiz öldü operasyonda. Bu ne demek biliyor musun?" Gene o adamdı. Zihnindeki karman çorman zamanı deşen, her bir gününü delerek birbirine geçiren...

Henüz tam uyanamamış, zihnini açamamıştı Feroand. Mahmur bir tonda sordu: "Kadın? Kadına ne oldu?"

"İki yüz elli sekiz onurlu asker! Bir saat içinde! Peki sen ne yapıyorsun bu konuda? Ne yaptın? Öylece yattın!"

"Kadına ne yaptın!" Feroand, öfkesini ilk defa bu kadar açıkça gösteriyordu.

"O bunak ahmağı boşver şimdi! Neler olduğunu anlamıyor musun? Baron'a saldırdık. Frekansın geldiğini tespit ettiğimiz -seninle tespit ettiğimiz!- noktaya saldırdık. Artık biliyor. Baron-artık-kim-olduğumuzu-biliyor! Bunca insana karşı hiç mi sorumluluk hissetmiyorsun?! Nasıl hissetmezsin? Senin gibi genç ve güçlü iki yüz elli sekiz asker öldü!"

"BEN ASKER DEĞİLİM! Aklını uçurduğunuz o dandik askerlerle ilgilenmiyorum da. Söyle bana, KADIN NEREDE?!" Bu son bağırışı açılmaya açılmaya neredeyse eşiğine yapışmış kapıya doğruydu. Sesinin, endişesinin, çığlığının ve sevgisinin o donuk metalden işleyeceğini umuyordu.

Lakin, işleyen tek şey adamın hiddetli tokadıydı ve o da suratında patlamıştı.

***

Kapı gürültü ile açıldı. "Merhaba! Merhaba. Ne güzel bir gün! Ah, henüz uyanmamışsın. Kalk hadi, birazcık yoğun geçecek bu görüşmemiz."

Feroand hala gözlerini ovuşturuyordu, koca adamı bile net göremiyordu. "Buradan ne zaman çıkabileceğim? Ondan haber ver sen önce." Üstelik, bu şekilde uyandırılınca biraz agresifleşmişti de.

"Bunu daha önce de konuştuk. Baron seni ele geçirdiğinde sana hastalık bulaştırdı. Ortada öylece gezmene izin veremeyiz. Önce iyileşmen lazım."

"Beni siz hasta ediyorsunuz! Burası... Bunca baskı! Ruhum parçalanıyor aynı beyaz duvarları gördükçe, aynı 'steril' havayı soludukça, aynı sessiz kabuslara kapıldıkça! Baksana, burada güzel olan ne var? Görmeye ya da hakkında herhangi bir şey hissetmeye değer ne var? Doğaya dair ne var?"

"Kesinlikle! Doğaya dair hiç bir şeyin içeriye sızmasına izin vermiyoruz. Aklını bulandıracak ve iyileşme sürecine engel olacak her şey buradan çok uzaklarda. Gene de, birazdan göreceklerin, arzunu dindirecektir eminim. Sana çok özel bir buluşumuzu takdim etmek istiyorum. Üçüncü şahısların boyunduruğundan azade kalmış insan aklının son harikası!"

Feroand ancak o zaman fark edebilmişti. Kapıda kocaman, içbükey bir "kubbe" vardı. Metalden yapılmış kocaman bir çorba çanağına benziyordu bu. Farklı olarak, ağzı yana bakıyordu ve içinden uzun, çatallı bir çubuk çıkıyordu.

"Bak, bu cihaz sayesinde doğa ile çok daha derin muhabbet edebiliyoruz. Hatta, onun dilini, şarkılarını duyabiliyoruz! Bu çok özel iletişimi deneyimlemek istemez miydin?"

Feroand ayağa kalkarken kafasını silkti. Uykusunu bastırmasına ve getirilen yeni cihaza yoğunlaşmasına yardım edecekti.

İlerleyen saatler boyunca uzun uzun konuşulmuş, açıklamalar ve sorular havada uçuşmuştu. Şimdi biraz da olsa anlıyordu Feroand. Sadece Raydo Teslekopu'nu değil, aynı zamanda "onlar"ı da... "Bilimciler"i...

Aklın gerçek arzulara, bedensel ihtiyaçlara hizmet etmesi gerektiğine inanıyorlardı mesela. Bu, geliştirdikleri tüm cihazlarda ve düzenledikleri her "gizli" operasyonda açıkça belli oluyordu. Baron onlar hakkında yanılmamıştı.

Ama onlar da Baron hakkında yanılmamıştı. Aklın özgür gelişimini destekleme bahanesiyle onu tehlikeye fırlattığını savunuyorlardı.

Baron'un aklı bedenden ayırdığını ve onu kendi başına, yok olmaya, tehlikeye açık hale getirdiğine inanıyorlardı. Galiba bu konuda Feroand'ın öğrenebildiğinden çok daha fazlasını biliyorlardı: "Akıl, bedensel şeylerin ötesindekilerle ilgilenmemeli. Çünkü, o gizil alanda yalnız ve çıplak. Koruyucu bir vücuttan uzak. Dejenerasyona, suistimale, bedenin istemeyeceği her şeye... Yapısına uygun değil orası. Okült olan okült kalmalı" diyorlardı. Üstelik onlara göre, gizil alanlarda çalışıldığında neye hizmet edildiği de muammaydı.

Tüm bu anlama çabası, gizlice ağızdan bilgi alma yarışması onu yorgun düşürmüştü. Uzmanlık alanı retoriğin çok dışında kalıyordu. Bir noktadan sonra, hem dinlemeyi hem de konuşmayı bırakıp ayakta uyuklar olmuştu.

***

Nefes alamıyordu, NEFES ALAMIYORDU! Derin derin solumaya çalıştı. Nihayetinde, gözlerini açabildiğinde, hiç bir şeyin "doğru" olmadığının farkına vardı. Öncelikle, bembeyaz bir odadaydı; hatırladığı son şey ormandayken bayıltıldığıydı. Karşısında, sandalyede oturan bir adam, ama aralarında bir de cam duvar vardı. Tuhaf, tanımlayamadığı bir ton cihaz vücuduna başlanmıştı ve onlar yüzünden hareketi kısıtlıydı. Eh, en azından o nahoş kelepçelerden takmamışlardı.

"Sakin ol. Sakin" dedi adam Feroand'ın uyandığını fark ettiğinde. Otuz iki dişiyle birlikte gülümsemişti.

"Ne? Neler oldu? Aahh, başım... Ağrıyor."

"Evet, ağrır. Bu çok normal. Seni o... Imm. 'Savaş alanı'ndan kurtarırken biraz hırpalamak durumunda kaldık ama geçecektir. Görüyorsun, sana iyi bakıyoruz."

"Neden? Baron... Şato'su patladı ve..."

"Fazla yorma kendini şimdilik. Nasıl olsa bolca konuşacağız daha sonra. Baron konusunda da endişelenme. O zorba artık yaklaşamayacak sana. Burada, bizimle güvendesin. Ahh!.. O manyak kim bilir neler yaptı sana... Üzgünüm ama bir süre karantinada kalman gerekecek, sonra..."

Feroand bir noktadan sonra dinleyemez olmuştu. Çok yorgundu ve uyumak istiyordu. Göz kapakları kayarken de düşünmeden duramıyordu. Bu herif neden sürekli gülümsüyordu?

***

Feroand'ı düşüncelerinden sıyıran şey, gözetlendiği hissi olmuştu. Adam kapıda durmuş, onu seyrediyordu. Elinde içinden sayfalar fışkıran bir evrak çantası vardı. Her zamanki patron tavırlarıyla, davet edilmeyi bile beklemeden içeriye girdi ve dün getirdiği masaya yerleşti.

"Bugün çok esrarengiz bir konumuz var. Somurtmayı bırakmalısın. İlgini çekeceğini biliyorum."

Feroand gözlerini son kez kapayıp duvar köşesine gizli gizli çizmeye başladığı güzellikleri, ormanları ve hayvanları hayal etti. Ancak o hayalden derin bir nefes aldıktan sonra masaya seğirtebilecekti.

"Ben bu 'Raydo Dalgası' mevzularını hiç anlamıyorum ama."

"Hayır yahu, endişelenme. Bu defa formüllerde, denklemlerde kaybolmak yok. Ortak düşmanımız hakkında. Eminim sen de hayret edeceksin bulgulara.

Feroand artık biliyordu. Ruhuna atılan retorik kancalarını sezebiliyordu. Yapacak bir şeyi olmadığı için de sadece boyun eğebiliyordu.

"Bu cihazı ilkin gezegenlerin söylencelerdeki gibi bir müziği olup olmadığını anlamak için yaptığımızı söylemiştim. Ama onu ilk çalıştırdığımızdaki hayretimizin nereden geldiğini belirtmemiştim. Raydo Dalgaları'nı alan cihazı ilk defa sen kursaydın, ne duymayı umardın? Derin bir sessizlik? Doğanın salt düzensiz mırıltıları?.. Biz bu cihazı açtığımız anda

bir konuşma yakaladık! İşte, bu yüzden o gece Baron'un şatosuna Zeyplınlarla alelacele saldırdık!"

"Peki, tamam. Benden ne istiyorsun? Övgüler düzmemi mi bekliyorsun?"

"Dinle lütfen! Anlamsız ve tehditkar sözlerdi Raydo'dan gelenler. Dün gece de duyduk aynılarını ve karar verdik bir başka saldırıya. Bu defa içeriye, Baron'un yüreğine inecek nihai bir darbe... Şato'nun dışını biliyoruz ama... Görüyorsun, yalnızca oradan sağ çıkabilen tek insanın bilgisi lazım ordumuza."

İkna olmasa da adama uzun saatler boyunca Şato'dan ve yozlaşmadan bahsetti Feroand. Askerlerden, savunmadan, gizli girişlerden... Fakat onlara güvenmiyordu; ruhu Björganları anlatmayı reddediyordu. Yorgunluktan uyuyakaldığındaysa artık bir önemi yoktu.

***

"Demek o deli kadını, Yusgi'yi tanıyordun? Şaşırdım. Neden daha önce anlatmadın?"

Feroand esnemesini avucunun ardında sakladıktan sonra konuşmaya başladı. "Neden? Özellikle saklamadım ki. Bilgi gibi ortak gelişen bir şey de saklanamaz ki... Bunu yapmam." Hala tam uyanamamıştı. Gene de, bu tuhaf soruş tarzından kuşkulanacak kadar ayıktı.

Adam sırtını kamburlaştırıp sesini incelterek Yusgi'yi taklide başladı: "Ama efendim, o çocuk! Minnak daha! Kedi gitmiş peşinden ama kaçmış işte. Ne yapsındı? O da oyuncaklarını toplayıp kedi yuvasına kaçmış. Sevmek istemiş çünkü.

"Ahh... ne kadar da tatlı(!) Senden sıyırmış bir kadından bahsetmeni beklemiyorum elbette ama Baron'la olan ilişkine değinebilirdin en azından. Burada neler yaptığımızdan bahsediyorum sana birkaç gündür. Ortak düşmanımız diyorum. Bilgiyi paylaşmalısın dostum."

O sırada Feroand nasıl bir duruma düştüğünü düşünüyordu. Başındaki şişlik hala geçmemişti ve bembeyaz odada düşünecek bir başka şey olması yeğdi. Gene de, canı sıkılmıştı bu hakaretten dolayı. Bu insanlar, aklını kaybeden herkesi böyle aşağılıyorlar mıydı?

Feroand düşüncelere daldı ve adamın konuşmasının kalanına hiç kulak asmadı.

***

Yanıyordu. Çizgi çizgi, parça parça. Lime lime! Tırnaklarının, kendi tırnaklarının vücudunu yırtışını dinledi biraz daha. Gözlerini ancak o zaman açabildi Feroand, kendi kendisine verdiği zararı fark ettiği anda. Her yerini kazıyor, bedeninin en hassas yerlerine bile uzanıyor ve yarıyordu. Açılan yaralardan adeta alevler fışkırıyordu!

Derisinden fışkırıp zihnine doluşan acı o denli kuvvetliydi ki, gözlerini açarak böyle bir dünyaya bir duyusunu daha salsa hissettiği azaba dayanamaz ve anında parçalanırdı mutlaka. Böylece, o da yalnızca dinledi. Bunu engelleyemezdi.

"Evet. Galiba bu son nokta. Ne yapacaksınız?" Kadının sesi tanıdık gelmedi.

Yine de Feroand son gücünü de topladı ve mırıldandı: "Lütfen! Bırakın! Saldırmam, onu yok etmem lazım! Savaşırken... Ancak savaşırken kontrol edebiliyorum." Ve, ruhundan fışkıran son bilinçli nefes şunu ekledi sözlerine: "KENDİM OLMAM LAZIM!"

"Hımm. Görüyorum ki gelişme büyük. Tebrikler. Ona yol verin. Bu onun talebi ve böyle olması gerekli. Tam bizim istediğimiz gibi."

Feroand artık ne dinleyebiliyor ne de zamanı takip edebiliyordu. Yalnızca, teninde dolaşan tırnaklar... Ne kadar olmuştu? Nihayet salınıyor muydu?

DEVAMI VAR.

HOWARD PYLE

(d. 5 Mart 1853 – ö. 9 Kasım 1911)

Çocukluk yıllarında Philadelphia'da küçük bir sanat okulunda okudu.

Çocukluk yıllarında Philadelphia'da küçük bir sanat okulunda okudu. 1876'da illüstratörlük kariyerine başlayan Pyle'ın öyküleri ve resimleri dönemin ünlü dergilerinde yayımlandı.İlk romanı Gümüş El 13. yüzyılda Almanya'da geçmektedir. İllüstrasyonları kendisine ait olan pek çok öykü ve roman yazan Pyle'ın ayrıca, Kral Arthur ve şövalyeleriyle ilgili efsanelerden yola çıkarak yazdığı kitapları da bulunmaktadır. Robin Hood hakkındaki efsaneleri derlediği Robin Hood'un Neşeli Maceraları en meşhur eseri sayılmaktadır.Korsanlar üzerine yazdığı eserleri de mevcuttur.

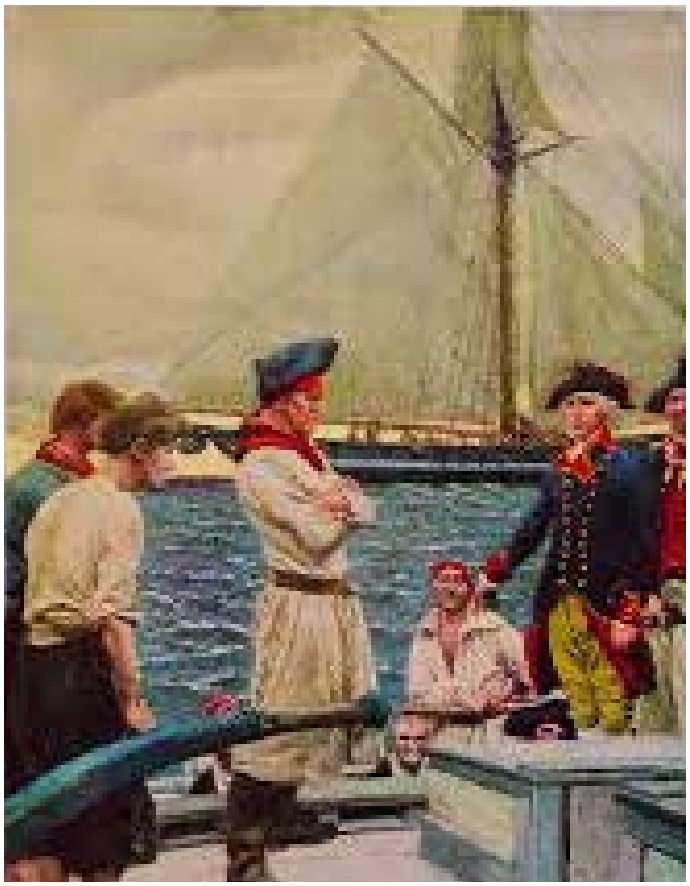

Gülhan D Sevinç

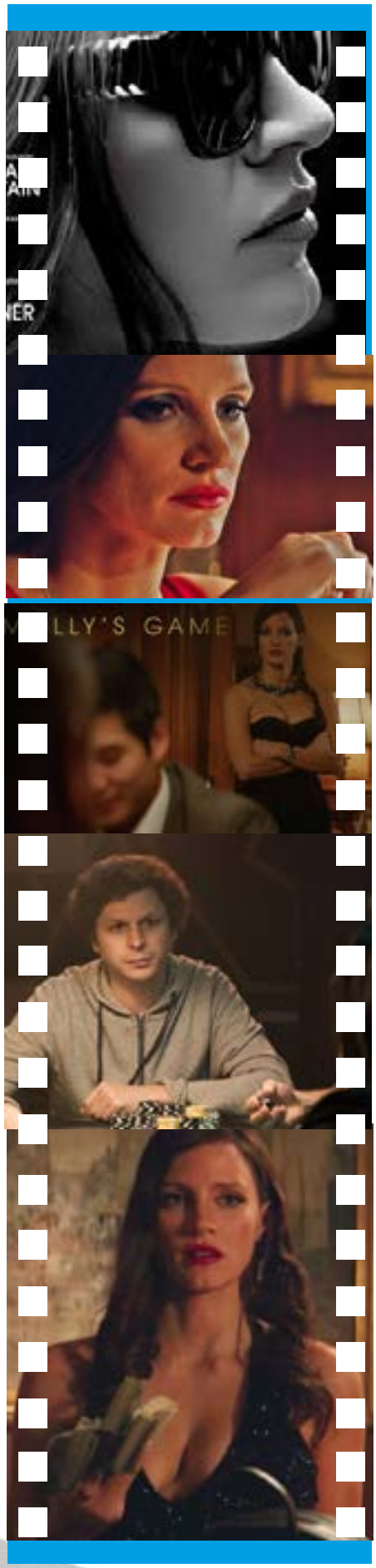

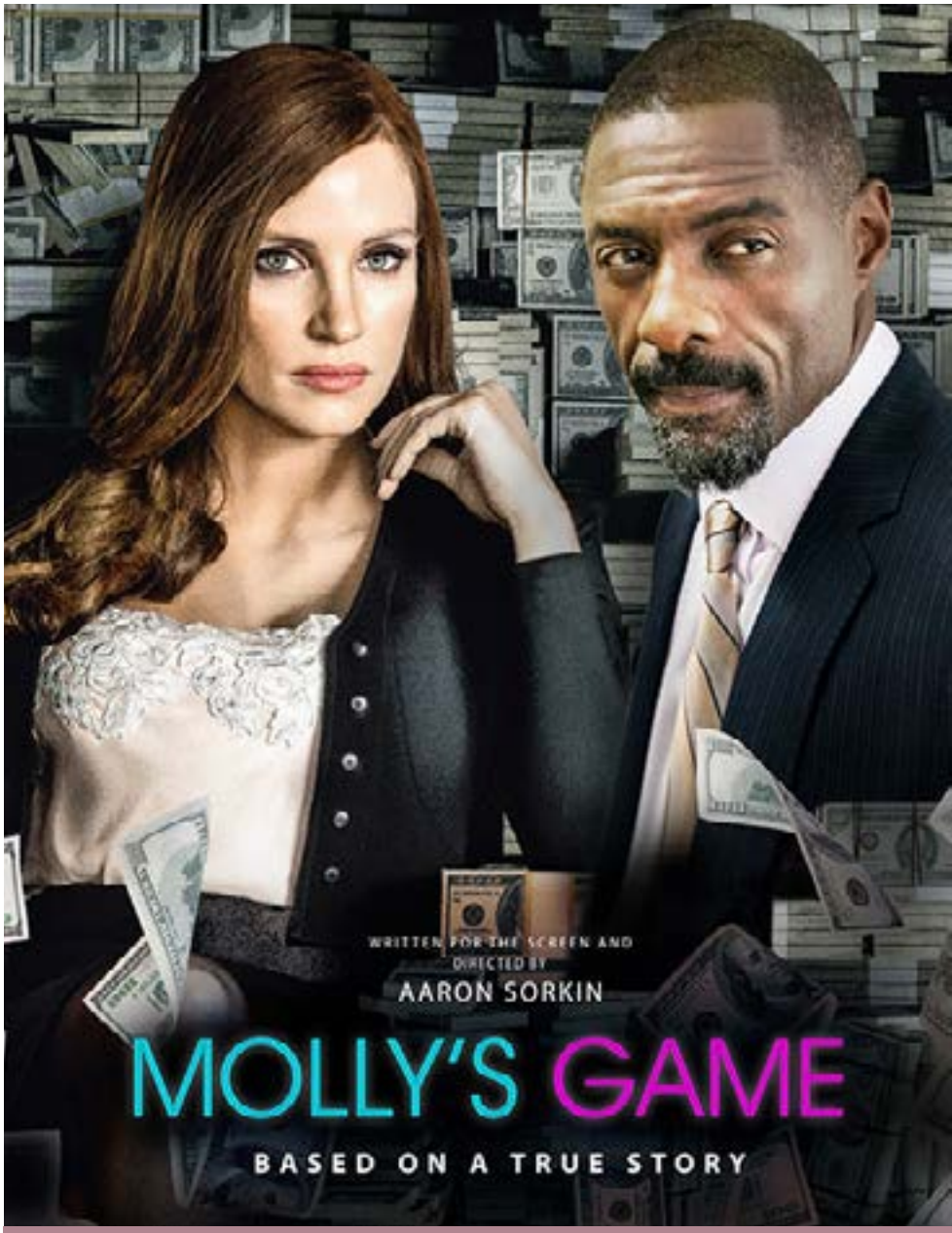

MOLLY'NİN OYUNU

Gerçek hayattan filme aktarılan **Molly Bloom'**un hikayesidir.

Başrolu **Molly**'yi **Jessica Chastain** oynadığı ve yönetmen **Sorkin**'in karmaşık bir senaryoyu ustaca filme çekmesi sıkılmadan izlemenizi sağlıyor. Film biraz hızlı devam etse de akıcılığını kaybetmiyor.

Filmde **Molly** Olimpiyatlarda yarışacak düzeyde olan serbest stil kayakçıdır. Başarılı olmak için bütün hırsını, matematik zekasını kullanır. Ancak kayakta sakatlanması onu başka arayışlara sürükler.

Molly Bloom zekasını bir silah olarak kullanan akıllı bir kadındır. Şımarık, züppe süper zengin çocuklarının yaşadığı hayata normal yaşam koşullarında çabucak ulaşamayacağını anladığında kendisini lüks eşya gibi markalaştırması gerektiğini fark eder.

Kazanma hırsıyla kumar dünyasına girer. O artık yüksek bahisli poker oyunları ve turnuvalar düzenleyerek ayrıcalıklı, kapalı dünyalara adım atmanın yolunu bulmuştur.

Filmde **Molly**'nin hayatını, çocukluğunu *(Molly'nin babası Kevin Costner olarak güçlü bir izlenim bırakıyor)* Los Angeles'ta ve daha sonra New York'ta, şehirdeki en seçkin poker oyunlarını oynadığı günlere geri dönüşlerle görüyoruz.

Bunların arasında sporcular, iş dünyasından isimler, Hollywood yıldızları, şarkıcılar ve Rus oligarklar. Kumar düşkünü zengin, güzel kadın delileri bütün zengin müşterileri kendine çeker. Ve basından saklanan isimler tek tek ortaya çıkmaya başlar.

Molly en yüksek meblağlı turnuvaların organizatörlüğünü illgegal yollardan 10 yıl boyunca yapar. Bir şekilde müşteri portfoyünün açığa çıkmasıyla birlikte Molly kendini bir FBI soruşturmasının ortasında bulur. Onu kurtarabilecek sadece bir Avukat vardır o da Charlie Jaffey *(İdris Elba)*.

Atilla Bilgen

Nobran'ın bir yudum bile içmediği kadehine bakışlarını diken Ayhan, adeta kendi kendine konuşurcasına "Haklısın o zamanlar götünüzden ayrılmıyordum. Hem zaten ayrılmam da gerekmezdi, zira devrimi benim gibi garibanlar için yapıyordunuz!

BİR GÜNCENİN DELİSİ 7

Nobran'ın bir yudum bile içmediği kadehine bakışlarını diken Ayhan, adeta kendi kendine konuşurcasına "Haklısın o zamanlar götünüzden ayrılmıyordum. Hem zaten ayrılmam da gerekmezdi, zira devrimi benim gibi garibanlar için yapıyordunuz! Bu durumda yanınızda olmam gayet normaldi. Tabi size takılınca yaşam bedavaya geliyordu. Ha bir de…" dedi ve birden sustu. Cümlenin geri kalanını söyleyip söylememekte tereddüt geçirdiği her halinden belliydi. Ağır hareketlerle paketinden bir sigara alıp yaktı. Çektiği ilk nefesin dumanını havaya savururken Nobran'a baktım. Yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu. Söylenenleri anlayıp anlamadığını kapağımda tartarken, Ayhan masanın

üstünde duran kadehini aldı ve susamışçasına bir yudumda bitirdi, ardından yarım kalan cümlesini tamamladı.

"Para alıyordum!"

Nobran'ın vereceği tepkiyi görmek amacıyla gözlerini üzerine dikti. Umduğunun aksine kılı bile kımıldamamıştı. Bunun üzerine kinayeli bir şekilde gülümseyerek "Ne yapalım oğlum biz hayata senin gibi şanslı başlamadık. Aç kalmamak için yaşamımı bir şekilde idame ettirmek zorundaydım. Bu arada sakın beni küçümsemeye kalkma. Yargılayabilmen için önce açlığın ne olduğunu bilmelisin" dedi. Nobran hala bir heykel gibi hareketsizdi. Onun bu tepkisizliğine bozulduğunu bulunduğum yerden rahatça görebiliyordum. O hırsla sigarasından bir nefes daha çekti ve "Bir şekilde para kazanmak zorundaydım. Bu yüzden emniyetin teklifini hiç düşünmeden kabul ettim. İşte her şey bu kadar basit." dedi. Ardından eli kadehine gitti. Boşaldığını görünce yüzünü buruşturup "Bakar mısınız?" diye seslendi. Gelen garsona Nobran'ı işaret ederek "Arkadaş şarabınızı beğenmedi. Lütfen en kaliteli neyiniz varsa onu getirin." dedi.

"Az öncekini içmemekte haklıymışsın be dostum. Şarap bu işte!"

Garsonun getirdiği şaraptan aldığı ilk yudumun ardından söyledi bu sözü. Kadehini masaya bıraktığında "Senin gibi doğuştan burjuva olmadığımız için damak tadımız daha yeni yeni gelişiyor. Az önceki seçimimi bu yüzden cahilliğime ver" dedi. Nobran yine bir tepki vermeyince başını öne eğdi. Tek başına konuşmaktan sıkılmış gibiydi Bir süre parmaklarıyla masaya vurdu. Sonra ani bir hareketle başını kaldırdı. Gözleri öldürücü darbesini indirmeye hazırlanan vahşi bir hayvan gibi parlıyordu. Bir sigara daha yakıp arkasına yaslandı. Keyifle bir nefes çekti. Dilinin kıvrak bir hareketiyle havaya bir duman halkası üfledi ve "Neslihan'ı ben de seviyordum." dedi. Söylediğini hazmetmesi için birkaç saniye bekledi, ardından "Ama maalesef senden başkasını görmüyordu gözü. Sen ise kafayı devrime takmıştın ve devrimcilerin aşkla meşkle işleri olmazdı! Ne var ki eninde sonunda gerçekleri görecek ve gerçek hayata geri dönecektin. İşte o zaman Neslihan'ı sonsuza kadar kaybedecektim. Ona sahip olmamın tek yolu gözden düşmendi, sayemde de düştün! Hatırlarsın o zamanlar herkes okulda bir köstebeğin olduğunun farkındaydı, ama kimliği meçhuldü. Nedense senden kimse şüphelenmiyordu. İnsanların üzerinde bu denli güven yaratman gerçekten sinir bozucuydu. Köstebeğin sen olduğuna inandırabilsem bir taşla üç kuş birden vuracaktım. Öncelikle arkadaşlarını, özellikle de Neslihan'ı kaybedecektin. Köstebek sen olduğundan ajan olduğum asla ortaya çıkmayacaktı. Ve en önemlisi seni alt etmiş olacaktım. Ne var ki bu hiç kolay olmadı. Anlatamayacağım kadar çok olayda sattım seni, lakin her seferinde yüreklerinde aklandın."

Şarabından ufak bir yudum içtikten sonra kollarını masanın üstüne koyup bakışlarını Nobran'a dikti.

"Yazıya çıktığımız geceyi hatırlıyor musun? Hani polislerle çatışmaya girmiştiniz. Sence orada olacağımızı nereden bildiler? Doğru tahmin ettin, ben söylemiştim. O gece erketedeydim. Şüpheli bir durum olursa ıslık çalıp sizi uyaracaktım. Sen çalmadığımı, ben duymadığını iddia ettim. İlk defa bana inandılar ve seni bölge sorumluluğundan aldılar. Artık torbada delik açılmıştı, gerisi de çorap söküğü gibi gelecekti. Bunun için çok beklememe de gerek kalmadı. Emniyetteki dostlarım 16 Mart 1978 de sağcıların üniversiteye bombalı saldırı düzenleyeceğini söyledikleri gün seninle karşılaştım. Üstelik emniyetin hemen önünde! Ajan olduğumu anlayacaksın diye ödüm koptu ve o heyecanla hemşerim olan bir polisi görmek için buraya geldiğimi söyledim. Üzerinde nedense pek durmadın. 16 Mart günü hastalanıp okula gelmeyince aradığım fırsatı altın tepsiyle bana sundun. O gün yedi öğrenci öldü, kırk bir öğrenci yaralandı. Herkese katliamdan haberdar olduğunu, bu yüzden gelmediğini yaydım. İnanmasalar da zihinlerde bir soru işareti haline geldin. İnsanlar artık senden kaçıyorlardı. İlerleyen

AHHHH
MKAANS

aylarda önce kendimi içeri attırdım sonra da senin haricindeki herkesi. Köstebeğin sen olduğundan artık kimsenin kuşkusu kalmamıştı. 12 Eylül'de içeri girmen, işkencelere maruz kalıp yıllarca yatman bile zihinlerdeki kuşkuyu silmeye yetmedi. Zira ikili oynadığın için içeri alındığın haberini yayıp duruyordum. "

Duyduklarım karşısında sayfalarım bıçak gibi keskinleşmişti. Kapağımdan fırlayıp Ayhan'ın boğazına saldırmam için Nobran'ın bir işareti yeterdi. O amaçla dostuma baktım, aynı pozisyonda oturuyordu. Konuşulanları ya duymamıştı, ya da anlamamıştı. Öfkeyle Ayhan'a döndüm, gülüyordu. Bu halini görünce kapağım kabardıkça kabardı… Ne var ki sadece bir günceydim!

"Biliyor musun dostum bu kadar uğraşmama rağmen Neslihan'ı elde edemedim. Duyduklarına inanmamaya, seni savunmaya ısrarla devam etti. 12 Eylül'ün o karanlık günlerinde de, bir yolunu bulup yurt dışına kaçtı. O hırsla senden daha çok nefret ettim. Peşini hiç bırakmadım. Adım adım takip ettim seni. Sen battıkça ben mutluluktan öldüm!"

İçindeki zehri boşalttıktan sonra sustu, şişeyi alıp boşalan kadehini doldurdu. Nobran'ın hala bakışları hala önündeydi. Ayhan sağ elinin işaret parmağıyla orta parmağı arasına yerleştirdiği kadehini salladı, şarabın dalgalanmasını bir süre seyretti, ardından Nobran'a döndü ve "Gördüğün gibi benim de bir amacım varmış. Amaçlara dostum!" diyerek kadehini havaya kaldırdı. Ayhan konuşmaya başladığından beri Nobran ilk defa hareketlendi. Şarabını bir yudumda bitirdi. Boşalan kadehini masaya bıraktı ve gözlerini gözlerine dikti. Ayhan bu bakışa yanıt vermeye çalıştıysa da beceremedi. Gözlerini Nobran'dan kaçırdı. Şarabından arka arkaya birkaç yudum aldı. Başını sağa sola çevirerek etrafına bakındı. Bu arada dudaklarındaki gülümseme silinmiş, kıstığı gözlerinin üstündeki kaşları çatılmıştı.

Heyecandan kabaran sayfalarım cebine artık sığamıyordum! Bir bakışıyla Ayhan'ı perişan eden Nobran'ım şimdi yerinden kalkacak ve yumruğunu suratına yapıştıracaktı. Benim Nobran'ım işte buydu! Sabırla itiraf etmesini bekler, sonra da dersini verirdi.

"Bunca yıldan sonra bunları neden anlattığımı merak ediyorsun, değil mi? Oyun bittiği için!"

Ayhan'ın sesini duyunca aptallaştım. Bu adam hangi ara kendini toplamıştı? Konuşturma şu adamı Nobran'ım indir yumruğunu gözüne gözüne…

"Oyun bitti ve sonunda Neslihan'a kavuştum. Hem de sayende! Son görüşmenizde ne yaptın bilmiyorum, ama köstebek olduğuna inandırmışsın onu. Anlayacağın o gün sen üzdün, ben teselli ettim! Hayat işte bu kadar basit! Bugün seninle karşılaşınca kendi kendime düşündüm ve mademki haftaya gidiyoruz…" dedi ve sustu. Son cümlesinin Nobran'da nasıl bir etki yaptığını görmek maksadıyla az evvel kaçırdığı gözlerini üzerine dikti ve alaycı bir sesle "Sahi Neslihan'la gideceğimi söylememiştim değil mi sana? " diye sordu. Nobran hala Ayhan'a bakıyordu, lakin artık insanın içini delip geçmiyordu bakışları! Benim fark ettiğim bu ayrıntıyı Ayhan'da görmüştü. Keyifle arkasına yaslandı ve "Nerede kalmıştım? Tamam hatırladım. Madem gidiyoruz hayallerini neden kaybettiğini bilmen gerek diye düşündüm. Zaten elinden almadığım bir tek hayallerin kalmıştı. Bugün o iş de bitti!"

"Amaçlarım var!"

Masaya oturduğundan beri ikinci kez ağzını açmıştı. Bu saatten sonra tek bir amacın olabilir Nobran'ım; uçan tekmeyle Ayhan'ı yerle bir etmek. Bunun haricinde ne olursun malum amaçlarından bahsetme.

"Bak sen! Demek hala bir amacın var. Söyle de öğrenelim şu amacını." dedi. Nobran oturduğu yerden doğrulurken tahmin ettiğim sözleri söylememesi için kitapların tanrısına dua ediyordum.

"İnsanları kurtaracağım!"

"Efendim! Ne dedin? İnsanları mı kurtaracaksın?" dedi ve kendini tutamayarak koca bir kahkaha patlattı.

"Demek hedefi büyüttün! Aferin! Doğrusu sana da bu yakışırdı."

Yaşadığım utançtan dolayı ufalmış, içinde bulunduğum cebin içinde kaybolmuştum. O sırada Ayhan ayağa kalktı. Masanın üstünden çakmağını ve sigara paketin alırken hala gülüyordu. Bir şey unutup unutmadığın bakındı, ardından "Bak işte bunu elinden almaya gücüm yetmez!" dedi ve gitmek üzere arkasını döndü. Henüz iki adım atmıştı ki durdu, başını çevirip " Hesabı öderim. Ha bu arada amacını Neslihan'a da anlatacağım." dedi.

Nobran uzun bir süre kıpırdamadan oturmaya devam etti. Ayağa kalktığında Ayhan gideli yaklaşık bir saat olmuştu. Sandalyenin üstünden ceketini alırken kendi kendine mırıldanıyordu.

En güzel günlerimin
üç melun adamı var;
Biri sensin,
biri o,
biri ötekisi
Kanlı bıçaklı düşmanımdır ikisi…
Sana gelince…
Ne ben Sezar'ım,
Ne de sen Brütüsün…
Ne ben kızarım
ne zatın zahmet edip bana
küssün…
Artık seninle biz,
düşman bile değiliz…

Günler boyu kitaplarla beraber yaşamanın verdiği tecrübeyle dizelerin Nazım'a ait olduğunu hemen anladım. Güzeldi, lakin hiçbir şiir Ayhan'ın yanında sergilediği vurdumduymazlığını unutturamazdı. Nobran kesinlikle hastaydı. Bunun tartışılacak bir yanı yoktu, lakin iş şiire geldiğinde deliliğinden eser kalmıyordu. Üstelik dudaklarından dökülen dizeler yaşadığı olaylarla birebir benzeşiyordu. Madem beyninin bir yerlerinden birazcık akıl kalmış, şiir okuyacağına Ayhan'a iki tane çakmak için kullan. Tepkisiz toplum gibisin Nobran. Aslında Nobran bile değilsin! Nobran kendisine kazık atanın dersini anında verir. Gamsızsın gamsız. Bu yüzden bundan böyle adın Gamsız!

Şarap evinden çıkınca başını öne eğip koşar adımlarla yürüdü. Randevusuna geç kalanların ivediliği vardı üzerinde. Çılgın adımlarla ilerlerken insanlara çarpıyor, onları itekliyordu. Bu tempoya dayanamazdı. Eninde sonunda yavaşlayacak, tenha bir kahvehane görünce de içeri dalıp insanları karanlıktan kurtaramaya çalışacaktı. Bunları yaşamaktan artık sıkılmıştım. Cebinin içine yayılıp kapağımı örttüm ve Ayhan'ın anlattıklarını düşündüm.

Aslında Ayhan'ın gözünde Gamsız bir ilah! Kendisine rol model olarak onu seçmiş. Zira hasretini duyduğu her şey Gamsız'da. Zengin, yakışıklı, lider ruhlu. Üniversite gençliği etrafında kenetlenmiş. Kızlar ona âşık. Ama bunların farkında değil, nefes almak gibi doğal bir şey sanıyor ve bu durum onu kıskanan Ayhan'ın nefretini daha da artırıyor. Bana göre Neslihan pek umurunda değil, lakin Gamsız'ın sevdiğini görünce Neslihan'ı da takıntı haline getiriyor. Gamsız'ın tek hayali devrimken Ayhan'ın hayali Gamsız olmak. Bunun için başlıyor çalışmaya. Tabi ki hedefe ulaşmak için her yol mubah! Başarıya ulaşıyor, ama yine de mutlu değil. Çünkü yaptıklarından Gamsız'ın haberi yok. Orgazma ulaşması için onu karşısına alıp ezmesi lazım. Bugün yolda tesadüfen karşılaşmaları ona bu fırsatı veriyor. Ve sonuç!

Yapmış olduğum tahlili beğenmenin keyfiyle cebin içine iyice yayıldım. Bir zamanlar kırtasiyede alay ettikleri o cahil, kibirli günceden artık eser yoktu! Gerçi Gamsız'ın evinde Freud'un "Psikanalist üzerine adlı kitabıyla arkadaşlık yapmasaydım bu denli sağlıklı analiz yapmam olanaksızdı. Madem karanlığı parçalamaya çalışıyorsun o zaman insanların okumalarını sağla be Gamsız!

Sert bir zeminin üstüne atılmamla yerimden sıçradım. Korkuyla kapağımı aralayıp etrafıma bakındım; masanın üstündeydim. Gamsız serseri mayın gibi sokaklarda yürürken anlaşılan uyuyakalmıştım. İyi ama neden ceketinin cebinde değildim? Benden sıkılmış mıydı? Geçmek bilmeyen o monoton günlere geri mi dönmüştüm? Sayfalarımı kabartıp Gamsız'ı aradım, pencerenin önünde sigara içiyordu. Son nefesini çektikten sonra ışığı kapatıp odasına çekildi.

DEVAMI VAR.

Çağrıl Taşdan

HAYALET

Tekli bir koltuk üstünde

otururken odamda

Yanan bir mumun yönü,

pencereye bakıyor

Bir hayalet pencereme bu

saatte dadanmış,

Kapalı camların ardına,

umutla bakıyor

Tekli bir koltuk üstünde otururken odamda
Yanan bir mumun yönü, pencereye bakıyor
Bir hayalet pencereme bu saatte dadanmış,
Kapalı camların ardına, umutla bakıyor

Kimse açmaz camları, evde kandiller kapanınca
Hayaletler sokaklarda, karanlıkta lambalar açılınca

Sokak bankları ıssız, kimseler kalmadı sokakta
Hayaletlerin adı yazılı, bu saatte her durakta
İnsanlar korkar onlardan, üşütürler yanlarında
Gece camları kapatıp, uyurlar sıcak yataklarında

Uyku bu gece uğramıyor sıcak bir yatakta, benim ülkeme
Gözlerim uzun uzun bakıyor, uykumu bölen bu misafire
Kim güvenebilir ki, gecenin manzarası önünde bir hayalete
Gözyaşları ıslatırken camı, korku karşı koyabilir mi masumiyete

Titrerken ayaklarım, pişmanlığın rüzgarı gelmiyordu arkadan
Sarsılmadan ayağa kalktım, pencereyi açtım
Bir ölüyü, umudun ülkesine çağırdım
İnce pelerini ile geçerken, camdan
Onu korkutuyordu, masadaki bir şamdan
O korkuyordu sıcaktan
Ben korkuyordum soğuktan
Soğuk hava sızarken camdan
Havayı az da olsa ısıtıyordu, ince şamdan

Sen pencereyi kapat dedim hayalete
Başkaları da gelmesin
Bir tek seninle bile yüzleşememişken
Korkuyorum gardımı düşürmekten

Pencereyi kapattı, gözleri ile gözlerime baktı
Sıcaklığını yataktan alan kudretim, dimdik ayaktaydı
Gözyaşları dinerken, sönüyordu masadaki ince şamdan
Karşısındaki yoklukla, yüzleşebilir miydi içimdeki adam

Ben

« Neden korkutuyorsun varlığınla beni
Bilmiyorum pencereyi açmamın sebebini
Yaptıklarım tesadüf mü bilinmez
Bir hayalete, gece vakti hiç de güvenilmez»

Hayalet

«Ey yaşarken nefes alan,
Seni korkutmak değil ziyaretimin sebebi
Tek dileğim, nefes alan bir ölüyken görmek seni
Ve seni yaşatan sebepleri»

Ben

«Bilmemek iyidir bazen, sebeplerin sonunu
Unutmak kurnazlıktır, cevapların yolunu
Beni hayatta tutanları, neden söylemeliyim sana
Kökü görünen bir ağaç, tutunabilir mi toprağa

Hayalet

«Ruhu genişlemeyen bir ağaç tutunabilir mi toprağa
Kökü görünür her çınarın ömrü bir yüz yılı aştığında
Zamanın hızına karşı, yürümekten burada mı vazgeçiyorsun
Seni farklı yapanları, farklı olandan neden saklıyorsun»

Ben

« Göremezken aynada bile yansımanı
Senin gözlerimin içine değen suretine, güvenemem ben
Sırlarımı, yaşayanlardan bile saklarken
Altın kase içinde, bir ölüye sunamam ben

Hayalet

«Eski tanrılar içindir, kaselere koyulan sunaklar
Bir ölüyle sır paylaşmak, hangi yaşayanı aklar
Yaşayanların evlerindeki ışık, hayaletleri her gece paklar
Hayaletler, pencereden gördüklerini sonsuza kadar saklar»

Ben

«Şimdi burada uykumu bölüp, tüketirken zamanı
Konuşmak yormaz mı, bir hayalet kadar bir insanı
Güneşin bulutların ardında doğma vakti gelip çattığında,

Aklım uykunun zevkini, bir hayaletle aldattığında
Ne kalacak benden sabaha,
Hayal etmeyi bile başaramayan
Yaşayan bir hayalet dışında»

Hayalet

«Güneşin doğuşuna kadar, benim ülkemdir sokaklar
Güneşin batışına kadar, senin yurdundur duraklar
Kim git diyebilir, hangi kültürde bir misafire
Hem kendi çağırıp, hem kendi konuşmak istediğinde»

Ben

«Aklını kaybeder insan, uykusuzluk ruhunu esir aldıkça
Ruhunu kaybeder insan, gece boyu uyumayıp bir hayalet ile konuştukça
Haklısın, seçimlerimin bedelini belki de ödemeliyim uykusuzlukla
Sen bencilliğin kıyısında, senin bir yaşayan kadar uyumaya ihtiyacın yok
Nasıl olsa»

Hayalet

«Arzuna uyup, terk ediyorum ülkeni
Zihnime kazıdım, yüzünün resmini
Evin bana tanıdık olan bir durakta
Yine geleceğim, odanın ışığı yandıkça"

Kırılan düşlerini, elleriyle tutamasa bile
Yol aldı bir otobüs durağının yanındaki bankın üstüne
İçindeki fırtına, olmayan varlığını kemiriyordu
Hayalet kendiyle konuşup, bir ikinci hayatı hayal ediyordu

Hayalet

Hissedemezken ruhumdaki soğuğun tadını
Ayaklarım aşındırmıyordu, karanlıkta kaldırımları
Geceleri umudun bekçisi, sokak lambaları
Varlıklarıyla, bu gece de huzuruma karşı

HAYALETİN ŞARKISI

Adım yazılıyken kimsesiz bir mezar taşında
Hayalet derler bana gündüz yürüyenler, her adımın başında
Kimsenin otobüs beklemediği bu durakta,
İkinci hayatı hayal ediyorum,
Belki bir gün bir daha
Sabahları da bir hayatı beklediğim gibi
Bir otobüsü de bekleyebileceğim bu durakta

Varlığım korkutmazken,
Gece yanan lambaları
Dudaklarım tadamaz ki, şehvetle yanan bir dudağın tadını
Biz hayaletler, anlatamayız birbirimize yaşadıklarımızı
Ölüler anlayamaz sonuçta, bir başka ölünün savaşını

Biz, hayat meydanında, kendimize yenilenler
Sağa sola saldırıp, nefesini hiç uğruna tüketenler
Biz hayaletler
Bir kanalizasyonun gideri gibi
Hayat da bizi, kendinden arındırdı
Yaşarken ölümün varlığını unutturup
Varlığımızın şehvetiyle kandırdı
Ölüm bizi yakındırdı
Hayalet ismini bize yakıştırdı

Çağrıl Taştan

Gözlerini açtığında

uzay boşluğuna

bakan bir gemideydi,

var oluşunun hiçbir

kırıntısını henüz zihninde

barındıramamışken;

anlamsız bir boşluk olarak

nitelendiriyordu gözleri,

uzay boşluğunu. Geminin

kontrol panelindeydi,

gözlerinin önüne yansıyan

ilk görüntüler, ışık

kümelerinden oluşan

onlarca enerji alanı vardı

karşısında.

URANÜS

Gözlerini açtığında uzay boşluğuna bakan bir gemideydi, var oluşunun hiçbir kırıntısını henüz zihninde barındıramamışken; anlamsız bir boşluk olarak nitelendiriyordu gözleri, uzay boşluğunu. Geminin kontrol panelindeydi, gözlerinin önüne yansıyan ilk görüntüler, ışık kümelerinden oluşan onlarca enerji alanı vardı karşısında. Işık kümelerinin biri diğerlerinden farklıydı, bir yansımayı barındırıyordu. Yansıma içinde bulunduğu odanın yansımasıydı, yansımasının ortasında ise, yansımaya bakan bir şekil. Uzun sürmedi, yansımada gördüğü varlığın kendisi olduğunu algılaması.

Işık kümesinin metalik bir rengi vardı, havada asılı kalan metal bir nesneyi andırıyordu. Uranüs'ün görüntüsü an ve an dalgalanıyordu, ilk önce anlamlandırmasa da karşılaştığı durumun sebebini, ışık kümesine dokunduğunda daha iyi anlamlandıracaktı. Geminin kontrol

odasında binlerce ışık kümesi vardı, Uranüsün dikkatini ise ona benzeyen çekmişti.

Benzerlikler başlangıçların doğurucusudur, benzerliklerde başlayan bütün başlangıçlar, yolun sonunda farklı sonuçlara ulaşırdılar. Uranüs de bir başlangıca adım atmak üzereydi, hiçbir şey bilmediği bir anda, bir şeyler öğrenmeye başladığında, başlatmıştı aslında bir şeyi. Uranüs fark etmese de, zamanı başlatmıştı yaratıldığı anda.

Metalik ışık kümesinin çevresine dokundu önce, kümenin etrafında bir çember çizdi elleriyle. Bilmediği bir şeyin korkusuyla yüzleşme isteğinin ardından, metal kümeye dokundu. Uranüs metal kümeye dokunur dokunmaz, ışık vücuduna yayılmaya başladı. Metalle kaplandı vücudu, Uranüs korkudan bayıldı.

Uyandığında kendisine benzer bir nesne geminin zemininde uzanmış duruyordu, görünen farklılıkları arıyordu gözleri; kendisinin vücudu birazcık daha iriydi. Zemin de uzanan nesnenin ise vücudu daha inceydi, Uranüs adım atmaya başladı, bir kaç adımın ardından kendisini yerde uzanan vücudun yanında bulacaktı. Yürüyüşü başlamışken, gözleri geminin uzaya açılan kocaman penceresine takıldı, gözlerine doğru hareket eden bir ışık fark etti. Uzay boşluğunun karanlığı bu ışıkla kaybolmuştu, kolları gevşemeye başladı. Vücudunu havaya kaldırıyordu, gözlerine yansıyan ışık kümesi.

Nereye gittiğini unutmuştu, adımlarını ne için attığını da. Bilinmezliğin korkusunu hissetmiyordu, pencereden onu saran ışıkta. Hissettiği korku, aydınlanmayı bekleyen karanlık bir odada hissedilen korkuydu. Korkulan aydınlık değildi, aydınlığın arkasından geleceklerdi, korkulan aydınlığın arkasından görülebileceklerdi. Işık sarmalamıştı onu, aydınlıkta aydınlıktan başkasını görmez olmuştu gözleri, kesin inançlıların bulundukları yerlerde olduğu gibi. Karanlık yok olmuştu, karanlığın yok oluşu bir müjde miydi aydınlığa yoksa bir zafer mi, aydınlıkta sarhoş olanlara. Hissettiği korkuya tamamen teslim olduğunda, aydınlıkta sarhoş olanlardan biri de o olmuştu.

Gözlerini kapattı, varlığını kaldırılma hissine bıraktı. Nerden geldiği bilinmeyen bir doğaçlamanın içinde, göz kapaklarının varlığını unutarak, uykuya daldı.

Uyanış

Gözlerini açtığında uçsuz bucaksız bir boşlukta süzülüyordu, karanlık madde nedeniyle gölgesi görünmeyen bir nesne yaklaşıyordu gözlerine. Nesnenin görüntüsünü en başta hiçbir şeye benzetemedi, daha önce gördüğü ilk görüntüyse, gemideki yansımada kendisiydi. Yaklaşırken, gözlerinin yavaş yavaş biçimlendirdiği görüntü, kendisinin bir başka biçimiydi. Boyutları daha büyüktü.

Uranüs bir deve doğru süzülüyordu uzay boşluğunda, gözlerinin kararına göre deve ulaşmasına biraz zaman alacaktı. Yaklaşan devin büyüyen görüntüsünün etkisinden kurtularak, kafasını boşlukta bulunduğu açıya göre hareket ettirmeye başladı. Sola baktığında geldiği boşluğun devam ettiğini gördü, sağa baktığında ise biraz şaşırdı. Gemideyken son olarak ulaşmaya çalıştığı beden, gözleri kapalı bir şekilde boşlukta süzülüyordu. Uranüs'ün kaderini paylaşan biri vardı, Uranus kaderini paylaşan kişiyi incelemeye koyuldu. Gözleri ayrıntılara doğru yönelmişken, duyduğu bir sesle irkildi.

-Uranüs..

Uranüs kafasını döndürdü, devin bütün kudreti gözlerinin önündeydi. Dev Uranüs'ün gözlerinin içine içine bakıyordu, Uranüs küçük olduğunu zamanın hiçbir boyutunda bir kere daha bu denli hissetmeyecekti. Uranüs devin gözlerinin içinde küçüldüğünü hissettikten sonra daha çok küçüleceğini düşünüyordu. Uranüs tam bunu düşünürken, dev kafasını boşlukta süzülen diğer bedene çevirdi.

-Onun adını sen koyacaksın,

Uranüs hiç düşünmeden cevapladı:

-Eros

Uranüs verdiği tepkinin anlamını bilmiyordu, ağzı

MKAANS

açılmıştı ve bir ses duymuştu kendi kulakları, kendi ağzından. Yaptığı eylemin ne olduğunu bilmediği halde, yapabilmişti; Uranüs konuşabilmişti, nasıl konuşabildiğini birazdan öğrenecekti

Dev Uranüs'e döndü ve dedi ki :

-Benim adım Kaos, kosmos bana aittir. İçinde bulunduğunuz her şey, her yer bana aittir. Ben her şeyi bilenim, evrende herkesi gören de benim. Uranüs biraz önce yaptığın eylemi düşünüyorsun, nasıl yapabildiğini merak ediyorsun

-Seni zamanın içinde yarattım Uranüs ancak zamandan önce de bir sen vardın. Zaman geldiğinde sadece bilgilerin öğrenilmesi gerekir, içgüdüsel durumlar ise öğrenilmeden gerçekleştirilir aslında. Zamandan önceki sen varlık hakkında her şeyi biliyor, zamanda yaratılan sense yıllar boyunca onun öğrendiklerini öğreneceksin.

-Benim ne olduğumu merak ediyorsun, kendi kimliğini merak ettiğin kadar; seninle benim bir farkımız yok. Evren büyük olduğu için büyük yaratıldım ben, gökyüzü evrene göre küçük olduğu için küçük yaratıldın sen, birazdan sana ve Eros'a dokunacağım. Yaşamı yönetmek için gerekenleri sana, aşkı yaşatmak için gerekenleri de ona öğreteceğim.

Kaos bunları söyler söylemez, Kaos'a benzeyen iki dev daha geldi bir anda, biri kaosun sağından geldi, diğeri kaosun solundan. Kaos arada ki dengeydi. Kaos asasını çıkardı, iki dev birbirleri ile kavgaya hazırdı.

Kaos

-Bunlar benim oğullarım, sağımdaki karanlığın tanrısı Erebus, solumda ise aydınlığın tanrısı

Niks, karanlık ve aydınlık evrenin doğuşundan beri savaş içinde. Senin evrendeki rolün ise Uranüs.

Cümlesini henüz bitirmemişti ki, Niks Kaos'un asasını aşmış, Erebus'a ulaşmıştı. Kaos asasını kaldırdı, boşlukta savurdu. Asadan bir dalga yayılmaya başladı, Niks ile Erebus'u geldikleri yöne doğru savurdu. Niks de Erebus da dalganın etkisiyle sakinleştiler, kendilerinden daha güçlü bir tanrının varlığını hatırlamışlardı. Sakinleşmiş bir şekilde, Kaos'a doğru yaklaştılar.

Kaos

-İşte çocuklarım, Tanrı ırkını devam ettirecek olan soydaşlarımız. İşte çocuklarım, yaradılışın yarattığı iki çocuk daha, bizden farklı bizden başka.

Kaos konuştuktan elini Uranüs'un alnına uzattı, işaret parmağını Uranüs'ün alnına koydu, Kaos'un dokunuşuyla Uranüs, kendisini bir zihin nehrinin içinde buldu. Nehir beyaz rengindeydi, nehrin akış yönü aşağıdan yukarıyaydı; Uranüs bir sandalın içinde kaosla birlikte yol almaya başladı.

Kaos

-İçinde bulunduğumuz nehre zaman denir: adımlar burada başlar, adımlar burada biter. Zaman her şeyi içinde barındırandır, bizim dışımızda, ilk durağımız Uranüs yaradılış...

Zaman nehrinin üzerinde yüzen sandal, beyaz çizginin başına doğru ilerledi. Kaos ve Uranüs beyazlığın başında, sandaldan aşağıya indiler.

Uranüs

-Neden zaman çizgisinden çıktık, öğrenmeye burada başlayamayacak mıyım?

Kaos

-Zamanın gerisinde kalanları öğreneceksin önce,

Zamanın gerisinde sadece bir gemi vardı, gemi hiçbir nesnenin parlamadığı sonsuz karanlığa bakıyordu. Geminin burnundan bir ışık kümesi çıktı, Uranüs bir ses duydu ışık kümesi ile birlikte. Bir daha bu kadar şiddetli bir ses duyamayacaktı, hatta hiçbir varlık bir daha bu sesi duyamayacaktı.

Kaos

-Bu bir patlama, zamanın başlangıcı.

Uranüs bir an sonra kendisini ışık kümesini yaratan gemide buldu. Geminin penceresine baktığında, ilk uyandığı yerin bu gemi olduğunu anladı. Gemide kümeler şeklinde ışıklar ve materyaller vardı. Gemide elementler ve Arge'lerde vardı. Zeminde kendisi gibi uzanmış biri vardı, yaklaşınca bunun Kaos olduğunu anladı.

Kaos

-Gemi bizi yarattı, biz de gemideki akışkan metal küme içine girdik. Gemi başkalarını da yarattı, sonra ben bizden boyut olarak küçük bir tanrı ırkı hayal ettim ve gemi sizi yarattı.

Uranüs

-Peki benim amacım ne, ne amaçla yarattı beni gemi?

Kaos

-Gemi gösterebilir bunu sana ama biz, zaman çizgisinde ilerleyeceğiz ve sen gördükçe anlayacaksın.

Uranüs

-Eğer yaratılmamışsa nasıl görebileceğim, nasıl öğrenebileceğim.

Kaos

-Bugün yaratılmamış olsa da, her şeyin yaratıldığı bir yer vardır. Bugün yapılmamışsa da, düşünenlerin yapıldığı bir yer vardır. Biz de o yerlere gideceğiz, zamanın kırılmaları ve kıvrılmaları eşliğinde, başlangıçların ve sonların arasında yüzeceğiz. Karşına çıkan her şey, gerçekleşti ancak gerçekleşenlerin gerçekliği her an değişebilir.

Kaos sandalı gemiye doğru çağırdı, Kaos ile Uranüs ise geminin ucuna doğru hareket ettiler.

Kaos

-Geminin her zaman yaratma gücü vardır, ancak tanrıları sınırlamak gereği. Büyük yaşam alanlarını ancak 100.000 yılda bir yaratılabilir, gemi enerjiye bu sürede sahip olabilir. Gemiye bu kuralı ben koydum çünkü yaşamın düzene ihtiyacı var, sürekli değişen bir düzen kaos oluşturur. Kaos kozmos için iyi değildir, kaosu engellemek için gemiye de bir sınır koyulmuştur.

Uranüs

-Seni gemi yarattı, peki sen gemiyi nasıl sınırlayabiliyorsun?

Kaos

-Yaratıcılar bazen, yaratımı sınırlamak istedikleri için parçalara bölerler. Yaratıcıların, yaratıcı yaratması gibidir bu,

Uranüs

-Anladım

Kaos

-Birazdan daha iyi anlayacaksın.

Zaman nehrinin üzerinde biraz daha ilerlediler, ilerledikleri noktaya doğru ilerleyen iki sandal daha vardı. İlerledikleri noktaya soldan ilerleyenleri tanıyordu, Niks ile Eros'tu bunlar, sağdan ilerleyenlerden ise sadece birini tanıyordu, Erebus'un yanındaki varlığı tanımıyordu. Bu varlığın kendisinden daha uzun saçları vardı, bakışlarıyla gelen sandalı iyice inceledi.

Kaos

-Onun kim ve ne olduğunu merak ediyorsun değil mi, onun adı Gaia, yaratacağınız yaşamın anası..

Üç sandal aynı noktada birleşti, normal boyutlarda bir tekne boyutunu aldı. Üç büyük dev, üç küçük devle aynı teknede buluşmuşlardı. Üç sandal birleşir birleşmez, oluşan tekne zaman nehrinin derinine daldı

Uranüs'ün gördüğü bir dağdı, dağın tepesine çıktılar. Dağın tepesinde bir tapınak, tapınağın yanında ise onlarca taht vardı. Tahtların üzeri bir kaç dakika sonra doldu,

Kaos

-Sizin soyunuzdan gelecek olan tanrılar onlar, burası da onların yuvası Olimpus, birazdan aşağıya ineceğiz.

Dağdan aşağıya indiklerinde gördüğü Uzay boşluğu nedeniyle şaşırmıştı, Olimpus uzayda yaratılmış bir dağdı, boşluktan aşağı indiklerinde yuvarlak bir küre gözlerine çarptı. Kürenin atmosferinde süzüldüler önce, yer örtüsüne inmeleri dakikalar aldı. Bir tekne gökyüzünden yeryüzüne süzülüyordu, yer örtüsüne indiklerinde, Uranüs istemsiz bir tepki verdi.

Uranüs

-Bu cüceler de ne,

Kaos

-Onlar sizin yaratacağınız insanlar, yolculuğumuz burada bitiyor. Size dokunacağım birazdan ve öğretmediğim şeyleri de öğreneceksiniz, ancak zaman nehrini size daha fazla gösteremem çünkü bu zamanda sorunlara yol açar.

BALTHAZAR

PAR BOB DE MOOR

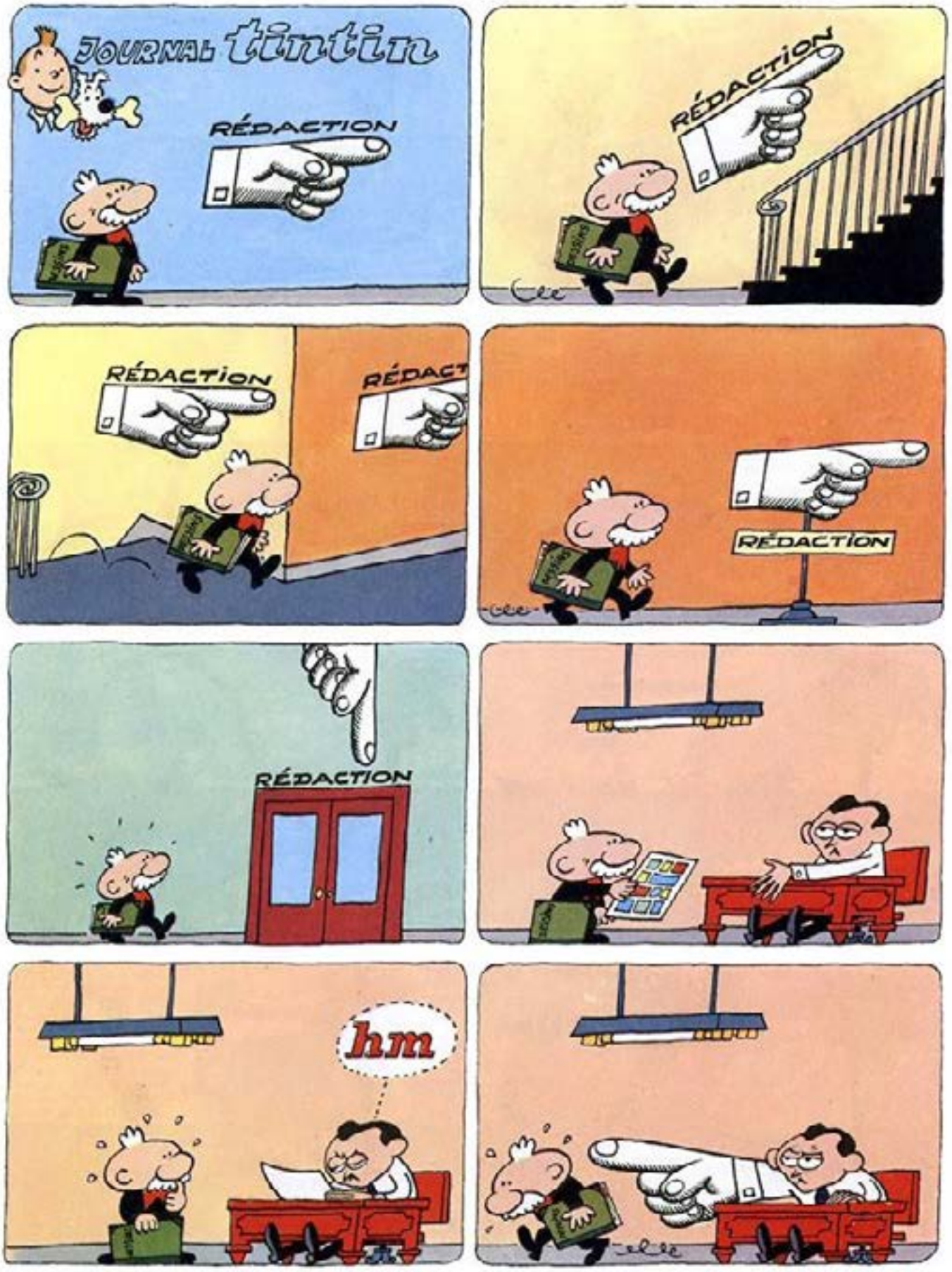

ZALİM ZÜHTÜ

Mesut Ekener